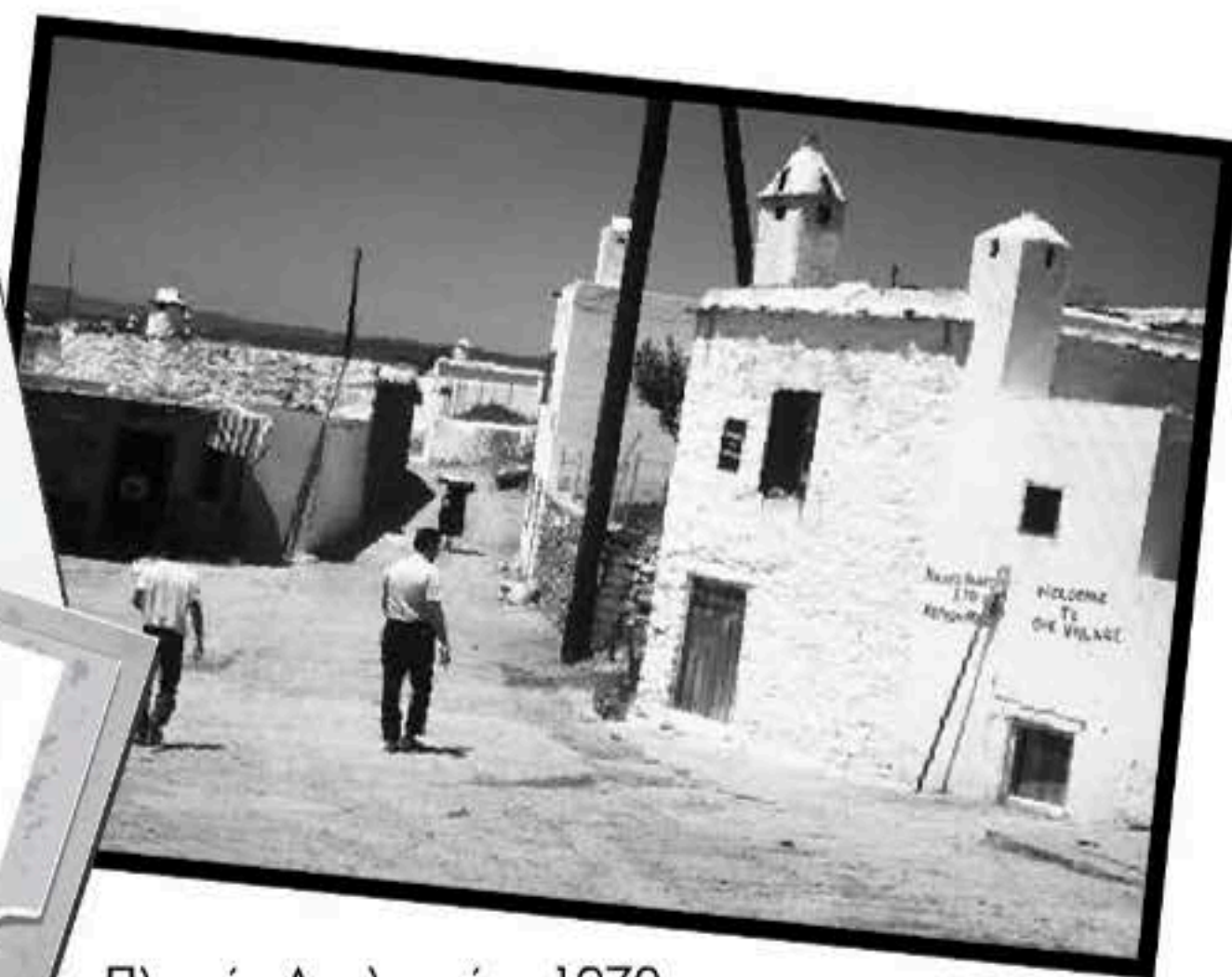

Αφιέρωμα

Πλατεία Ασκληπείου 1970

- 3 Ο Σύλλογός μας
- 8 Το Ασκληπείο μέσα από τα μάτια μου
- 9 Η τέχνη να ζεις
- 10 Η Κέλλα του Ασκληπιού
- 12 Ο Π. Ιγνάτιος και το Θάρρι
- 14 Λαϊκή Ποίηση «Το Ασκληπείο»
- 15 Τα Πάθη του Χριστού
- 16 Αφιέρωμα στη Μαριά Παπαβασιλείου
- 19 Yoga γέλιου
- 20 Τα τραγούδια του Γιάννη του Αλέξη και της εποχής του
- 24 Ολίγον... από σχολείο
- 26 Για το δασκαλό μας
- 27 Λέξεις από τους Έλληνες του εξωτερικού
- 28 Μια ημέρα απομακρύνθηκες
- 29 Η Τέχνη του Χειροποίητου. Μοναδικής και ανεκτίμητης αξίας
- 30 Ολίγον... από πατρίδα
- 33 Παιδικά ερωτήματα
- 34 Το χωριό μας Ασκληπιός, χθες και σήμερα
- 36 Φώτο-παρουσίαση
- 38 Υπάρχει Χρήμα;
- 40 Ένα μουσικό ταξίδι 25 χρόνων
- 43 Το Παραμύθι της γιαγιάς

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου μας είναι:

Πρόεδρος: Ουρανία Γεωργιάδη
Αντιπρόεδρος: Γιάννης Φ. Καραγεωργίου
Ταμίας: Καλλιόπη Πεταλά
Γραμματέας: Ελένη Εμ. Χρυσάφινά
Μέλη: Μαρία Ι. Αμαδή, Ειρήνη Β. Κλημαντή,
 Μαρία Λαουδίκου, Γεώργιος Πελεκάνος,
 Αχιλλέας Χαραλάμπους.

Συντακτική Επιτροπή:

Γιάννης Φ. Καραγεωργίου
 Φίλιππος Π. Καραγεωργίου
 Ειρήνη Β. Κλημαντή
 Γεώργιος Οικονομίδης

Επιμέλεια Εξωφύλλου

Φωτογραφία
 Οικονομίδης Γεώργιος

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΑΣ...

Τον Ιανουάριο του 2011 έγινε η σύσταση του συμβουλίου μας. Από την ημέρα της εκλογής μας, με πολλή δουλειά και αγάπη προσπαθούμε να κρατήσουμε το σύλλογό μας ψηλά. Ένα σύλλογο με 37 χρόνια ζωής, με πολλές σημαντικές δράσεις στο ιστορικό του, που έχει πλέον διαμορφώσει το χαρακτήρα του. Αυτή τη στιγμή είμαστε εμείς στο τιμόνι και τον οδηγούμε, πάντα όμως θυμόμαστε ότι έφτασε ως εδώ, διότι είχε ένα δυνατό σκελετό, φτιαγμένο από συλλογική εργασία, εθελοντισμό, παράδοση, αγάπη, κέφι και χαμόγελα.

Με σεβασμό και πάθος βάζουμε κι εμείς το λιθαράκι μας με την ευχή να μεταδώσουμε τα συναισθήματα μας και στις επόμενες γενιές και να τον παραδώσουμε ακόμη πιο δυνατό.

Ευχαριστούμε τους συνχωριανούς που είναι κοντά μας, μας συμβουλεύουν και μας βοηθάνε. Όσα περισσότερα άτομα συμμετέχουμε, τόσα περισσότερα μπορούμε να καταφέρουμε! Η παρουσία και η ενεργή συμμετοχή όλων είναι ευπρόσδεκτη.

Για το Δ.Σ.,
Ουρανία Γεωργιάδη

ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΕΞΩΡΑΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΥ

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ	ΠΡΟΕΔΡΟΣ
1975	ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΟΦΟΣ
1976	ΛΑΖΑΡΟΣ ΚΟΥΡΤΗΣ
1977 - 1979	ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΥΡΤΗΣ
1980	ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΟΦΟΣ
1982	ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΑΖΟΥΛΗ
1984	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΖΑΝΕΤΟΥΛΗΣ
1985	ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΖΟΥΛΗΣ
1985	ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
1987	ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
1989	ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΣΟΦΟΣ
1990	ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΛΑΣΤΡΟΥΓΓΗΣ
1991 - 1993	ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
1995	ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΣΟΦΟΣ
1997	ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΡΥΣΑΦΙΝΑΣ
1999	ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΚΟΥΡΤΗ
2002	ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
2005	ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΑΖΟΥΛΗ
2006 - 2010	ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΣΟΦΟΣ

Μερικές από τις δράσεις μας:

-Μαθήματα παραδοσιακών χορών: Φέτος καταφέραμε να έχουμε τρία τμήματα χορού (παιδικό, εφηβικό, ενήλικες) δίνουμε μεγαλύτερο βάρος στους δικούς μας χορούς, σούστα και τούρκικο, διδάσκονται επίσης χοροί από όλη την Ελλάδα. Κάθε Κυριακή διδάσκει ο κύριος Βασίλης Ορφανός. Επίσης κάθε Τρίτη και Τετάρτη, για όσους μένουν στο χωριό, γίνονται μαθήματα από την Γεωργία Απολακκιάτη - Χαραλάμπους, που προσφέρθηκε να διδάξει αφιλοκερδώς ό,τι ξέρει για να γεμίσει ευχάριστα τα απογεύματα μας.

-Facebook: Την διαχείριση της σελίδας έχουν οι: Αλεξίου Μαρία, Γεωργιάδη Ουρανία, Κλημαντή Ειρήνη, Οικονομίδης Γεώργιος, Πεταλά Καλλιόπη.

Με τη σελίδα μας στο facebook δίνεται η δυνατότητα σε φίλους που είναι μακριά από το χωριό να μαθαίνουν νέα μας και να παρακολουθούν τις δράσεις μας. Σημαντική είναι η προσφορά του Γεωργίου Οικονομίδη, καθώς βοήθησε να συγκεντρώσουμε φωτογραφικό υλικό από το προσωπικό του αρχείο και από παλιά αρχεία φίλων.

Επίσης η Μαρία Αλεξίου, εκτός από πολλές φωτογραφίες που μας έχει χαρίσει, έχει αναλάβει και όλο το γραφιστικό κομμάτι, φυλλάδια και αφίσες.

-Χειροτεχνίες και παζάρι:

Στόχος είναι να δώσουμε ερεθίσματα για δημιουργικότητα στους νέους. Τα παιδιά συμμετείχαν με πολύ ενδιαφέρον.

Κατασκευή χαρταετών με καλάμια

Κάλαντα του Λαζάρου

Ξημερώμα
Πρωτομαγιάς

Γιορτή πορτοκαλιού
στην Μαλώνα

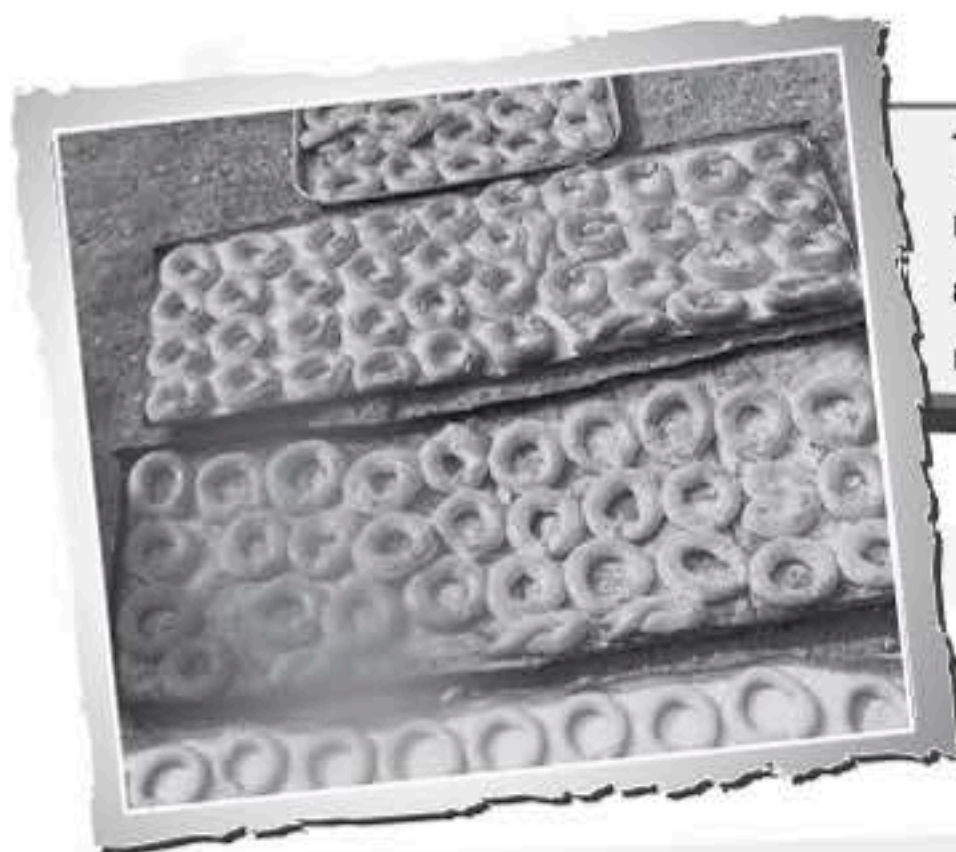
Ορεινό
φεστιβάλ
στον Κόνταρη

Αφάλιες

Καθαρισμός παραλίας Κιοτάρη

Το βράδυ της Ανάστασης
κεράστηκαν στους
επισκέπτες παραδοσιακά
κουλουράκια & αυγά

Η Χριστουγεννιάτικη
Φάτνη...

Στους κουτσούρους...

από την συναυλία
των Κατσιμικάϊων

Επιτυχημένη η συναυλία τ
Χάρη και Πάνου Κατσιμικά

< 30 Ιουλίου του
2011, προσθέσαμε άλλη μια πετυ-
χημένη συναυλία στην μεγάλη λίστα
του συλλόγου μας!

< Ομιλία
με τη Βασιλεία
Καζούλλη
«Ιστορίες
Ροδιτών
Μεταναστών»

Το τσίρκο "Μπάχαλο" στην πλατεία του χωριού.

Το γαϊτανάκι

Απόκριες 2011 με τον κλόουν "Τρέκο"

Χειροτεχνίες

Παιδικό Πάρτυ με παιχνίδια και χορό!

για όλες τις ηλικίες!!!

Το Ασκληπιείο μέσα από τα μάτια μου

γράφει η Ζηνοβία Πεταλά
φοιτήτρια Δημοσίων σχέσεων και επικοινωνίας

Νοτιοανατολικά της Ρόδου βρίσκεται ένα πανέμορφο, γραφικό χωριό, το Ασκληπιείο. Πραγματικό στολίδι του νησιού αφού το περιτριγυρίζουν βουνά αλλά θαυμάζει και την θάλασσα. Αξιοπρόσεκτο από κάθε επισκέπτη ο οποίος έχει την δυνατότητα να περιπλανηθεί στα σοκάκια του χωριού, καθώς και να απολαύσει τον καφέ του στην πλατεία του. Πιο ψηλά το Κάστρο παντοτινός φρουρός μα και τυχερός καθώς επιβλέπει όλο το χωριό μα ιδιαίτερα την εκκλησία του. Η εκκλησία της Παναγίας Θεοτόκου που κάνει συντροφιά στους κατοίκους του χωριού, πιστή και πρόθυμη να τους συμπαρασταθεί στις δύσκολες στιγμές τους. Επιπρόσθετα συντροφιά του Ασκληπιείου αποτελεί το Κιοτάρι στο οποίο μπορεί κανείς να χαρεί τις αποχρώσεις της θάλασσας καθώς και τις μυρωδιές από τα εστιατόρια.

Όταν λέω το όνομα του χωριού μου "Ασκληπιό" μου έρχεται στο μυαλό ο θεός Ασκληπιός, γιατρός, θεράπευε και φρόντιζε τους ανθρώπους. Έτσι και εγώ όταν βρίσκομαι στο χωριό μου θεραπεύομαι, γίνομαι άλλος άνθρωπος, άνθρωπος ξέγνοιαστος με καθαρό μυαλό, μυαλό άδειο που δεν το απασχολεί τίποτα παρά μόνο να δει, να χαιρετήσει αλλά και να αγκαλιάσει την οικογένεια, τους συγγενείς και τους φίλους του.

Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, επαναφέρω το χωριό Ασκληπιείο στη μνήμη μου, το σπίτι μου όπως το αποκαλώ. Θυμάμαι την πρώτη μου παρέα, τους πρώτους μου φίλους τους οποίους έχω μέχρι σήμερα καθώς αναπολούμε μαζί τις στιγμές στο χωριό τις όμορφες αλλά και τις άσχημες. Μα πως μπορεί κανείς να ξεχάσει τα φρούρια που φτιάχναμε, τα σκυλάκια που φροντίζαμε στις οικοδομές και οι μαμάδες μας φώναζαν, τις εκδρομές μας στο δάσος Κουναρά, τις βόλτες μας με τα ποδήλατα, την κατασκόπευση όπως την λέγαμε, τι παιχνίδι και αυτό! Χωριζόμασταν σε 2 ομάδες και η μια ομάδα έπρεπε να ψάξει την άλλη σε όλο το χωριό, μακροχρόνιο παιχνίδι ποτέ δεν τελείωνε. Τα party που κάναμε μέχρι τις 12, τρελά party με άφθονα αναψυκτικά, χορό και παιχνίδια στο παλιό σχολείο. Τέλος οι στιγμές τρέλας στο Κιοτάρι, στις παραλίες από το πρωί μέχρι το βράδυ κολυμπούσαμε και ψαρεύαμε, πού καιρός για δυσάρεστες σκέψεις και για στεναχώρια όλα κυλούσαν όμορφα, ανάλαφρα, κάναμε πολύχρωμα όνειρα τα οποία δεν έφυγαν ποτέ από το μυαλό μας και την καρδιά μας. Ακόμη και οι τσακωμοί μας είχαν την γοητεία τους, έτσι αποδεικνύαμε την αγάπη μας διότι οι φασαρίες μας διαρκούσαν το πολύ 1 ώρα, μετά όλα ήταν όπως πριν!!

Επιπλέον οι εκδηλώσεις μας είναι όλες μία και μία* η κάθε μία από αυτές έχει την δική της χάρη που με την συμμετοχή της νεολαίας αλλά και όχι μόνο γινόταν ξεχωριστή, γινόταν ακόμα πιο όμορφη μα πάνω απ' όλα όλοι ήμασταν ενωμένοι, όλα γινόντουσαν αλλά και γίνονται με αγάπη. Σπάνιο πράγμα στις μέρες μας, όμως υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει πάντα.

Στα πανηγύρια και στους γάμους μας, οι σκληπενοί με τον ερχομό τους ξέρουν να διασκεδάζουν, να χορεύουν, να πίνουν, ξεχνάνε τυχόν προβλήματα που τους απασχολούν και απολαμβάνουν την γιορτή όχι μόνο με την οικογένεια τους αλλά και με όλο το χωριό. Όλοι γίνονται ένα, ακόμη και αυτοί που έχουν διαφωνίες μεταξύ τους, τα αφήνουν όλα πίσω τους και συμφωνούν στα χαμόγελα, στο χορό και στο ξεφάντωμα. Καλώς ή κακώς οι διαφωνίες υπάρχουν δεν έχω σκοπό να σας περιγράψω ένα χωριό στο οποίο όλα είναι ρόδινα παρόλα αυτά ο αλληλοσεβασμός και η αλληλεγγύη υπάρχει ακόμα.

Οι γάμοι μας είναι η χαρά μου, καθώς βλέπω τα χαμόγελα και την χαρά στα πρόσωπα των συγχωριανών μου, ακούγοντας όλο το χωριό να λέει κανάκια για το ζευγάρι αλλά και για την οικογένεια τους. Πόσο όμορφο είναι το ξετύλιγμα των εθίμων μας! τα οποία κάνουν μικρούς και μεγάλους να είναι περήφανοι για τον τόπο τους.

Ως φοιτήτρια στην Καστοριά κατάλαβα την σημασία των ανθρώπων μου αλλά και του χωριού μου. Νοσταλγώ τις κρύες νύχτες παρέα με φίλους και το τζάκι στην πάγκα του σπιτιού. Τις ζεστές μέρες, μαζί με φιλόξενους ανθρώπους στις παραλίες του Κιοταριού και μετά το φαγητό στις καλύβες με την οικογένεια μου. Στιγμές που σου μένουν αξέχαστες, μικρές αλλά με μεγάλη σημασία!!

Όλοι έχουμε την ανάγκη για διασκέδαση, για ζωή από τον πιο μικρό μέχρι τον πιο μεγάλο, εμείς στο Ασκληπιό το πετυχαίνουμε, τα γέλια των παιδιών, των ηλικιωμένων αλλά και όλου του κόσμου δεν λείπουν, μένουν εκεί ακάθεκτα για να μας θυμίζουν την ομορφιά της ζωής στο χωριό μας το Ασκληπιό. Αυτό το χωριό για μένα είναι το σπίτι μου, η οικογένεια μου καθώς αποτελεί κομμάτι ζωής, αγάπης, γέλιου, δάκρυα χαράς και λύπης!! Ένωση πολλών συναισθημάτων, πολλών αναμνήσεων στα μάτια μου και στην σκέψη μου.... "Το Ασκληπιό ήταν, είναι και θα είναι εσωτερικά όμορφο παρέα με τους ανθρώπους, με τα ήθη και τα έθιμα που το διακρίνουν αλλά και με την εξωτερική του ομορφιά που γοητεύει και μαγνητίζει τόσο τους ανθρώπους του, όσο και τους ανθρώπους που απλά έρχονται για να το επισκεφθούν "

Η τέχνη να ζεις

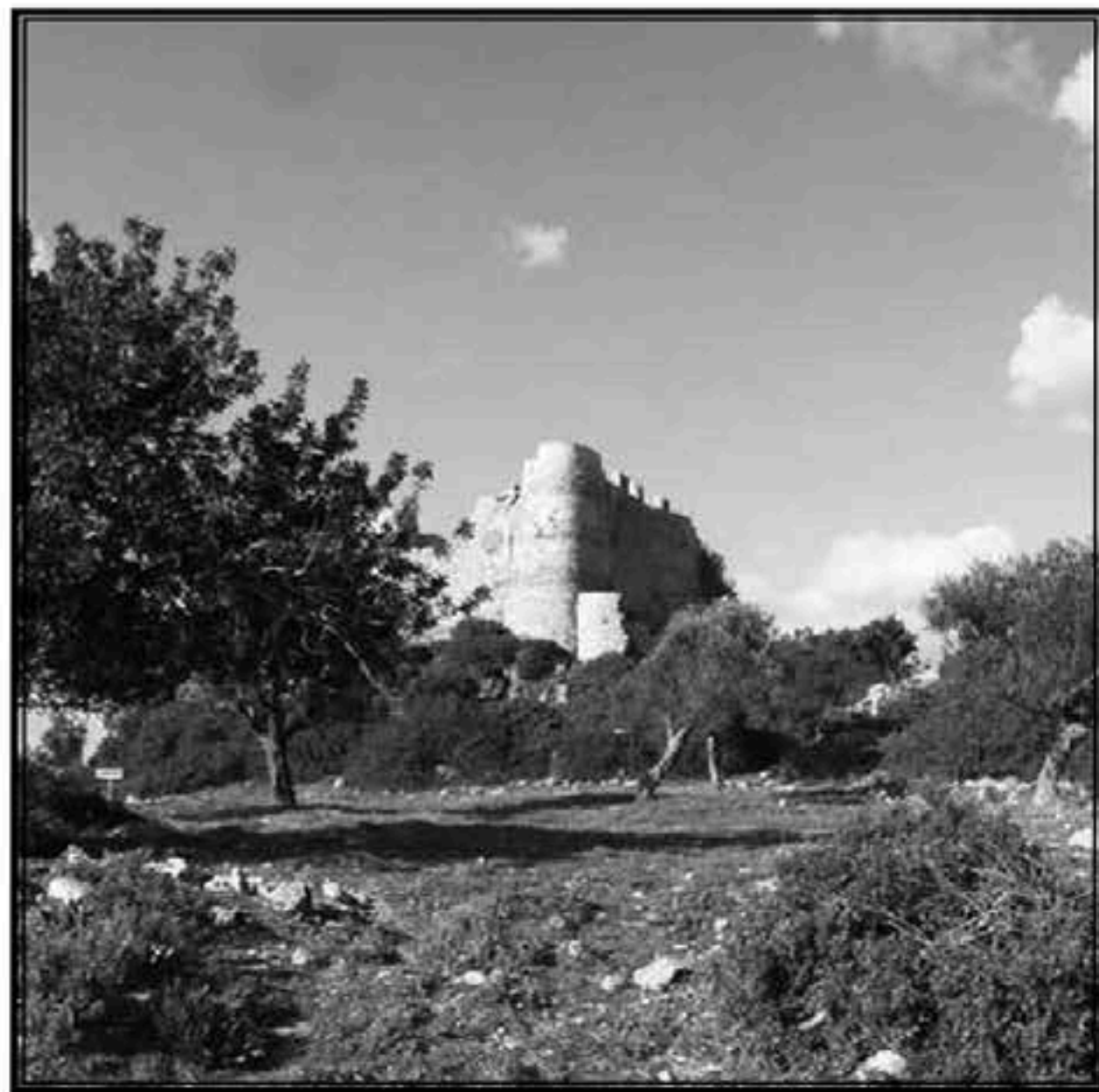
Γράφει: Βασίλης Στ. Κούρτης

Ζούμε σε ένα κυμαινόμενο αν όχι βυθιζόμενο οικονομικό περιβάλλον. Από το 2009 νέες οικονομικές έννοιες μπήκαν στη ζωή μας. Αγορές, αναδιάρθρωση του χρέους, επιλεκτική και άτακτη χρεοκοπία, κούρεμα του χρέους, PSI, CDS κ.λ.π. Μεμιάς όλοι οι Έλληνες γίναμε οικονομολόγοι. Προσπαθούσαμε να λύσουμε το πρόβλημα της χώρας. Υπολογίζαμε, ελπίζαμε, προσδοκούσαμε. Τίποτα όμως. Η λύτρωση και η ελπίδα, μετατράπηκε σε οργή, θυμό και απόγνωση. Το μνημόνιο 1,2 μας στέρησε το χαμόγελο. Νοιώσαμε και νοιώθουμε στο πετσί μας τις μειώσεις στους μισθούς μας, την ανεργία, τις συνεχείς αυξήσεις στα καύσιμα, στο ρεύμα, το χαράτσι που μας επέβαλαν στα ακίνητα. Αυξήθηκαν οι άστεγοι, οι άφραγκοι και δημιουργήθηκαν κοινωνικά συσσίτια για τους φτωχούς. Πανελλαδικά έχουμε υψηλά ποσοστά αυτοκτονιών και μεγάλο μέρος του πληθυσμού βρίσκεται σε κατάθλιψη. Εμείς όμως έχουμε το φάρμακο μας, το γιατρικό μας, το φυλαχτό μας που είναι το ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ! Θα προσπαθήσω με λόγια απλά, κατανοητά να σας αναλύσω αυτά που ζείτε, επιθυμώ όμως να τα εμπεδώσετε και να τα κατανοήσετε, για να είστε σε απόλυτη ισορροπία.

Όπως οι Χριστιανοί πιστεύουμε στην τριαδικότητα του Πατρός, Υιού, και Αγίου Πνεύματος, έτσι και εμείς οι άνθρωποι αποτελούμαστε από σώμα, πνεύμα, ψυχή. Πρέπει να τα προστατεύουμε σαν τα μάτια μας γιατί όταν νοσεί το ένα, νοσούν και τα υπόλοιπα.

Το σώμα μας στη Σκληπενή φύση ανανεώνεται, θεραπεύεται. Η μαγεία του δάσους μας είναι μοναδική. Οι περίπατοι προς τον Κουναρά, την Ίνγκο, το Θάρρι, τα Κλήμνητα είναι αναζωογονητικοί. Φανταστείτε τον εαυτό σας να περπατά από τους Αγίους Άναργυρους προς την Ίνγκο. Απολαμβάνεις τα γαλαζοπράσινα νερά του ποταμού, ακούς τον ήχο του νερού και απολαμβάνεις όλων των ειδών τις μυρωδιές του βουνού. Της αλεσφακιάς, της μυρτιάς, του ασκινού. Και η φύση χαίρεται μαζί μας και μας προσφέρει απλόχερα τους καρπούς της. Το χειμώνα τα κούμαρα, τα μύρτα, τις μανίτες. Την άνοιξη τα βότανα της και το καλοκαίρι τα σύκα, τα αχλάδια. Γενικά οι πορείες στη φύση τονώνουν το μυϊκό μας σύστημα, η κάρδια λειτουργεί καλύτερα και μας πλημμυρίζει ψυχική ευφορία. Αποκτούμε μεγαλύτερη υπομονή, ανεχόμαστε περισσότερο την απογοήτευση και τονώνουμε την αυτοπεποίθησή μας. Όμορφα τοπία δημιουργούν όμορφες σκέψεις.

Για τη θεραπεία της ψυχής ανεκτίμητος παράγοντας είναι η εκκλησία μας. Σε αυτή την εκκλησία του 1060, βασιλικού ρυθμού με τις σπάνιες βυζαντινές αγιογραφίες,

με τις ανάλαφρες βυζαντινές ψαλμωδίες, τον καλλίφωνο Παπαβασίλη, η ψυχή βρίσκει τη φυσική της έδρα. Γινόμαστε πιο ήρεμοι, πιο υγιείς, πιο ασφαλείς. Είναι θεία ομορφιά να ψάλλουμε όλοι μαζί, με την καρδιά μας. Εάν δεν πάμε εκκλησία, νοιώθουμε ότι κάτι μας λείπει.

Ακόμη για να σώσουμε τον εαυτό μας από την οικονομική κρίση, πρέπει να διατηρήσουμε και να τηρήσουμε τα ήθη και τα έθιμα μας που μας άφησαν παρακαταθήκη οι παππούδες και οι γονείς μας για να μην αλλοιωθεί ο σκληπενός χαρακτήρας. Είμαστε αυθόρμητοι, αληθινοί, χαρούμενοι, άνθρωποι, γεμάτοι αξίες και ιδανικά. Νοιώθουμε ότι ανήκουμε κάπου, σε ένα κοινό τόπο το Ασκληπιό. Στο χωριό μας απολαμβάνουμε το στενό δεσμό με τους συγχωριανούς μας. Υπάρχει κοινωνική συνοχή και ο κοινωνικός ιστός που τείνει να διαρραγεί με την οικονομική κρίση, αποκαθίσταται. Η οικειότητα μεταξύ μας είναι πολύ στενή. Τα πειράγματα, τα χωρατά (αρκεί να μη θίγουν την προσωπικότητα κανενός) δίνουν και παίρνουν και καταλήγουν σε χαμόγελα, σε γέλια. Η θετική επίδραση των γέλιων είναι σημαντική για την ψυχική μας υγεία. Ακόμα και αυτοί που είναι στενοχωρημένοι, αφού περιβάλλονται από χαρούμενα άτομα, γίνονται χαρούμενοι. Τα συναισθήματα είναι κολλητικά. Τι να πρωτοπώ και τι να πρωτογράψω. Θα γέμιζα ατελειωτές σελίδες. Δεν μπορώ να μη μιλήσω για τη χορευτική ικανότητα του Σκληπενού και ειδικά για τη σούστα που οι Σκληπενές όταν χορεύουν δεν πατούν στη γη. Ένα μεγάλο ευχαριστώ στο Πολιτιστικό Σύλλογο που καταβάλλει κάθε προσπάθεια για την εκμάθηση όλων των ειδών του χορού και την αναβίωση των εθίμων μας.

Συμπερασματικά η φύση, η θρησκεία, το καφενείο (πρέφα, πιλότα, συζήτηση) τα ήθη και τα έθιμα μας, μας προστατεύουν και οξυγονώνουν τη πνευματική και ψυχική μας υγεία. Εξ' άλλου ο Σκληπενός δεν επένδυε περισσότερο στα αντικείμενα και στον υλικό πλούτο, αλλά στις χαρές και τις ομορφιές της ζωής.

Η κέλλα του Ασκήπιδιου

Η κέλλα (κελάρι) υπήρξε η παλαιά αποθήκη της εκκλησίας στο χωριό Ασκήπιός Ρόδου, όπου φυλασσόταν κυρίως το λάδι μέσα σε μεγάλα πήλινα πιθάρια, τα οποία σώζονται ακόμη, τ'αποκέρια καθώς και διάφορα μικροέπιπλα και παλαιά εκκλησιαστικά σκεύη.

Είναι ένα ισόγειο, λιθόκτιστο κτίσμα μονόχωρο, με τρεις καμάρες κτισμένο με τον τοπικό παραδοσιακό τρόπο. Το πάτωμα είναι καλυμμένο με τοπικό σχιστόλιθο και το κτίσμα γενικότερα διακρίνεται για την λιτότητα και τον κυβόσχημο όγκο του, κατασκευασμένο εξ ολοκλήρου από λαξευμένη τοπική πέτρα.

Το κτίριο έχει χαρακτηριστεί από το αρχαιολογικό συμβούλιο ως «διατηρητέο»

Το έτος 1992 και μετά από ενέργειες της τότε εκκλησιαστικής επιτροπής η κέλλα διαμορφώθηκε ως «εκκλησιαστικό μουσείο» με της επιστάσια του αρχαιολόγου κ Βολανάκης και του αρχιτέκτονα κ. Καρυδάκη Γιώργου, οι οποίοι και εργάστηκαν επί σειρά μηνών.

Στο εσωτερικό της βρήκαν στέγη και εκτίθενται παλαιά άμφια ιερέων (Παπαμανώλη κ.α) και εκκλησιαστικά σκεύη από το 1700, καθώς και διάφορα μικροαφιερώματα πιστών.

Κυρίαρχη θέση κατέχει ο παλιός επιτάφιος, ο οποίος και χρησιμοποιείται ακόμη και σήμερα, εκκλησιαστικά βιβλία τυπωμένα στα 1540 έως και 1700 και εικόνες του 1700 - 1800 μισοκατεστραμμένες από τον χρόνο που περιβάλλουν και διακοσμούν τον χώρο μαζί με παλαιά κρεμαστά κανδήλια και μαρμάρινα κηροπήγια (από ντόπιο μάρμαρο), όλα αφιερώματα από πιστούς.

Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι τα βιβλία μαζί με τα υπόλοιπα παλιά άμφια των ιερέων που υπηρέτησαν την εκκλησία βρέθηκαν από την «καντηλάφτησα» Ειρήνη Καμπανάρη κατά την περίοδο γενικού καθαρισμού της «κέλλας» όταν επρόκειτο να γίνει η ανακαίνιση της. το έτος 1986- 87 που τα παρέδωσε άμεσα στον τότε εφημέριο Παπασταμάτη (Σταμάτιο Χατζηζαχαρίου).

Τα βιβλία βρέθηκαν σε ξεχασμένα στον χρόνο ξύλινα παλαιά μπαούλα και ήταν σε κατάσταση πρώιμης αποσύνθεσης, λόγω της συνεχούς έκθεσής τους στην υγρασία.

Ευτυχώς μετά από παρέμβαση της τότε Κοινότητας και του

αρχιτέκτονα κ. Καρυδάκη υπάλληλο της τότε αρχαιολογικής υπηρεσίας, τα βιβλία μεταφέρθηκαν στην αρχαιολογία όπου και συντηρήθηκαν και έτσι μπορούμε εμείς σήμερα να τα εκθέτουμε και να τα καμαρώνουμε.

Στον ίδιο χώρο στεγάζονται και διάφορα κομμάτια από αρχαιοελληνικά κυονόκρανα και αφιερώματα, που κατά καιρούς μεταφέρθηκαν από την περιοχή Κισιάρη (Ερμή Βρυσιά) ή βρέθηκαν γύρω από τον οικισμό και από μοναστήρια της περιοχής όπως της Άρωσας (Ιερουσαλήμ) Άγιο Γεώργιο κ.α.

Στον εξωτερικό χώρο δεσπόζουσα θέση κατέχει μία μαρμαρίνη σαρκοφάγος η οποία και μεταφέρθηκε από τον ευρύτερο χώρο του μοναστηριού Άρωσας (Ζωοδόχου πηγής) και χρησιμοποιείτο από το παρακείμενο ελαιοτριβείο ως δεξαμενή λαδιού .

Η εξωτερική όψη του κτηρίου είναι επίσης λιτή, χωρίς κανένα περιττό διακοσμητικό στοιχείο. Η χαρακτηριστική τετράγωνη επιγραφή πάνω από την καμάρα της εισόδου δεν σώζεται καθαρά.

Κτίσθηκε το 1879 ήταν η αποθήκη της εκκλησίας όπου φύλαγαν κυρίως λάδι μέσα σε μεγάλα πήλινα πιθάρια (τζάρες), πολλά από τα οποία σώζονται ακόμα. Το 1941, το κτήριο επισκευάστηκε και επεκτάθηκε, για να χρησιμοποιηθεί όπως προαναφέραμε, και το 1995 ανακαινίστηκε από την τότε κοινότητα Ασκήπιδιου με πρωτοβουλία του ιερέα κ Παπαγεωργίου Βασιλείου και του Προέδρου κ. Ζανειτούλη Δημήτρη με πρωτομάστορα τον κ. Παπασταϊκούδη Σταύρο από την Μακεδονία (Κουφάλια Θεσσαλονίκης) ο οποίος και κατασκεύασε την καμάρα της βορειανατολικής εισόδου το δάπεδο εσωτερικά και εξωτερικά, επιχρίσματα, δάπεδο αυλής, ακολουθώντας τα χνάρια των αρχικών μαστόρων της περιοχής και χρησιμοποιώντας ακριβώς τα ίδια υλικά. (Οι πλάκες του δαπέδου μεταφέρθηκαν από το παλιό λατομείο της περιοχής Κουντουρόχωτη, τοποθεσία ανάμεσα στο Ασκήπιδι και τον οικισμό Λάερμα με βασικούς αρχιτεργάτες τον Κλεόβουλο Παπαβασιλείου και τον Παπαμανώλη, Εμμανουήλ Παπαεμμανουήλ.)

Δίπλα ακριβώς από την κέλλα βρίσκεται το παλιό ελαιοτριβείο του χωριού που και αυτό λειτουργεί ως «Εργασια-

Photos: G. Oikonomidis

κός μουσειακός χώρος» Πρόκειται για ένα ισόγειο, λιθόκτιστο με επίπεδη στέγη-δώμα κτίσμα. Χτισμένο με τον τοπικό παραδοσιακό τρόπο, είναι όμοιο με την κέλλα και από τα ελάχιστα δείγματα βιομηχανικού κτηρίου που σώζονται με όλο τους τον εξοπλισμό.

Στην αριστερή πλευρά του χώρου υπάρχει το παλιό Τζάκι (κούμελλο) στο οποίο ζέσταιναν το νερό που χρησιμοποιούσε το εργοστάσιο για τον καθαρισμό του λαδιού. Στο σημείο αυτό υπάρχουν και διάφορα μικροεκθέματα από την καθημερινή ζωή των κατοίκων και περισσότερο τα εργαλεία που χρησιμοποιούσαν για την κατασκευή φαγητών, και διαφόρων οικιακών εργασιών.

Στην δεξιά πλευρά υπάρχουν οι μεγάλες στρογγυλές πέτρες που συνέθλιβαν τον καρπό της ελιάς και αμέσως μετά το βαγόνι μεταφοράς στο πιεστήριο όπου έβγαινε το λάδι που στην συνέχεια με κάποιο σύστημα οδηγείτο στον διαχωριστήρα.

Όλο αυτό το σύστημα λειτουργούσε με μια μικρή 5 ίππων μηχανή βενζινοκίνητη του 1940 και ένα σύστημα τροχαλιών που μέχρι σήμερα μπορούμε να τις δούμε. Όλες οι φωτογραφίες που κοσμούν το μουσείο έχουσ δωθηθεί από τον πρώην πρόεδρο του Πολιτιστικού Συλλόγου κ. Σοφό Σταμάτη.

Αμέσως μετά την απελευθέρωση, τα παλιά μηχανήματα αντικαταστάθηκαν με μηχανοκίνητα, που σώζονται έως σήμερα. Το 1906, το ελαιοτριβείο επεκτάθηκε και ανακαινίστηκε, με την προσθήκη τριών καμαρών και στο πίσω μέρος όπου σήμερα βρίσκεται η κατοικία του ιερέα, υπήρχε η αποθήκη του πυρηνόκαρπου της «πυρήνας» όπως την αποκαλούσαν οι ντόπιοι.

Το ελαιοτριβείο είναι ιδιοκτησία της Εκκλησιαστικής Επιτροπής και κατά την εποχή της λειτουργίας του πρωτοστατούσε ο παπάς που εκτελούσε χρέη διαχειριστή αλλά πολλές φορές και αρχιεργάτη. Πρέπει να σημειώσουμε ότι η εκκλησία ήταν ο μεγαλύτερος παραγωγός λαδιού στο χωριό και η συλλογή του ελαιόκαρπου γινόταν από την ίδια εκκλησιαστική επιτροπή με την βοήθεια όλων των χωριανών. Σε κάποια δεδομένη στιγμή μάλιστα η εκκλησία είχε εκδώσει απλό χαρτονόμισμα (απλή σφραγίδα και το ποσό) για να διευκολύνει τις συναλλαγές στο χωριό.

Την περίοδο μετά την απελευθέρωση πρωτεργάτης στο λιοτριβί ήταν ο ιερέας Σταμάτης Χατζηζαχαρίου (Παπασταμάτης) και γραφείς συνήθως ήταν οι επίτροποι της εκκλησίας οι οποίοι και κρατούσαν το δέκατο ως αμοιβή για την εξυπηρέτηση των χωριανών

Και τα δύο κτίσματα σώζονται σε πολύ καλή κατάσταση και αποτελούν χαρακτηριστικά δείγματα ειδικών κτισμάτων της τοπικής παραδοσιακής αρχιτεκτονικής. Είναι σημεία αναφοράς συνδεδεμένα με τη μνήμη των κατοίκων του χωριού και αποτελούν μαζί με την εκκλησία τυπικό παραδοσιακό σύνολο, με την χαρακτηριστική λιτότητα και πλαστικότητα των όγκων που παρά τις παρεμβάσεις των τελευταίων ετών διατηρεί τον τοπικό χαρακτήρα και την παραδοσιακή αρχιτεκτονική.

*Έρευνα: Καραγεωργίου Ιωάννης
Γραμματέας πρώην Κοινότητας*

photo: G. Oikonomidis

Ο Π. Ιγνάτιος και το Θάρρι

Γράφει η Ειρήνη Κλημαντή Παπαβασιλείου

Σήμερα ζούμε σε ένα κόσμο που κινείται σε γρήγορους ρυθμούς. Η εποχή μας διακρίνεται από τη γρήγορη επικοινωνία και την υψηλή τεχνολογία. Ωστόσο, όσο περνούν τα χρόνια η παράδοση, που περικλείει τα παραμύθια και τις ιστορίες κάθε τόπου, σβήνει και σιγά-σιγά χάνεται. Όμως για να μη χαθούν τα

ίχνη των προγόνων μας και η πολύτιμη συνεισφορά τους οφείλουμε να καταγράψουμε ότι γνωρίζουμε για το χωριό μας και να κρατήσουμε την ιστορία μας ζωντανή.

Μερικές φορές περιστατικά που φαίνονται τυχαία κρύβουν ένα σκοπό. Στο χωριό μας, όπως γνωρίζουμε όλοι, σε κάθε εκκλησιαστική γιορ-

τή γίνεται μια αρτοκλασία που ανήκει σε κάποια οικογένεια. Όταν παντρεύτηκα μου δόθηκε από τη μητέρα μου όπως λέμε στα Σκληπενά «το πεντάρτη» του Αγίου Ιγνατίου. Και έτσι έμαθα την ιστορία του δικού μας πρόγονου, του Πάτερ Ιγνατίου που ήταν ο τελευταίος Ηγούμενος του Θαρριού.

Ο π. Ιγνάτιος ονομαζόταν Βασίλης Παπαπαύλος. Έζησε στα τέλη του δέκατου ένατου αιώνα. Γεννήθηκε και παντρεύτηκε στο χωριό μας.. Ήταν πολύ ερωτευμένος με την γυναίκα του αλλά δυστυχώς εκείνη πέθανε κατά τη διάρκεια της γέννας, κάτι που συνέβαινε συχνά εκείνη την εποχή. Δύο μήνες αργότερα χάθηκε και το μωρό τους. Ο Βασίλης, γεμάτος θλίψη και απογοήτευση, έδωσε όλα τα υπάρχοντα του και αποφάσισε να φύγει από το χωριό και να γίνει ιερομόναχος. Όπως μας λέει ο Στέργος Στούππος στο βιβλίο του «Ιστορία και Παραμύθι»: «...επειδή δεν ήξερε γράμματα, πήγε στον Πανορμήτη της Σύμης, που εκείνα τα χρόνια υπήρχαν εκεί πάνω από 30 καλόγεροι για να μάθει τη στοιχειώδη γραφή κι ανάγνωση. Αργότερα ο Δεσπότης τον χειροτόνησε ιερομόναχο αποκλειστικά για το μοναστήρι του Θάρρι».

Το μοναστήρι Θάρρι ή αλλιώς Μόνη του Ταξιάρχη Μιχαήλ του Θαρρινού βρίσκεται στη δασώδη περιοχή ανάμεσα στα χωριά Ασκληπιείο και Λάερμα. Το Θάρρι χτίστηκε σε έξι αρχιτεκτονικές φάσεις κάπου ανάμεσα στο 9ο και 11ο αιώνα, σε έξι αρχιτεκτονικές φάσεις. Ο Ναός έχει σχήμα σταυρού και επιβλητικό τρούλο με οκτώ παράθυρα. Η αγιογράφηση του περιλαμβάνει τέσσερις φάσεις. Οι αρχαιότερες του εικόνες (του 12ο αιώνα), οι δύο ολόσωμοι ιεράρχες, ο Άγιος Ελευθέριος και ο Άγιος Γρηγόριος Ακαραγαντίνων, φυλάσσονται στο βυζαντινό μουσείο της Ρόδου. Το επιχρυσωμένο εικονοστάσιο της Μονής κατασκευάστηκε το 1756. Η φορητή εικόνα του Ταξιάρχου Μιχαήλ έχει γίνει το 1849, από τον Πάτριό Ηγουμένο Λεόντιο Καλογερά.

Η παράδοση μας λέει ότι το καιρό του Βυζάντιου, σε αυτό το δάσος ζούσε μια πριγκίπισσα που έπασχε από φυματίωση. Ύστερα από θαύμα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ θεράπευτηκε. Προς χάριν του, εκείνη ήθελε να χτίσει ένα μοναστήρι το οποίο ονομά-

στηκε Θάρρι. Οι γέροντες του χωριού λένε ότι κάποτε μέσα στη Μόνη υπήρχε ένα κάντρο που απεικόνιζε την βασιλοπούλα.

Υπάρχουν αρκετές θεωρίες για το πώς πήρε το Θάρρι το όνομα του. Η πρώτη μας λέει πως για να διαλέξει την τελική τοποθεσία του μοναστηριού, η πριγκίπισσα πέταξε το δαχτυλίδι της για να σηματοδοτήσει το σημείο που θα χτιζόταν. Όσοι το ψάχνανε λέγανε «Θαρρώ είναι εδώ!» ή «Θαρρώ είναι εκεί!» Και έτσι κτιστήκε στο σημείο που έπεσε τυχαίο το δαχτυλίδι. Ωστόσο, σύμφωνα με τους ιστορικούς και του αρχαιολόγους, η τοποθεσία του μοναστηριού δεν είναι τυχαία. Στην ίδια τοποθεσία βρέθηκαν λείψανα που μαρτυρούν την ύπαρξη μιας παλαιοχριστιανικής Βασιλικής του 5ο αιώνα. Επίσης ανακαλύφθηκαν εκεί δύο μικρές σαρκοφάγοι που αποδεικνύουν πως προϋπήρχε στο ίδιο σημείο ναός του Απόλλωνα, ο οποίος στην μυθολογία ήταν πατέρας του Ασκληπιείου, του θεού της ιατρικής και της υγείας των αρχαίων ελλήνων.

«όσο γέρνουν
τα χρόνια
η παράδοση,
που περικλείει
τα παραμύθια και τις
ιστορίες κάθε τόπου,
εβήνει και ειχά-ειχά
χάνεται»

Η δεύτερη θεωρία υποστηρίζει ότι ο Αρχάγγελος Μιχαήλ εμφανίστηκε στον ύπνο της πριγκίπισσα και της είπε: «ΘΑΡΣΕΙ (δηλαδή έχε θάρρος) θα γίνεις καλά». Μάλιστα στο νότιο τμήμα του τρούλου του μοναστηριού είναι η αγιογραφία του Αρχαγγέλου

Μιχαήλ με την επιγραφή «ΜΙΧΑΗΛ Ο ΘΑΡΙΝΟΣ». Η τρίτη θεωρία, σύμφωνα με τον Θεοφάνη Μπογιαννό, μας λέει ότι η περιοχή Θαρρινός υπήρχε από την αρχαιότητα ως μέρος του κράτους Λίνδου.

Με το πέρασμα του χρόνου, το κτήριο είχε πάθει μεγάλες ζημιές, οι περισσότερες από τα οποία αποδίδονται στο μεγάλο σεισμό του 1863. Ήταν σε αυτή την φρικτική κατάσταση όταν ο Ιγνάτιος εγκαταστάθηκε εκεί. Ο Στούππος συνεχίζει να μας λέει «Λέγεται πως όταν πήγε για πρώτη φορά και είδε την άσχημη κατάσταση μετάνιωσε προς στιγμή και έκλαψε, γιατί να χειροτονηθεί, και να υπηρετήσει σε αυτή την ερημιά. Τελικά όμως παρέμεινε και άρχισε να καθαρίζει τα γύρω κλαδιά. Σιγά-σιγά έκτισε ένα κελί για να κοιμάται. Λέει λοιπόν η παράδοση, πως ενώ έκαιγε τα γύρω κλαδιά για να καθαρίσει το μέρος πήρε φωτιά το γύρω δάσος. Όταν όμως έφτασε ο Τούρκος αρμόδιος για να τον συλλάβει δεν έβλεπε την καπνίλα της φωτιάς παρά τα έβλεπε όλα πράσινα.»

Με την φροντίδα του Π. Ιγνατίου, το μοναστήρι άνθησε. Συνέχισε να καθαρίζει την περιοχή γύρω από το μοναστήρι (γνωστή ως Κόρδιλα). Αυτά τα χωράφια τα μοίρασε στους Ασκληπενούς και στους Λαερμενούς. Αυτοί τα σπέρνανε και ως αντάλλαγμα έδιναν ένα μέρος του σιταριού στο Θάρρι. Επίσης φύτεψε δέντρα όλων των ειδών: ελαιόδεντρα, ξινόδεντρα, αμυγδαλιές και καρυδιές. Έκτρεφε κατσίκες, πρόβατα, χοίροι, και κότες. Ίσως ο λόγος που άντεξε την ζωή του ιερομόναχου είναι επειδή είχε την συμπαράσταση της οικογένειάς του. Κατά περιόδους ζούσε μαζί του και ο αδελφός του ο Γιάννης μαζί με τα παιδιά του, τη Μαρία Παπαπαύλου Στούππου, τη Γεωργούλα Παπαπαύλου Ταουσάνη, την Ασημίνη Παπαπαύλου Γιαννά και τον υιό του. Τα άλλα ανίψια του, ο Δημήτρης Μακιάρης και ο Βασίλης Αμαδής, η οποί-

οι ήταν και οι δύο ορφανά από πατέρα, πήγαιναν στο Θάρρι ημερησίως. Τρώγανε όλοι μαζί και βοηθούσαν τον «μπάρμπα» με την συντήρηση του μοναστηριού. Η μεγαλύτερη ανιψιά, η Μαρία, ήταν η μαγείρισσα τους. Συχνά η πρόνοια τον ενημέρωνε τότε θα έρθουν προσκυνητές και αυτοί τους ετοίμαζαν φαγητά. Υπήρχαν μέρες όμως που ο ιερομόναχος έλεγε στην ανιψιά του την Μαρία να ετοιμάσει πλιγούρι επειδή αισθανόταν πως θα έχουν «γιαρένιδες». Αυτή, γεμάτη αμφιβολία το ετοίμαζε. Και όμως κάθε φορά που το αισθανόταν εμφανιζόντουσαν επισκέπτες! Αφού δεν είχε δει κανένα να έρθει στο μοναστήρι να τους προειδοποιήσει, τον ρωτούσε: «Μπάρμπα ποιός στο 'πε;» Αυτός τις απαντούσε «Ο νους μου μου το πε». Τα ανίψια του επίσης θυμούνται τον Π. Ιγνάτιο να τους προειδοποιεί αν τη νύχτα ακούσουν το κροτάλισμα των αλυσίδων ή μυρίσουν το θυμίαμα να μην τρομάξουν διότι ήταν ο Αρχάγγελος ο Μιχαήλ. Και όντως ακούγανε της αλυσίδες και μύριζαν το θυμίαμα. Το Θάρρι έφτασε μια περίοδο μεγάλης πα-

ραγωγικότητας. Ο Π. Ιγνάτιος πέρασε την υπόλοιπη ζωή του εκεί, αφοσιωμένος στα καθήκοντα του. Το 1916 κοιμηθεί στο Θάρρι. Ο τάφος του βρίσκεται εκεί στην νότια πόρτα του μοναστηριού. Μετά τον θάνατο του, το μοναστήρι ερήμωσε. Αν και προσπάθησαν δεν μπόρεσε κανένας άλλως καλόγερος να ζήσει εκεί.

Ο π. Ιγνάτιος θάφτηκε στην νότια πλευρά του μοναστηριού διότι από παλιά υπήρχε αψιμαχία μεταξύ Λαερμενών και Ασκληπενών σε ποιους ανήκε το μοναστήρι. Οι Λαερμενοί έμεναν στη βόρειο πλευρά του μοναστηριού και οι Σκληπενοί στην νότια. Το 1932 οι Ιταλοί κάνανε την καταγραφή των συνόρων. Καθισμένοι σε γαϊδούρια, οι Ιταλοί λόχοι μαζί με τον δήμαρχο του χωριού, τον Βασίλη Αμαδή (ο ανιψιός του Ιγνατίου) ξεκίνησαν από την μεγάλη γη και φτάσανε έως τα Κόρδιλα μοιράζοντας την γη. Είπαν «Senior Sinto, I confine saranno divisi touchello-touchello.» (Κύριε Δήμαρχε, τα όρια θα χωριστούν ρυάκι-ρυάκι.). Όταν φτάσανε στον ποταμό Τρίκολου, αποφάσισαν ότι εκεί τελειώνουν τα Ασκληπε-

νά σύνορα. Και έτσι το Θάρρι ανήκε στους Λαερμενούς. Το κοινοτικό συμβούλιο του χωριού αντίδρασε έντονα και ο Δήμαρχος αντιστάθηκε δυναμικά. Του επέβαλαν φυλάκιση τριών ημερών και αναγκαστικά υπέγραψε.

Το μοναστήρι έμεινε κλειστό για πολλές δεκαετίες. Νέα σελίδα στην ιστορία της Μονής άνοιξε ο Ηγούμενος Αμφιλόχιος (νυν Μητροπολίτης Νέας Ζηλανδίας) από το 1989 έως 2005. Μαζί με την αρωγή ευυπόληπτων προσώπων και συνεργατών έδωσε μια άλλη όψη στη Μονή, αναβιώνοντας συγχρόνως το μοναχισμό στο νησί μας. Φιλοξενεί παιδιά από τη Σερβία, την Παλαιστίνη και την Ρουμανία. Σήμερα στη Μονή μένουν 7 μοναχοί, υπό την πνευματική καθοδήγηση του Μητροπολίτου Ρόδου κ. Κυρίλλου, ο οποίος αγαπά τα μοναστήρια μας και τα επισκέπτεται τακτικά λέγοντας ότι οι Μονές είναι τα κάστρα της Ορθοδοξίας μας. Κάθε χρόνο εκατοντάδες τουρίστες επισκέπτονται τη Μονή του Θαρριού, στην οποία ο Π. Ιγνάτιος ταπεινά αφιέρωσε την ζωή του.

Ζωντανή αφήγηση: Ιωάννης Β. Αμαδής, Ιωάννης Π. Καζούλης, Αρτεμής Τσούσανη Παπαβασιλείου, Έλενη Στούππου Τρέχα. Παπαχριστοδούλου, Χ.Ι., Ιστορία της Ρόδου, Β' έκδοσ. Αθήνα: 1994 σελ. 381-383 Στούππος, Στέργος, Ασκληπιόν: Ιστορία και Παραμύθι, Ρόδος: 1981 σελ. 25-26.

<http://www.flickr.com/photos/9426538@N07/2334734589/>

http://www.apodimos.com/arhra/05/Jul/MIA_XEIROTONIA_EPISKOPOY_STHN_RODO_ME_POLLA_MHNYMATA_KAI_PROEKTASEIS/index.htm

Το Ασκήπιδιό

Είναι χωριό παράδοσης
Με χιλιάδες δύο αξίες
Είναι χωριό που στάθηκε
Με κόπους και θυσίες

Χίλιους πολέμους πέρασε
Μ' ακόμα εκεί στημένο
Ποτέ του δεν ελύγησε
Κι ας είναι πονεμένο

Η εκκλησία μας σπάνια
Σ' όλη την οικουμένη
Όλοι την επισκέπτονται
Υγιείς και πονεμένοι

Το κάστρο ψηλά στην κορυφή
Όλους μας αγκαλιάζει
Μας χαιρετά, μας οδηγεί
Και μας γλυκοκοιτάζει

Είχε σχολείο δημοτικό
Μοναχά μιας θέσης
Το 'κλεισαν και ψυχάσανε
Για να έχουνε ανέσεις

Τα μαγκάνα δεν λειτουργούν
Γιατί έγιναν μουσείο
Θυμάμαι τις περικαυτές
Μεσ το ελαιοτριβείο

Χιλιάδες χρόνια πέρασαν
Κι αντί να λιγοστεύει
Αυξάνει και πληθύνεται
Και πιο πολλούς μαζεύει

Χαμογελάστε Ασκληπενοί
Είναι ο Θεός μαζί μας
Πλούτη και υγεία έδωσε
Σ' όλους τους χωριανούς μας.

Αναστάσης Β. Πέθακας
ΛΑΪΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Τα πάθη του Χριστού

Χριστέ μου δώσ' μου φώτιση
Να κάτσω να συντάξω
Στα Άγια τα Πάθη Σου
Τραγούδια να σου γράψω

Η μάνα σου σε έθρεψε
Χριστέ μου με το μέλι
Όπου σε νανούριζανε
Άγγελοι και Αρχαγγέλοι

Μα ο Ιούδας έφταιγε
Για τα δικά σου Πάθη
Αυτά Χριστέ μου που έπαθες
Κανείς να μη τα πάθει

Το Άγιο το κορμί σου
Χριστέ μου το επέδειξαν
Και με ένα κόκκινο σχοινί
Τα χέρια σου τα έδεσαν

Με το ζόρι τρυπήσανε
Το Άγιο το κορμί σου
Και με στεφάνι αγκάθινο
Τρυπήσανε την κεφαλή σου

Με το ζόρι τρυπήσανε
Το Άγιο σου σώμα
Έτρεξε αίμα και νερό
Και φαίνεται ακόμα

Το Άγιο το κορμί σου
Στο ξύλο το εστρώσαν'
Εσύ νερό τους ζήτησες
Και ξίδι σου edώσαν'

Χριστέ μου σαν παρέδιδες
Το πνεύμα σου στον Άδη
Σεισμός μεγάλος έγινε
Και απέραντο σκοτάδι

Εσύ για μας σταυρώθηκες
Όλους να μας λυτρώσεις
Και από το μεγάλο αμάρτημα
Χριστέ μου να μας σώσεις

Η μάνα σου εφώναζε
Και έλεγε «παιδί μου,
Εσύ είσαι ο Θεός
Σώσε τη ζωή σου!»

Μα εσύ δεν της εμίλαγες
Και μόνο την κοιτούσες
Την Άγια σου Ανάσταση
Χριστέ μου εννοούσες

Εδώ και εκεί ετρέχανε
Όλοι για να σωθούνε
Αυτό Χριστέ μου που πάθανε
Δεν πίστευαν να δούνε

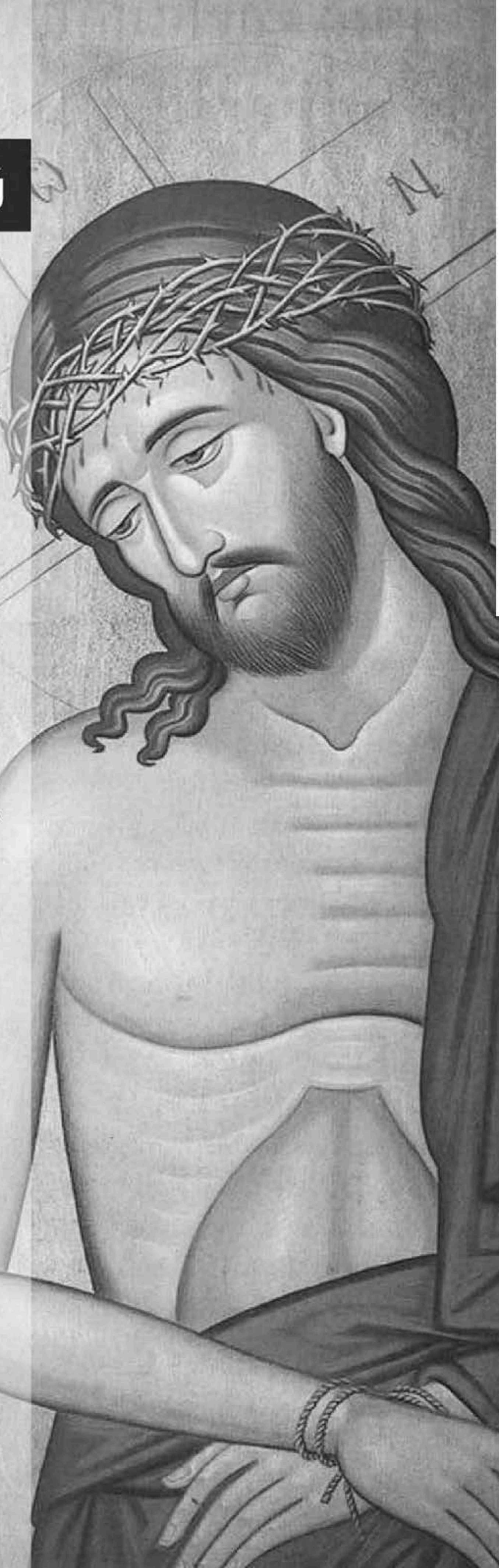
Επήρες την υπομονή
Γλυκιά μας Παναγία,
Να παίρνει κάθε άνθρωπος
Σαν έχει απελπισία

Επήρες την υπομονή
Έσουν εσταυρωμένος,
Να παίρνει κάθε άνθρωπος
Σαν είναι πονεμένος

Μα κλείνω τα γραφόμενα
Για τα δικά σου πάθη
Στην Άγια σου Ανάσταση
Χριστούλη μου που θα 'ρθει

Χριστέ μου σε παρακαλώ
Με όλη τη καρδιά μου
Βλέπε του κόσμου τα παιδιά
Μαζί και τα δικά μου.

Λυγερή Ταουσάνη

Αφιέρωμα στη Μαρία Παπαβασιλείου Καζούλη

By Stephen Kazoulis (Σταύρος Καζούλης)

(Μετάφραση: Φίλιππος Π. Καραγεωργίου)

My mother, Maria Kazoullis, was born Maria Papavasiliou, the third child of Manoli Papavasiliou and Thareni Papavasiliou, in March 1928. The exact date is in dispute. Her mother, Thareni, was the daughter of Vasily Campanaris - who was also known by the surname Christodoulou- and his wife Maria.

Her brothers and sisters were, in order of birth, Vasily Alexiou- he chose to call himself by that surname- Kyrania Hrisafina, Alexis Papavasiliou, Kleovoulos Papavasiliou, and Fevronia Petalla. My mother married Manoli Kazoullis in 1948, and together they had four children, Stavro, Thareni, Panagioti and Alexis.

As a young lady she herded sheep after just three years of schooling which was in the Italian language as Rhodos was still under the control of Italy. She regaled us with lots of stories about that time in her life, and the one I remember was when a German soldier threw a hand grenade thus killing one of her sheep. She threw caution to the wind and began to assail the German with her hands to let him know he was not getting away with that! One of her friends, Maria "του Stavrianou", who was to become Kleovoulos' wife, confirmed the same story to me when I visited Asklipio in 1988, and a lot more. By all accounts mum enjoyed her station in life, and a lot of her friends whose names I do not know, told me she loved to sing at her work and was great company. She was also a great story-teller.

In the days before television Thareni, Panagioti and I would sit on her bed and she would entertain us with lots of stories, some of which I still vaguely remember, but when I ask others from Asklipio if they'd heard of those stories, they cannot recall them. But all remember the story of the fish called «σουβλη» -(στον κώλο σου να μπη)!

In 1956 my mother made the greatest journey of her life when she voyaged across the seas in the Kyrinia with three young children in tow, aged two, six and seven to meet up with her husband Manoli who had left for Australia the year before. It was not an easy trip, I know, because I was quite possibly the most mischievous kid on board. I could be found up a mast, walking around the outside of the railing on the top deck, or down in the engine rooms while all the other kids were sleeping! No, it was not a pleasure cruise for Mum. The captain was always paging her to come and get me from wherever I was.

When we first arrived in Brisbane we stayed with mum's brother Vasily and his family for about two months, and then moved to a rental home not far from Theo Vasily's house.

In those years, it was looked down upon for a Greek woman to work, and so my father was left all alone to work for the needs of his young family. His income was very moderate, and even I knew, at the age of seven, that things were not as easy as he might have expected. When I turned twelve my cousin told my

father that I could sell newspapers in the city for commission, and so for about three years, from Monday to Saturday, I would ply my trade. Most of the money I earned I would give to my mother, and little did I realize just how much that meant to the family income. I was earning about twenty-five percent of my father's weekly income. You could say I was paying the rent! The only thing I did not like about this situation was that I was no longer able to play rugby league on Saturdays, but I got over it! After all, there weren't too many kids with the sort of pocket money I had.

In 1960 we moved into our own home which was little further away from our rental home but we did not have to change schools. Mum was still not working as she had just given birth to a new son Alex. Fortune smiled on Mum in a way when the neighbor across the road asked her if she would look after her daughter Kathy for a small payment, and I know this helped the family budget.

By the time Alex was old enough to go to school, in 1965, the stigma of Greek women working had well and truly been ignored as many families realized that one income was not sufficient for a decent lifestyle, and Mum went to work. I do not remember all of the places she worked at, but I do know that transport was a big obstacle to finding work.

One of the first jobs she took was at a fruit cannery where women stood at an assembly line cutting fruit, peeling it and then moving it along to be canned. It happened one day that a piece of fruit had not been properly prepared and Mum got the blame. Not having the language to defend herself for someone else's blunder, she was fired! So Mum looked elsewhere for work.

Her next job took her to the Fish Markets where women were hired to peel prawns-shrimps to you Yanks and Canadians! Unfortunately it closed down and once more Mum went searching for employment.

She found her next job dressing chickens for retail sale, but once more, the establishment moved to the outer suburbs which made it impossible for Mum to get to without transport.

Mum was able to use a sewing machine and she sewed all our school uniforms and our every-day wear, and so - no pun intended- she found work sewing sails for small sailing boats. I am not sure why she quit that job, but I believe transport was the main problem as the establishment was on the other side of the city from where we lived.

A cardboard manufacturing firm set up plant near where we lived, and even though no direct transport to it was available, Mum was able to walk there in about half an hour, which I believe did her a lot of good. She worked there with many other Greek women and she was quite happy in her work. She

was such a good worker she was promoted to a less onerous one which require the use of a hand-held calculator which I helped her to master. I even worked with Mum during my school-holidays over the 1973 Christmas to earn some spending money for my pending honeymoon. And thus I got to know Mum's workmates.

Every Thursday and most Sundays, Mum would have us over to dinner. I do not know how she did it. There was me, my wife Lena, and our three boys... my brother Peter and his wife Katy and her two boys... and my sister Thareni, her husband Philip, and her three kids! All in a very small house! But the kids used to have a great time and I will never forget those days.

Because of his limited eyesight - he was virtually blind in one eye - my father was unable to obtain a driver's license. And so every other afternoon my Mum would be seen with a box of groceries on her shoulders trudging about one kilometer to get home. We told her to catch a cab but she would not hear of it, she would rather save the cabfare for something else! She became a kind of local identity!

In 1976, (I think), Mum was paid out her long-service entitlement as she had completed twelve years service at her place of work. She wanted to give us the money, but I insisted that she use the money to revisit her home, Asklipio, and she did. It was, sadly, to be her only trip. But she took the opportunity to go to Kalymno and visit her friend Maria, whom she befriended in Brisbane.

Around that time, Mum was experiencing pains on her shoulder, and she would ask her grandchildren to massage it by stepping on it as she lay down on the floor. It seemed to give her some relief. Doctors put it down to rheumatism, and treated it as such. She soldiered on despite the pain.

In 1986, she was admitted to hospital as she was experiencing pain in the region of her gall bladder. An examination revealed she had cancer there and it had spread to her liver. When she found out, we all became very upset because it was virtually a death sentence. The pain became so intense... she had to remain in hospital to treat the pain with morphine. Sadly, she passed away in October 16, aged 58. In her last dying moments she smothered her husband Manoli with kisses in our presence. I cried, and had to leave the room.

This incredibly strong woman was the Lady I am proud to call my Mother. And if anybody has gone to Heaven, I know she has.

Η μητέρα μου, Μαρία Καζούλλη-το γένος Παπαβασιλείου, ήταν το τρίτο παιδί του Μανώλη και της Θαρρενής Παπαβασιλείου. Γεννήθηκε το Μάρτιο του 1928, δεν γνωρίζουμε όμως την ακριβή ημερομηνία. Η μητέρα της, Θαρρενή, ήταν κόρη του Βασίλη Καμπανάρη - γνωστός επίσης και με το επώνυμο Χριστοδούλου - και της συζύγου του, Μαρίας.

Τα αδέρφια της μητέρας μου ήταν, με χρονολογική σειρά γεννήσεως, τα εξής: Βασίλης Αλεξίου - ο ίδιος επέλεξε να τον αποκαλούν με αυτό το επώνυμο - Κυρανιά Χρυσάφια, Αλέξης Παπαβασιλείου, Κλεόβουλος Παπαβασιλείου και Φεβρωνία Πεταλά. Η μητέρα μου παντρεύτηκε το Μανώλη Καζούλλη το 1948 και απέκτησαν μαζί 4 παιδιά: το Σταύρο, τη Θαρρενή, τον Παναγιώτη και τον Αλέξη.

Όταν ήταν νέα, πρόσεχε τα πρόβατα της οικογένειας της, έχοντας φοιτήσει μόνο 2 χρόνια σε ιταλικό σχολείο, εφόσον η Ρόδος ήταν ακόμη υπό την Ιταλική κατοχή. Μας διηγήθηκε πολλές ιστορίες από εκείνη την περίοδο της ζωής της και αυτή που θυμάμαι πιο πολύ είναι τότε που ένας Γερμανός πέταξε μια χειροβομβίδα και σκότωσε ένα απ'τα πρόβατα της. Χωρίς να διστάσει, η μητέρα μου του όρμηξε και του δωσε να καταλάβει ότι δε θα ξεμπερδεύε εύκολα με αυτό. Την ιστορία αυτή και πολλές άλλες μου την επιβεβαίωσε και μία φίλη της, η Μαρία «του Σταυριανού», γυναίκα του θείου Κλεόβουλου, όταν ήρθα στο Ασκληπειό το 1988. Κατά γενική ομολογία η μητέρα μου αγαπούσε τη ζωή και πολλές φίλες της ...των οποίων τα ονόματα δε γνωρίζω - μου είπαν ότι την ώρα της δουλειάς τραγουδούσε και ήταν πολύ καλή συντροφιά. Ήταν επίσης και πολύ καλή στο να διηγείται ιστορίες.

Στην προ τηλεοράσεως εποχή, η Θαρρενή, ο Παναγιώτης κι εγώ καθόμασταν στο κρεβάτι της και μας διασκέδαζε με ιστορίες απ'τα παλιά, μερικές απ'τις οποίες εγώ θυμάμαι αμυδρά. Όταν όμως ρωτώ Ασκληπενούς σχετικά με αυτές τις ιστορίες, κανείς δεν τις θυμάται. Όλοι όμως θυμούνται την ιστορία με το ψάρι που το'λέγαν «σουβλή»-«στον κώλο σου να μπει»!

Το 1956 η μητέρα μου έκανε το μεγαλύτερο ταξίδι της ζωής της ταξιδεύοντας με τρία μικρά παιδιά μαζί της, για να συναντήσει τον άντρα της, Μανώλη, που είχε φύγει για την Αυστραλία ένα χρόνο πριν. Ξέρω ότι ήταν ένα δύσκολο ταξίδι, αφού εγώ ήμουν ίσως το πιο άτακτο παιδί μες στο πλοίο. Μπορούσε κανείς να με βρεί πάνω στο κατάρτι ή στα κάγκελα πάνω στο κατάστρωμα ή ακόμη και στο μηχανοστάσιο,

ενώ τα υπόλοιπα μικρά παιδιά κοιμόντουσαν. Ο καπετάνιος την φώναζε πάντα, για να έρθει να με «μαζέψει» απ' όπου κι αν ήμουν. Όχι λοιπόν, δεν ήταν καθόλου ευχάριστη η κρουαζιέρα αυτή για τη μάνα μου! Όταν πρωτοφτάσαμε στο Brisbane, μείναμε για 2 μήνες στον αδελφό της μητέρας μου, Βασίλη, και την οικογένεια του και έπειτα ενοικιάσαμε ένα σπίτι κοντά στο δικό τους.

Εκείνα τα χρόνια υπήρχε ακόμη η αντίληψη ότι η γυναίκα δεν πρέπει να εργάζεται κι έτσι λοιπόν ο πατέρας δούλευε μόνος του, για να συντηρήσει την οικογένεια μας. Το εισόδημα του ήταν μέτριο και ακόμη κι εγώ, σε ηλικία 7 ετών τότε, καταλάβαινα ότι τα πράγματα δεν ήταν τόσο εύκολα όσο περίμενε να είναι. Όταν έγινα 12 χρονών, ένας ξάδελφος είπε στον πατέρα μου ότι μπορώ να πουλάω εφημερίδες με προμήθεια κι έτσι, για 3 χρόνια περίπου, από Δευτέρα μέχρι Σάββατο, έβγαζα το μεροκάματο μου. Τα πιο πολλά λεφτά που έβγαζα τα έδινα στη μητέρα μου, χωρίς όμως να έχω καταλάβει τότε πόσο πολύ βοηθούσα την οικογένεια μου. Έβγαζα περίπου το 25% απ' το εβδομαδιαίο εισόδημα του πατέρα μου. Μπορεί να πει κανείς ότι εγώ πλήρωνα το νοίκι! Το μόνο που με στεναχωρούσε ήταν ότι δε μπορούσα πια να παίζω ράγκμπι τα Σάββατα, αλλά το ξεπέρασα σύντομα! Αλλωστε δεν υπήρχαν πολλά παιδιά τότε στην ηλικία μου με τόσα λεφτά στην τσέπη τους!

Το 1960 μετακομίσαμε σε δικό μας σπίτι, όχι πολύ μακριά από εκείνο που ενοικιάζαμε. Η μαμά ακόμη δεν μπορούσε να δουλέψει, αφού είχε μόλις αποκτήσει κι άλλο παιδάκι, τον Αλέξη. Η τύχη όμως της χαμογέλασε και μια γειτόνισσα της ζήτησε να προσέχει την κόρη της δίνοντας της ένα μικρό ποσό, που παρόλα αυτά μας ενίσχυσε αρκετά οικονομικά.

Όταν ο Αλέξης μεγάλωσε και πήγε σχολείο, το 1965, οι Ελληνίδες γυναίκες και μαζί και η μητέρα μου ξεκίνησαν πια να δουλεύουν, αγνοώντας πλέον τις ξεπερασμένες, παλαιές απόψεις και γνωρίζοντας πως ένα εισόδημα δεν ήταν αρκετό, για να ζήσει κανείς αξιοπρεπώς. Δεν θυμάμαι σε πόσα μέρη δούλεψε η μάνα μου, αλλά θυμάμαι ότι η εύρεση μεταφορικού μέσου αποτελούσε μεγάλο εμπόδιο στο να βρεί κανείς δουλειά τότε. Μία από τις πρώτες της δουλειές ήταν σε ένα κονσερβοποιείο φρούτων, όπου οι γυναίκες κάθονταν σε σειρά, έκοβαν και καθάριζαν τα φρούτα κι έπειτα τα έστελναν για κονσερβοποίηση. Μια ημέρα ένα φρούτο δεν ετοιμάστηκε σωστά, κατηγορήσαν τη μάνα μου κι επειδή δεν ήξερε τη γλώσσα, έτσι ώστε μπορέσει να αμυνθεί, την απέλυσαν! Κι έτσι έψαξε αλλού για δουλειά.

Η επόμενη της δουλειά ήταν σε μια ψαραγορά, όπου καθάριζε ψάρια και γαρίδες για χάρη σας, Αμερικάνοι και Καναδέζοι! Δυστυχώς όμως έκλεισε και έπρεπε να ξαναψάξει για δουλειά. Πήγε λοιπόν σε μια εταιρεία όπου προετοιμάζαν κοτόπουλα για λιανική πώληση, ήταν όμως πολύ δύσκολο να πηγαίνει εκεί, γιατί ήταν στα προάστια και δεν είχε συγκοινωνία.

Η μαμά μου ήξερε να δουλεύει τη ραπτομηχανή και έραβε για μας τα καθημερινά και σχολικά μας ρούχα. Επιασε έτσι

δουλειά σε μια βιοτεχνία κατασκευής πανιών για μικρά ιστιοφόρα. Δεν γνωρίζω γιατί έφυγε απ' αυτή τη δουλειά, αλλά νομίζω πως το πρόβλημα ήταν πάλι η έλλειψη συγκοινωνίας.

Ένα εργοστάσιο παραγωγής χαρτιού χτίστηκε κοντά στο σπίτι μας και, παρόλο που δεν υπήρχε συγκοινωνία, η μαμά προχωρούσε κάθε μέρα περίπου μισή ώρα, για να φτάσει εκεί. Της έκανε όμως καλό, καθώς εκεί δούλευε μαζί με άλλες Ελληνίδες και ήταν πολύ χαρούμενη. Ήταν πολύ καλή στη δουλειά κι έτσι την έστειλαν σε άλλο τμήμα, όπου χρησιμοποιούσε και αριθμομηχανή, την οποία έμαθε να διαχειρίζεται με τη βοήθεια μου. Δούλεψα κι εγώ εκεί με τη μαμά μου τα Χριστούγεννα του 1973, γιατί ήθελα να μαζέψω χρήματα για το ταξίδι του μέλιτος. Κάπως έτσι γνώρισα και τους συναδέλφους της.

Κάθε Πέμπτη και Κυριακή, μας καλούσε στο σπίτι για βραδινό. Εγώ, η γυναίκα μου, τα τρία μας παιδιά, η αδελφή μου η Θαρρενή, ο άντρας της και τα παιδιά τους. Όλοι αυτοί σε ένα μικρό σπιτάκι. Και όμως περνούσαμε πολύ ωραία και δε θα ξεχάσω ποτέ αυτές τις μέρες.

Εξαιτίας της μειωμένης όρασης του, ο πατέρας μου δεν οδηγούσε. Γι' αυτό το λόγο η μητέρα μου πήγαινε και γυρνούσε απ' το σουπερ μάρκετ με τα πόδια, έχοντας τις τσάντες στους ώμους της. Της λέγαμε να παίρνει ταξί αλλά προτιμούσε τα λεφτά να τα ξοδεύει αλλού και όχι στα ταξί! Το 1976 (νομίζω) η μητέρα μου, έχοντας συμπληρώσει 12 χρόνια εργασίας, σταμάτησε να δουλεύει στο εργοστάσιο. Πήρε κάποια λεφτά και ήθελε να μας τα δώσει, αλλά εγώ επέμεινα και της είπα να τα χρησιμοποιήσει, για να ξαναγυρίσει στην Ελλάδα. Δυστυχώς αυτό ήταν και το μόνο της ταξίδι. Είχε όμως τουλάχιστον την ευκαιρία να γυρίσει και να επισκεφθεί και την Κάλυμνο, για να δει τη φίλη της τη Μαρία, την οποία είχε γνωρίσει στο Brisbane.

Εκείνη την περίοδο η μαμά πονούσε τον ώμο της και έβαζε τα εγγονάκια της να της κάνουν μασάζ, πατώντας πάνω στον ώμο της, ενώ εκείνη ξάπλωνε στο πάτωμα. Αυτό έδειχνε να την ανακουφίζει. Οι γιατροί διέγνωσαν ρευματισμούς και της έδωσαν τέτοια θεραπεία. Παρόλο που πονούσε, το πολεμούσε όσο μπορούσε.

Το 1986 εισήχθη στο νοσοκομείο, γιατί ένιωθε πόνο στην περιοχή της χοληδόχου κύστης. Οι εξετάσεις έδειξαν καρκίνο στη χολή, που είχε κάνει μετάσταση και στο συκώτι της. Όταν το μάθαμε, αναστατωθήκαμε όλοι, γιατί ξέραμε ότι θα πέθαινε. Ο πόνος ήταν τόσο έντονος και γι' αυτό έπρεπε να μείνει στο νοσοκομείο και να της χορηγηθεί μορφίνη. Δυστυχώς «έφυγε» στις 16 Οκτωβρίου, σε ηλικία 58 ετών. Τις τελευταίες της στιγμές δε σταμάτησε να αγκαλιάζει και να φιλάει τον άντρα της, Μανώλη. Ημασταν όλοι εκεί. Εγώ δεν άντεξα και έφυγα απ' το δωμάτιο.

Αυτή η απίστευτα δυνατή γυναίκα ήταν η Κυρία η οποία είμαι περήφανος να αποκαλώ Μητέρα μου. Κι αν όντως κάποιοι πάνε στον Παράδεισο, είμαι σίγουρος ότι κι εκείνη βρίσκεται τώρα πια εκεί.

ΥΟΓΑ ΓΕΛΙΟΥ

Γιατί να πηγαίνει κανείς σε συνεδρίες γέλιου;
Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως το γέλιο κάνει καλό στην υγεία.

Όμως γελάμε όλο και λιγότερο. Το 1939 γελούσαμε 19 λεπτά την ημέρα μέσο όρο, το 2000 7 λεπτά και σήμερα 5 λεπτά!

Οι ειδικοί λένε πως το 70% των ασθενειών μας είναι ψυχοσωματικές, δηλαδή προέρχονται από ένα υπερβολικό στρες το οποίο δεν ελέγχουμε ή από διάφορες συγκινήσεις τις οποίες δεν εξωτερικεύουμε (θυμός, φόβος, οργή, ακόμα και χαρά!). Σύμφωνα με έρευνες 15 λεπτά γέλιου την ημέρα είναι αρκετά, για να κατευνάσουμε το στρες.

Πώς να συνεχίσουμε να γελάμε σήμερα σε ένα κόσμο όπου το γέλιο εξατμίζεται σιγά-σιγά; Πρέπει δηλαδή να πηγαίνουμε σε ένα κλαμπ γέλιου, για να γελάσουμε, σαν να πηγαίνουμε σε γυμναστήριο;

Το 1995, ένας γιατρός από την Ινδία, ο Dr Madan Kataria, γέννησε την ιδέα του κλαμπ γέλιου και από τότε έχουν ιδρυθεί πάνω από 3.000 κλαμπ σε όλες τις ηπείρους.

Στο κλαμπ βρίσκουμε και άλλα άτομα που απλά θέλουν να γελάσουν και να χαλαρώσουν, διότι δύσκολα γελά κανείς μόνος! Ο σκοπός είναι να ξαναβρούμε την καλή μας διάθεση, να ξαναβρούμε το παιδί που κάποτε ήμασταν και να παίζουμε, να αφήσουμε έστω και για 60 λεπτά τα προβλήματα μας και να δεχτούμε πως μπορούμε να γελάμε, να μάθουμε να έχουμε χιούμορ, να μην έχουμε αναστολές και να αυξήσουμε την αντίσταση στα διάφορα χτυπήματα της ζωής (Το 90% των γεγονότων που μας συμβαίνουν δεν είναι σοβαρά και, αν το καλοσκεφτούμε, αυτό ισχύει).

ΤΙ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΕΝΑ «ΚΑΛΟ ΓΕΛΙΟ»;

1. Το γέλιο είναι μια σωματική άσκηση
2. Μια αναπνευστική τεχνική
3. Απελευθερώνει εγκεφαλικές μορφίνες οι οποίες μας χαλαρώνουν,
4. Αυξάνει την έκκριση σάλιου η οποία βοηθά στην πέψη, στη δυσκοιλιότητα, στην αεροφαγία
5. Αποτρέπει την αϋπνία, διότι απαλύνει την εσωτερική μας ένταση
6. Απαλύνει τον πόνο, διότι το γέλιο αποσπά την προσοχή και χαλαρώνει τους μυς
7. Μειώνει τη χοληστερίνη
8. Μειώνει την αρτηριακή πίεση
9. Βοηθά στην παραγωγή ινσουλίνης και ενισχύει το ανοσοποιητικό μας σύστημα
10. Μειώνει το στρες
11. Αυξάνει την επιθυμία μας για σεξ
12. Αυξάνει την παραγωγικότητα μας γεννώντας ιδέες
13. Μας ομορφαίνει και μας κάνει να φαινόμαστε πιο νέοι...

Φυσικά, όλοι μας προτιμάμε ένα άτομο γελαστό από ένα κατσούφη και όπως λέει ο γιατρός Christian Tal Shaller στο βιβλίο του «Το γέλιο, μια θαυματουργή θεραπεία», «Το γέλιο καλυτερεύει απόλυτα όλες τις λειτουργίες του σώματος. Αποτελεί επομένως το καλύτερο φάρμακο στον κόσμο, απολύτως δωρεάν και χωρίς παρενέργειες». Και κλείνοντας, να θυμίσουμε πως, κανείς δεν πεθαίνει από το πολύ γέλιο, αλλά επειδή δεν γελά αρκετά!

Αργυρώ Πεταλά,
Δασκάλα γέλιου της σχολής Ecole internationale de
rire et du bien être -Frontignan, ιδρύτρια του κλαμπ
γέλιου Ρόδου.

Τα τραγούδια του Γιάννη του Αλέξη και της εποχής του

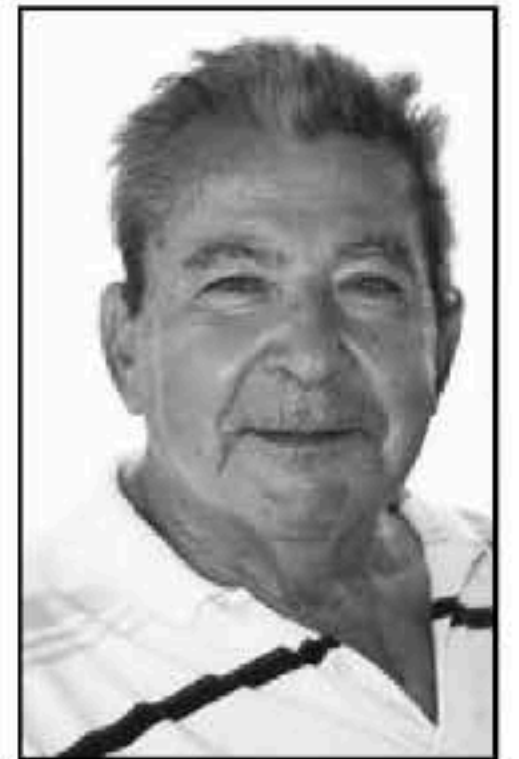
Γύρω στο 1929 πολλοί μετανάστες, καταγόμενοι από την Ρόδο, έκαναν τις τελευταίες ετοιμασίες για την επιστροφή τους στην πατρίδα, εκεί που τόσα φιλικά πρόσωπα τους περίμεναν. Επειδή το ταξίδι ήταν μακρινό και αργό, αναγκάστηκαν να παρατήσουν εκτός των άλλων και τις δουλειές των. Γεμάτοι με νοσταλγίες και Ρομαντικές ιδέες, αποφάσισαν να επιστρέψουν στα μέρη τους. Άλλωστε οι πιο πολλοί από αυτούς ήταν σε ηλικία γάμου και ένας από τους λόγους που τους έκαναν να πάρουν την απόφαση για το μεγάλο ταξίδι της επιστροφής. Ο πατέρας μου, ο Ιωάννης Αλεξίου (Παπαβασιλείου), έφυγε 17 ετών από το Ασκήπιδιό. Φευγάτος 10 χρόνια επιστρέφει και αυτός για μικρό χρονικό διάστημα.

Τα γλέντια που έγιναν και τα τραγούδια που ειπώθηκαν ήταν ασύγκριτα και μοναδικά. Σε διάστημα ενός χρόνου οι περισσότεροι παντρεύτηκαν. Σε κάθε εορτή, κάθε χωριό είχε αντιπροσωπεία από επισκέπτες των άλλων χωριών. Πολλοί από μας προερχόμαστε από τους έρωτες εκείνης της εποχής. Τα παρακάτω τραγούδια γράφτηκαν από την μητέρα μου, την Γιωργούλα του Θαρρενού. Ήταν επιθυμία μου να γράψει όλα τα τραγούδια εκείνης της εποχής, ιδιαίτερα τα τραγούδια του πατέρα μου. Τα τραγούδια γράφτηκαν σε ένα μικρό τετράδιο, που εξαιτίας της μεγάλης ηλικίας της, δύσκολα διαβάζονται. Επίσης, θα αντιληφθείτε ότι χρησιμοποιείτε η Σκλημένη διάλεκτος που δυστυχώς τείνει να εκλείψει. Στην

πραγματοποίηση του εγγράφου αυτού βοήθησε ο φίλος και εξάδελφος μου ο Θεοδόσης Κλεφτοπούλας.

Το τραγούδι είναι τυπωμένο όπως τα θυμόταν η μάνα μου, καθώς και οι περιγραφές των περιστάσεων που δόθηκαν τα τραγούδια. 'Εύχομαι να νιώσετε μεγάλη ευχαρίστηση από την λεπτότητα των τραγουδιών του συχωρεμένου χωριανού μας, του πατέρα μου

του Γιάννη του Αλέξη.

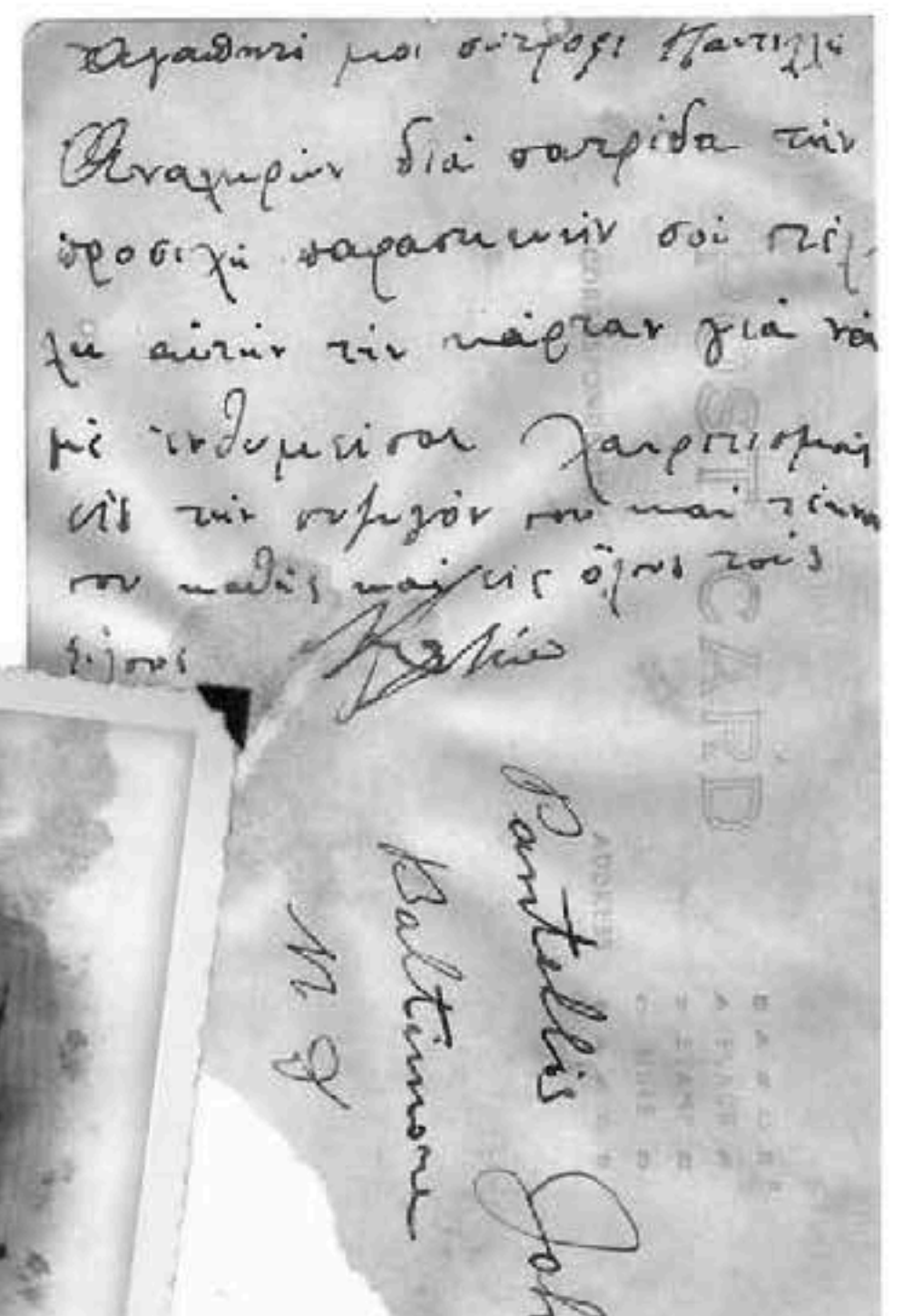

Θαρρενός Ι. Παπαβασιλείου

Αναγγελία για Επιστροφή

Την κάτωθεν ταχυδρομική κάρτα την είχε φυλάξει ο Γιάννης Καρπαθίου (Τσόν Τσόνζ). Πιθανός η χρονολογία έπρεπε να ήταν το 1928. Η κάρτα αναγγέλλει την μαζική επιστροφή του Αλεξίου στην πατρίδα του. Ήταν περίπου 27 ετών, έχοντας περάσει τα 10 προηγούμενα χρόνια της ζωής του στην Αμερική. Γράφει στον Παντελή Καρπαθίου:

«Αγαπητέ μου σύντροφε Παντελή, αναχωρώ δια πατρίδα την προσεχή Παρασκευή, σου στέλλω αυτήν την κάρτα να με ενθυμήσω χαιρετισμούς στην σύζυγο σου και τέκνα σου καθώς και εις όλους τους φίλους.»

Γάμος του Γιάννη του Αλέξη και της Γεωργούλας του Θαρρενού

«Θαρρενέ,

Σου γράφω τα Τραγούδια του
Πατέρα σου όπως μου είπες,
...Όσα Θυμούμαι

Η Μητέρα σου
Γεωργούλα Παπαβασιλείου»

Ο πατέρας σου έπαιζε ένα δράμα, την Γκόλφω, και ο πατέρας σου ήταν ο Τάσος. Όταν τελείωσε το δράμα, είχαν κάνει το Βράδυ εκείνο χορό. Είπε αυτά τα τραγούδια:

«Αν ήσουν Γκόλφω στην σκηνή, και έπαιζες με τον Τάσον.
Ορκίζομαί σου αγάπη μου, τον νου μου θέν να χάσω»

«Αν ήσουν Γκόλφω στην σκηνή, και έπαιζες με μένα
Θα έπαιζα πιο χαρούμενα, και πιο πετυχημένα»

«Με μάρανες, με τρέλανε, μου πήρες και τον νου μου
Με έκανες και εκτιμώ, το σπίτι του Νουνού μου»

«Πάρτη καρδιά μου πάρτηνε, και εγώ σου την χαρίζω
Τι να την κάνω την καρδιά, αφού δεν την ορίζω»

«Πάρτη καρδιά μου πάρτηνε, κάμε την δική σου
Για να την έχεις συντροφιά, οπούσε μονάχη σου»

«Πάρτη Καρδιά μου πάρτηνε, αρνάκι να την κάμεις
Και να την έχεις συντροφιά, ως ότου να πεθάνεις»

Ήταν μια άλλη εορτή του Ταξιάρχη -η σχολική εορτή- και επειδή η Γιαγιά ήταν εις τα πρόβατα, άργησε το βράδυ να έρθει στο σπίτι και πάντοτε πήγαινα στο χορό πιο αργά. Μόλις επήγα μέσα στην αυλή της εκκλησίας, κοίταξα που ήταν η παρέα μου να πάω. Ο Πατέρας σου ήταν στην μέση του χορού και είπε τα τραγούδια αυτά:

«Στάσου (ε)κειδά που στέκεσαι, σαν μαρμαροκολόνα
Εσύ που φέρνεις άνοιξη, στην μέση του χειμώνα»

«Στάσου (ε)κειδά που στέκεσαι, και κάμε μου σινιάλο
Να καταλάβω αν αγαπάς, εκτός που μένα κι άλλον»

Εκείνη την ημέρα βγάλανε λαχείο και κάποιος αδελφός μιας φίλης μου αγόρασε λαχείο σε όλη την παρέα μου και σε μένα. Αλλά εγώ δεν το ήξερα και κατά τύχη βγήκε το νούμερο μου και ήρθε ο Βασίλης του Πελεκάνου να μου το δώσει και εγώ δεν το επήρα γιατί δεν είχα αγοράσει τηκέτο. Νόμιζα πως μου κάμανε αστεία. Τότε επήγαν και έφεραν το παιδί που είχε αγοράσει το τηκέτο. Όταν τον είδε ο Πατέρας

σου, νόμιζε πως θα με παίρνε και είπε αυτό το τραγούδι που γράφω παρακάτω:

«Αν δεν μου δώσει η Μάνα σου, τις αρμαθιές του ανδρός της,
Ποτέ της δεν αξιωθεί, για να γενώ γαμπρός της».

Πήγαμε στην Λαχανιά στο Πανηγύρι της Αγίας Ειρήνης και είπε αυτά τα τραγούδια:

«Καλά κακά και το έφερα, μαζί μου το Ζαφείρι
Και πρέπισε της Λαχανιάς, φέτος το πανηγύρι.»

«Ψεύτρα του έρωτος, σκληρά πώς μ' έχεις καταντήσει
Να τρέχουν τα ματάκια μου, σαν κρυσταλλένια βρύση»

«Ψεύτρα του έρωτος, σκληρά έλα στα λογικά σου
Μην πάρω το Τσάττιμα, κ' έλθω στην γειτονιά σου»

Ήταν ημέρα του Άγιου Ιωάννου και ο Πατέρας σου εόρταζε και έγινε χορός εις του αδελφού του το σπίτι και ήλθε να μου πει να χορέψω στην παρέα του και είπα ευχαριστώ δεν χορεύω και μου είπε αυτά τα τραγούδια.

«Σκληρά το μετανόησα, που πάω να σ' αγαπήσω

Μα τώρα που σ' αγάπησα, πως θα σε λησμονήσω»

«Αυτό το κλος που φόρεσες, μοιάζεις σαν φιγουρίνι
Ούτε στον κόσμο έγινε, ούτε θα μεταγίνει»

«Ω χασοφορεμένη μου, από χασοφορεμένη

Όποιος γυρίσει και σε δει, ο νους του εκεί πομένει»

«Ω χασοφορεμένη μου, με την στραβή χωρίστρα

Γαπώσε με την Παναγιά, με την Ευαγγελίστρα»

«Αι Παραλιμιώτη μου, στη Σύμη στον λιμένα

Βλέπε την την Αγάπη μου, πιο κάλιο κι' από μένα»

«Αι Παραλιμιώτη μου, κάμε δική σου κρίση

Μην μ' αρνηθεί η αγάπη μου, και άλλον αγαπήσει»

«Ήθελα να' μουν άγγελος, να' χα σπαθί στο χέρι

Να' σφαζα κείνους που (ε)θέλουν, για να σε κάμω Ταίρι»

«Ήθελα να' μουν άγγελος, να' χα σπαθί και λόγχι

Να έσφαζα κείνους που κρατούν, πουλάκι μου το όχι»

«Εγώ να σ' αγαπώ θέλω, Αφέντρα και Κυρία
Ωσότου να με βάλουνε, Μέσα στην γη την κρύα»

Είχαμε πάει στο σκιάδι και εκεί έγινε χορός και ετσατήθηκαν
η Καταβαιοί με τους Σκληπενούς. Ήταν εκεί ο Μανολάς και
είπε ένα τραγούδι στην γυναίκα του

«Ω Παναγία μου Σκιαδεμένη, χρυσός θα γίνω εμπρός σου
Βλέπε την Αγάπη μου, που' χει το πρόσωπο σου»

Και είπε ο Πατέρας σου

«Χριστέ αν είσαι Μερακλής, έλα στην γη και πες μου
Εάν έχει πιο ομορφότερες, από τις Σκληπενές μου»

Μια σημερινή απάντηση είναι

«Ω παναγιά μου Σκληπενή
Με το καμπαναριό σου
Βλέπε την αγάπη μου
Που είναι απ το χωριό σου».

Όταν ήλθαμε στην Αμερική μας είχε γράψει αυτό το τραγούδι

«(α)Φίνο το νου μου ελεύθερον, κ' αυτός πετά και πάει
Να βρει εκείνους που ποθεί, και κείνους που αγαπάει»
«Σαν ξυπνήσεις την Λαμπρή, μια ώρα πριν να φέξει
Να μου φιλήσεις σταυρωτά, τον γιο μας το Αλέξη»
«Λιανό Κυπαρισσάκι μου, και πράσινο Κορφάτο
Πότε θα' ρθώ να ξαπλωθώ, στον ίσκιο σου που κάτω»
«Το άδικο που έγινε σε μας, στέκω και συλογούμαι
Οι δυο καρδιές μας ν' ναι μια, και χώρια εμείς να ζούμε»

Και του γράφω και εγώ αυτό το τραγούδι

«Για σένα η Αμερική, έγινε περιβόλι
Και χαίρεσαι μονάχος σου, την λεβεντιά σου όλη»

Είχαμε πάει στην Αρωσαλή στο χωριό μας την Λαμπρή
Παρασκευή και άρχισαν να τραγουδούν οι μεγάλοι. Παρέα ο
γαμπρός μου ο Σταμάτης Σοφού, ο Σταυρής ο Καζούλης, του
Ζαχαρία ο Πατέρας και πολλοί άλλοι και εκεί χορεύαμε την
σούστα και εγώ ήμουν Κουστιέρα στον Σταυρή του Καζούλη
και μου είπε αυτό το τραγούδι ο Καζούλης

"Την πιο καλή χορεύτρια, εγώ έκαμα παρέα
Το στόλισμα της Αθηνάς, το Κάντρο του Πειραία»

Εκεί μου είπε άλλο τραγούδι ο γαμπρός μου ο Σοφός στην
συνέχεια

«Η πιο καλή χορεύτρια, χορεύει στον Καζούλη
ην το ζιμπούλι της αυγής, που το ζηλεύουν ούλοι»

Είπαν τόσα πολλά, αλλά τα ξέχασα.

«Μωρή στρογγυλοπρόσωπη, τίνος κόρη λογάσε
Κάνεις το αίμα σου γλυκό, κ' όποιος σε δει γαπάσε»
«Έχεις ελιά στο μάγουλο, κ' αστράφτει σαν διαμάντι
το χαϊδεμένο σου κορμί, από μακριά πως λάμπει»
«Το' μάθε το Σταματουλί, που είχαμε φιλίες
Κ' ήλθε μες τ' ανώι μου, κ' έκαμε φασαρίες»

«Το' πα στο Σταματουλί το' πα και της Ελένης
Κ' επήρασιν τόση χαρά, Ταίρι μου που θα γένεις»

Όταν πρωτοήλθε στην Αμερική είπε αυτό το Τραγούδι
«Είδα παλάτια ολόχρυσά και πύργους πουν τρομάρα. Μπροστά
στους βράχους του Ασκληπιού, δεν αξίζουνε Πεντάρα»
«Χίλια φιλία στην Θαρρενή, και στον μεγάλο γιό σας,
Στην Κυρανιά και στο ΖηΖη, και στο Κλεόβουλο σας»

Αυτό το είπε όταν γλεντήσανε πριν μιαν βραδιά να φύγει
στην Αμερική όταν ήμασταν παντρεμένοι.

«Ταίρι μου χιλιαγάπητο, φίλοι μου παινεμένοι
Φεύγω και πάω στην ξενιτιά, μα ο νους μου εδώ απομένει»

«Γαμπρέ μου δερακόπλουμε, νύφη μου παινεμένη
Από το μέλι πιο γλυκιά, η ζήση σας να γίνει»

Το είπε ο Πατέρας σου του γιατρού του Μηχακή
όταν τον εκκαλέσανε στον γάμο του στο Βάτι

Στο γάμο μας είπε ο γαμπρός μου ο Σοφός αυτό τα τραγούδι
«Κάμετε τόπον να την δω, την Νιόνυφη που γίνει
Για να την δω αν ην κ' αυτή, όμορφη σαν και κείνη»

Εννοεί την αδελφή μου, η πρώτη του γυναίκα.

Και του είπε ο Πατέρας σου αυτό το τραγούδι
«Σταμάτη μην εσκεβесе πράγματα περασμένα
Και μην αφιερώνεσαι, στις τύχης τα γραμμένα»

Όταν ετοιμαζόμουν να έλθω στην Αμερική την πρώτη φορά
ήλθαν όλοι η συγγενείς και οι περισσότεροι χωριανοί να με
δουν. Ήταν ημέρα Κυριακή κ' ήλθε ένας Αόμματος εκεί στην
Αυλή μας και αυτός είπε

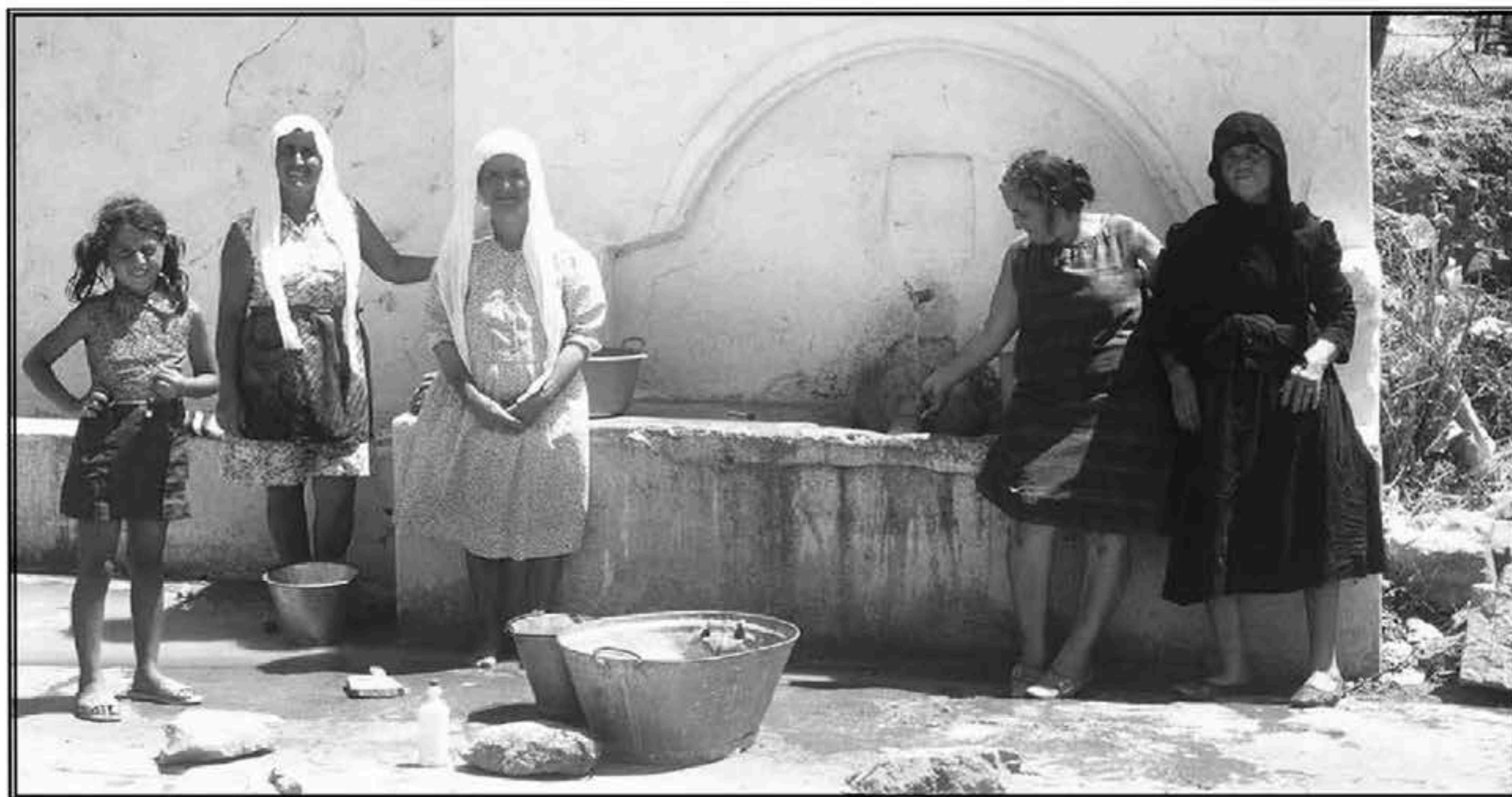
«Γειά σου λεβοντοκόριτσο, της λεβεντιάς καμάρι
Μεγάλη θ'άναι η τιμή, κείνος που θα σε πάρει»
«Γειά σου κολόνα του Σκληπιού, της Ρόδου Καραφύλλη
Είσαι ζιμπούλι της αυγής, που σε ζηλεύουν ούλοι»

Τραγουδούσε και του έδινε κάτι. Κάποιος του είπε «Πες της
κανένα τραγούδι» και είπε αυτό το τραγούδι

«Μακρό ταξιδεμένο μου, ποτέ θα στρέψω πίσω
Ρόδα και τριαντάφυλλα, στους δρόμους θα ραντίσω»

Αυτά τα τραγούδια τα έφτιαξα της εξαδέλφης μου Ριοπούλας
που ήταν στην Αυστραλία και έστειλε αυτά και της έστειλα
αυτά που γράφω παρακάτω

«Ήλθαν τα χαιρετίσματα, από την Αυστραλία
Πού' δωσες και μου έφερε, η κόρη σου Μαρία»
«Ήλθαν στην Αμερική, τα χαιρετίσματα σας
Πού' δωσες και μας έφεραν, ξαδέλφη τα παιδιά σας»
«Την είδα την Μαρία μας, που στέκετο κοντά μου
Επέταξα την λύπη μου, πού' χα μες την καρδιά μου»
«Λύπη χαρά εσμίζανε, κ' ήρταν να μ' ανταμώσουν
Και μέσα στην αντάμωση, το δώρο τους να δώσουν»
«Λύπη χαρά εσμίζανε, και κάθισαν κοντά μου

*«Σου στέλλω την αγάπη μου, κάμε την δικιά σου
Και κρατά την παντοτινή, σε όλη την γενιά σου»*

Σαν άκουσα να τραγουδούν, προσωπικά δικά μου»
«(α)Φίνο τον νου μου ελεύθερο, κ' αυτός πετά και πάει
Να βρει εκείνους που ποθεί, και κείνους που αγαπάει»
«Σαν άκουσα να τραγουδάς, μαζί με το Ρηνάκι
Για μια στιγμή μούρτε χαρά, σε άλυνε μεράκι»
«Άνοιξα την καρδούλα μου, της είπα να πετάει
Θαρρεί δρόμο μακρινό, κάποτε θεν να φτάσει»
«Σαν φτάσει στον προορισμό, και σε ανταμώσει
Θα φέρει την αγάπη μου, σε όλους σας να δώσει»

Και ένας χαιρετισμός για την ανιψιά μου Βαγιανή Καζούλη
«Πάρε τα χαιρετίσματα, στην Βαγιανή να δώσεις
Και όταν την δεις που θα χαρεί, και συχαρόν θα νιώσεις»

Και ένας χαιρετισμός για την συμπεθέρα Ελένη Καλοπράκη
«Πάρε τα χαιρετίσματα, και δώστα στην Ελένη
Και η πλούσια αγάπη της, παντοτινή μου μένει»

**Και ένας χαιρετισμός για την εξαδέλφη μου Μαρία Σταφανάρα
την κόρη του Μανιού μας.**

«Σου στέλλω την αγάπη μου, κάμε την δικιά σου
Και κρατά την παντοτινή, σε όλη την γενιά σου»
«Πάρε κ' άλλα χαιρετίσματα, για να' χεις να μοιράσεις
Κατά σειρά στους Σκληπενούς, πρόσεξε μην ξεχάσεις»
«Και τώρα σας καληνυχτίζω με αγάπη η εξαδέλφη σας
Γιωργούλα Παπαβασιλείου, Κόρη του Θαρρενού»
«Τι να την κάμω την ζωή, ας ήταν και άλλη τόση
Αφού υπάρχει θάνατος, και το κορμί θα λιώσει»

Αυτά τα τραγούδια μου τα έγραψε όταν ήταν στην Αμερική
«Φίνο το νου μου ελεύθερο, και αυτός πετάει και πάει
Να βρει εκείνους που ποθεί, και κείνους που αγαπάει»

**Μερικά άλλα που δεν έγραψε η Μάνα μου η Γεωγούλα
Ο Σταμάτης Σοφός είπε το εξής τραγούδι για την
συχωρεμένη γυναίκα του την θεία μου την Σταμάτα**
«Σ' αυτό το σπίτι το αψηλό, σ' αυτό τ' όμορφο παλάτι
Είχες και συ νοικοκυριό κακόμοιρε Σταμάτη»

Άλλα τραγούδια που δεν θυμήθηκε
«Κόρη σαν πας στην εκκλησιά, προσκύνα και για μένα
Για να σωθούν τα εγκλήματα, που έχομε καμωμένα»
«Αν δεν μου δώσει η μάνα σου, ανώγια και κανώγια
Μόνη θα μπάζεις, άχυρο απ τα Κοκκινόγια»
«Σούπα ν' άρθεις και δεν ήρθες, ποτέ και φτάξεις νάρθεις
Ένα φιλί σου ζήτηξα, και δεν το παραδέχθεις»
«Μ' αυτό το τσιγάρο που βαστώ, στα δυο τα δάκτυλα μου
Θα το μασήσω γρήγορα, δεν έρθεις στην αγκαλιά μου»

Αυτό το τραγούδι το είπε ο Πλαστρουνής
«Απ τα Λάερμα δεν είμαι, και ούτε απ το Βάτι
Μα είμαι Σκληπενός και εγώ, γαπάτε με λιγάκι»

**Αυτό το τραγούδι το είπε στην Τσικνούλα που ήταν
ωραία γυναίκα**
«Όλα σου είναι όμορφα, ώστε και τα δόντιά ακόμα
Που χρυσό γυαλαρίζουσιν στο δικό σου στόμα»

Ολήγον... από σχολείο

Έρευνα Καραγεωργίου Φ. Ιωάννης

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΥ

Δεν θα σας μιλήσω για τους μαθητές που «έβγαλε» αλλά για πού στεγαζόταν και ποιοι το υπηρέτησαν για να δώσουν μόρφωση σε όλους εμάς

1780- «ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ»

Για πρώτη φορά με χρηματοδότηση της εκκλησίας, λειτούργησε στα σκοτεινά χρόνια της Τουρκοκρατίας (περίπου το έτος 1790) το «κρυφό σχολείο.» Χρησιμοποιήθηκε επί σειρά ετών σαν χώρος συγκέντρωσης το σπίτι της Μαρίας «Τσίγκρα» Φιλιππόγλου ή Μακρη του Φιλίππου, σύζυγος του Παναγιώτη Καραγιωργή. Το 1975 το σπίτι γκρεμίστηκε και κτίστηκε το σπίτι της Κυρανιάς Χρυσάφια του Θαρρενού, συζύγου του Νικολάου Παπαβασιλείου του Φιλίππου.

«ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟ»

Στη συνέχεια η εκκλησία κατασκεύασε το παρθεναγωγείο. Εκεί φοιτούσαν τα κορίτσια. Είναι το κτίριο που σήμερα χρησιμοποιεί ως γραφεία της εκκλησίας.

Οι δάσκαλοι που αναφέρονται είναι οι παρακάτω

1890- Καλυδόνης Γιάννης - (γεννήθηκε το 1870 - γυμνασιακή μόρφωση) Είναι ο πρώτος δάσκαλος που έχει καταγραφεί. το 1890 Αργότερα παντρεύτηκε μια Ασκληπηνή, την γνωστή ως «Χοντρή».

1905-«ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ»-

Επί προεδρίας του Νύχη Βασιλείου, ένας ομογενής μας ο Στέργος Χατζηπότης, αδελφός του Αντώνιου Γεωργά, ο οποίος εργαζόταν ως πρωτομάστορας στο μεγάλο φράγμα

Το Παλιό Σχολείο χωρίς κεραμίδα-1980

του Ασουάν στην Αίγυπτο (εδώ να σημειώσουμε ότι της εποχής εκείνης πήγαν πολλοί χωριανοί μας και δούλεψαν) γύρισε στο χωριό μας που ήταν και ο τόπος καταγωγής του.. Μια και δεν είχε δική του οικογένεια, ήθελε με τα χρήματα που έφερε μαζί του να κτίσει ένα σχολείο.

Πράγματι σε συνεννόηση με την τότε εκκλησιαστική Επιτροπή παραχωρήθηκε ο χώρος δίπλα από την εκκλησία για την οικοδόμηση του σχολείου. Οι εργασίες προχωρούσαν μέχρι και την κατασκευή μέρους της οροφής. Τα χρήματά του όμως τέλειωσαν και δεν μπόρεσε όμως να το τελειώσει. Τότε προσφέρθηκε ο Πισκάνης (πρόγονος της οικογένειας Χατζηλαζάρου) ο οποίος και ανέλαβε με έξοδά του την περάτωση των εργασιών του σχολείου.

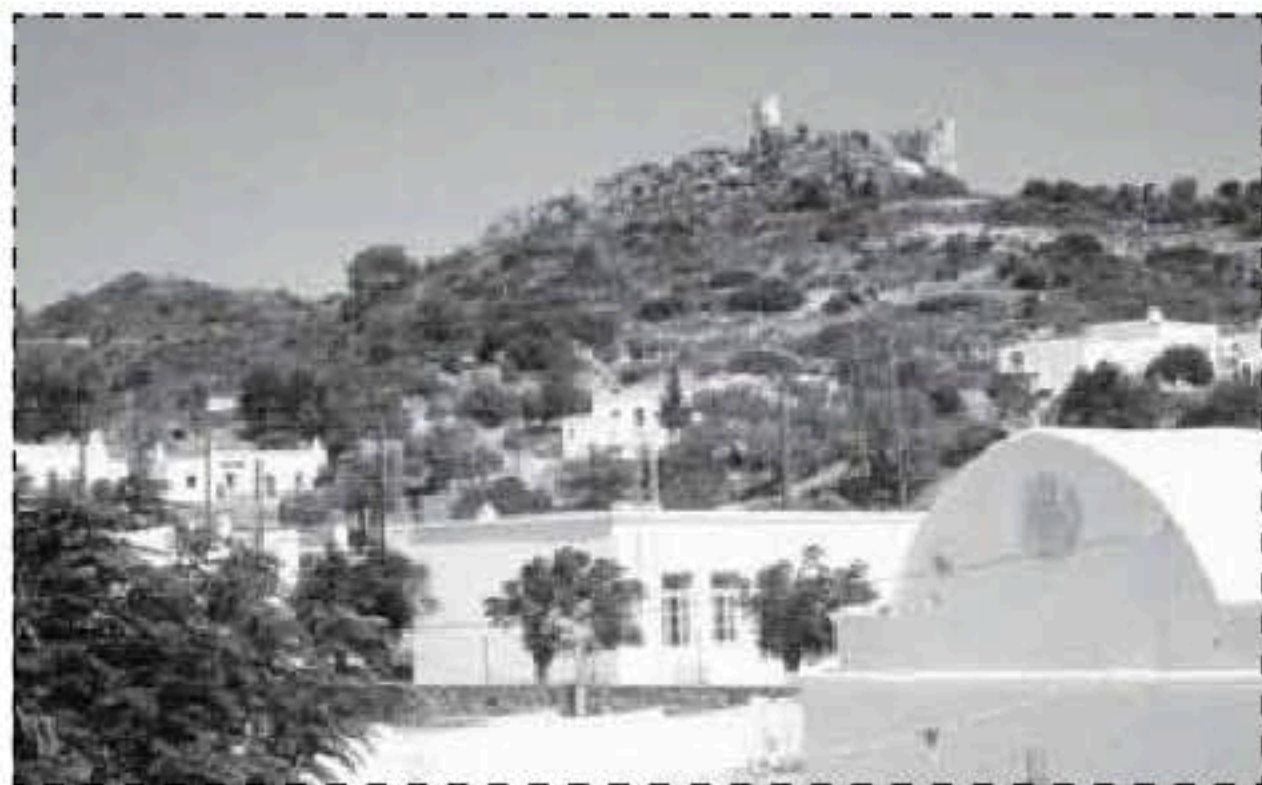
Έτσι φτιάχτηκε το λεγόμενο σήμερα «Παλιό Σχολείο».

Τα λειτουργικά έξοδα συνήθως εκαλύπτοντο από δωρεές σχολικές εκδηλώσεις και σε κάποια χρονική περίοδο με χορηγίες από την εκκλησία και την Κοινότητα.

Οι μαθητές συνέβαλαν στην πληρωμή του δασκάλου με το λεγόμενο «πρώτο.» Αυτό το «πρώτο» ήταν ένα ψωμί, που έδινε κάθε Σάββατο, κάθε παιδί στο δάσκαλο. Αυτό συνεχίστηκε μέχρι το 1938. Το σχολείο αυτό λειτούργησε μέχρι και το έτος 1948.

Στην συνέχεια κατά την εφαρμογή του σχεδίου Μάρσαλ κτίστηκε το νέο σχολείο και το «παλιό» χρησιμοποιήθηκε ως χώρος διανομής συσσιτίου στους μαθητές.

Αργότερα, μετά το τέλος του σχεδίου, παραχωρήθηκε στον Αγροτικό συν/σμό, που το χρησιμοποίησε ως αποθήκη προσθέτοντας ένα δωμάτιο από την πίσω πλευρά για την φύλαξη της αλωνιστικής μηχανής

Φώτο: Ελένη Κλεφτοπούλου

Το έτος 1975 το κτίριο παραχωρήθηκε με απόφαση της εκκλησιαστικής Επιτροπής στον Μορφωτικό και Εξωραϊστικό Σύλλογο Ασκληπείου επί Προεδρίας Βασίλη Σοφού ο οποίος και προχώρησε στην κατεδάφιση της στέγης και κατασκευής νέας αλλά και στην ενοποίηση του χώρου που είχε κατασκευάσει ο Συν/σμός αφού πλέον δεν είχε λόγω να τον χρησιμοποιεί.

Χρησιμοποιήθηκαν αποκλειστικά χρήματα του Συλλόγου που είχε συγκεντρώσει με αφιλοκερδή εργασία των μελών του από εκδηλώσεις, χορηγίες κλπ

Η τελευταία ανακαίνιση της στέγης που υπάρχει και μέχρι σήμερα έγινε το 1987 με την βοήθεια και χρηματικής συμμετοχής της τότε Κοινότητας Ασκληπείου με σκοπό την χρήση της αίθουσας από τον Σύλλογο αλλά και κάθε χωριανό που θα τον χρειαζόταν για γάμο του παιδιού του ή βάπτισμα ή ακόμα και Λαϊκές συνελεύσεις συνεστιάσεις ή άλλη κοινωνική εκδήλωση και για πολιτικές συγκεντρώσεις χωρίς βέβαια ανταλλάγματα. Έτσι και γινόταν μέχρι τώρα.

Σήμερα λειτουργεί ως αίθουσα Πολιτιστικού Κέντρου με όλα τα υπέρα και κατά που υπάρχουν κ.λπ.

Η μεγάλη ακμή του σχολείου ήταν κατά το 1918-1938.

1912- Παπαθεοδοσίου Βασίλειος - (γεννήθηκε το 1888 - μόρφωση διδασκαλείου). Με πρωτοβουλία του ιδρύθηκε ο σύλλογος γονέων και κηδεμόνων Ασκληπείου. Καθιέρωσε εκδηλώσεις όπου μαζευόντουσαν χρήματα για την λειτουργία του σχολείου αφού είχε και την άμεση φροντίδα της πληρωμής του δασκάλου και την αγορά βιβλίων.

1919- Γεωργάς Βασίλειος του Γεωργίου «ο Χοντρός»- (γεννήθηκε το 1898 - γυμνασιακή μόρφωση) Δίδασκε στην Ελληνική και Ιταλική γλώσσα. Από το 1922 συνυπηρέτησε η δασκάλα Καθολική. Ίσως ο πιο διάσημος δάσκαλος λόγω της δυναμικής προσωπικότητας, της πολυμάθειας αλλά και τη ευγλωττίας που διέθετε. Έγραφε πάντα σκωπτικούς στίχους και με σατυρική διάθεση καυτηρίαζε την επικαιρότητα αλλά και τους ίδιους συγχωριανούς που ο κάθε ένας ίσως είχε κάποιες ιδιαιτερότητες τις οποίες εντόπιζε και σχολίαζε μέσω των σχολικών εορτών, με πειράγματα και πολύ αγάπη. Ίσως κάποια στιγμή θα πρέπει να ασχοληθούμε με το έργο αυτού του άξιου συγχωριανού μας

1924- Ειρήνη Χατζηιωάννου- (γυμνασιακή μόρφωση) Σύζυγος του Βασίλη Γεωργά.

1928 - Νύχης Παναγιώτης του Βασιλείου - Στην συνέχεια μετανάστευσε στις Η.Π.Α. Έγινε καθηγητής ελληνικής φιλολογίας, θεολογίας, και Βυζαντινής μουσικής στο Πανεπιστήμιο «Τίμιου Σταύρου» της Βοστώνης από το 1943 έως το 1978.

1930- Κούρτης Ιωάννης του Βασιλείου - (γεννήθηκε το 1912) δίδασκε Ελληνικά αλλά και Ιταλικά. Λέγεται ότι ήταν πολύ καλός αλλά και τυπικός δάσκαλος, με αυστηρές αρχές και δυναμική προσωπικότητα. Οι παρουσίες του στην μικρή μας κοινωνία έδωσαν ώθηση στην μάθηση και και κύρος στο σχολείο μας σε ολόκληρη τη

Ρόδο που στην συνέχεια υπηρέτησε με περισσό ζήλο, αφού επίσειρά ετών δίδασκε στην πόλη της Ρόδου. Κατά την διάρκεια της Ιταλικής κατοχής εκτελούσε και χρέη ληξιάρχου αλλά και γραφέα. Επίσης συνέτασσε όλα τα προικοσύμφωνα των νεόνυμφων του χωριού, αφού τότε είχαν ισχύ συμβολαίου το οποίο και ήταν δυνατόν να μεταγραφεί στο κτηματολόγιο **1932- Καθολική Πιπίνου** από την Χάλκη

1948- Το ΝΕΟ ΔΙΘΕΣΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Μετά το έτος 1948 και με συμμαχικό σχέδιο U.N.R.A. αποκατάστασης μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο κτίστηκε στο οικοπέδο ιδιοκτησίας της εκκλησίας το νέο διθέσιο σχολείο που σήμερα χρησιμοποιείται ως παιδικός σταθμός.

Το έργο περατώθηκε το έτος 1955 οπότε άρχισε και η λειτουργία του

1957- Ευαγγελίδης Ιωάννης- (από Λάρδο - απόφοιτος της Παιδαγωγικής Ακαδημίας Ρόδου)

1957- Καλοποδάκης Σπύρος- (από Βάτι - απόφοιτος της Παιδαγωγικής Ακαδημίας Ρόδου)

1958- Ποντικίνας Νικόλαος- (γεννήθηκε το 1931- απόφοιτος της Παιδαγωγικής Ακαδημίας Ρόδου) Στην συνέχεια έγινε ιερέας στην πόλη της Ρόδου.

1959- Γρηγόρης Καρπάδιος απόφοιτος της Παιδαγωγικής απόφοιτος της Παιδαγωγικής Ακαδημίας Ρόδου) συγχωριανός μας που στην συνέχεια διορίστηκε στην Πάρο όπου και διαμένει μέχρι σήμερα.

1976- Παπαγιάννης Παράσχος - (απόφοιτος της Παιδαγωγικής απόφοιτος της Παιδαγωγικής Ακαδημίας Ρόδου)

1978-Τηλιακός Ιωάννης- (απόφοιτος της Παιδαγωγικής Ακαδημίας Ρόδου)

1979- Λιανός Γεώργιος- (απόφοιτος της Παιδαγωγικής Ακαδημίας Ρόδου)

1981- Στούππος Μιχαήλ του Γεωργίου - (απόφοιτος της Παιδαγωγικής Ακαδημίας Ρόδου) Σήμερα συνταξιούχος και μόνιμος κάτοικος Ασκληπείου.

Με πρωτοβουλίες του αναβίωσαν πολλά έθιμα του σχολείου και της εκκλησίας μας, που ακόμα και σήμερα ακούραστα προσφέρει στην τοπική μας κοινωνία με την γνώση του και της δραστηριότητά του. Νομίζω ότι άξιο προσοχής είναι ότι από τις γενιές των μαθητών του '60 και μετά, ποσοστό πλέον του 50% έχουν ήδη μόρφωση μεταλυκειακού επιπέδου. Αυτό ίσως λέει κάτι. Ίσως ότι οι Σκληπενοί μπορεί να μην είμαστε «καλοί γεωργοί» (και ολίγον κηνάρηδες) αλλά αγαπούμε την μόρφωση και ακόμα περισσότερο οι νέοι μας προχωρούν με θέληση για γνώση και το βασικότερο ομόνοια με πολύ καλές μεταξύ τους σχέσεις.

Θα πρέπει να αναφέρουμε ότι όλοι οι δάσκαλοι που δεν είχαν καταγωγή από το χωριό μας, σεβάστηκαν τα ήθη και έθιμά μας έδωσαν ώθηση χωρίς διακρίσεις σε όλα τα παιδιά που φοιτούσαν στο σχολείο στην εποχή του και σήμερα ο καθένας έχει και κάτι να διηγηθεί στα παιδιά του τα εγγόνια του για τους «καλούς παλιούς καιρούς».

Το έτος 1999 με πρόταση του Δημάρχου Φιλίππου Αντωνάρá, το τότε εγκαταλειμμένο σχολείο εντάχθηκε σε πρόγραμμα της ΕΕ και χρηματοδοτήθηκε για την ανακατασκευή του, με σκοπό την λειτουργία του ως παιδικός σταθμός. Το 2005 εγκαινιάστηκε από το Δήμαρχο Μανόλη Σαββή και τον τοπικό πρόεδρο Τσαμπίκο Παπαβασιλείου του Στεφάνου. Καθοριστικό ρόλο έπαιξε η αντιδημαρχία του συγχωριανού μας Ιωάννη Λαουδίκου και της συζύγου του Στεργούλας η οποία και έδωσε το όνομα στο σταθμό «Καστροφωλίτσα». Όνομα που Διατηρεί μέχρι σήμερα.

Σήμερα το σχολείο μας λειτουργεί ως παιδικός σταθμός και φιλοξενεί πάνω από 30 παιδιά δίνοντας έτσι μια νέα ελπίδα και ζωή στον τόπο.

Για το Δάσκαλο μας.

Γράφει ο Σταμάτης Σοφός

Αγαππé Θεie, Νονé, Δάσκαλε και πάτερα, Νικόλα.

Είμαστε σήμερα όλοι δίπλα σου. Τα παιδιά σου, οι συγγενείς σου, οι μαθητές σου, οι ενορίτες σου, οι συγχωριανοί και φίλοι σου, για το τελευταίο κατευόδιο στο καινούργιο σου ταξίδι.

Σε μένα δάσκαλε μου έλαχε ο κλήρος να αναφερθώ στη διαδρομή σου αυτής τη ζωής. Για τις αξίες, τα ιδανικά, τα οράματα και τα εφόδια ζωής που μας προίκισες, με το ήθος, την ευφυΐα, τις γνώσεις και το θάρρος του λόγου σου. Ήμασταν τυχεροί γιατί είχαμε στα μαθητικά μας χρόνια ένα φωτισμένο δάσκαλο, ένα πρωτοπόρο και αγωνιστή άνθρωπο.

Μας έκανες να αγαπήσουμε τα βιβλία, το διάβασμα και να ξεχωρίζουμε το καλό από το κακό. Μας έφερνες κοντά στη φύση μας χάριζες τους καρπούς της γης, και μας μάθαινες την καλλιέργεια των δένδρων και της γης.

Πετυχαίναμε με άριστα σε όλες τις εξετάσεις και κατακτήσαμε τις ανώτατες βαθμίδες της εκπαίδευσης χάρις στα διδάγματα σου. Μας δίδαξες την ευγενική άμιλλα και τη συστηματική μελέτη για την κατάκτηση της γνώσης.

Εξέφραζες την σπουδαία και τολμηρή άποψη για την εποχή εκείνη (1972) να μην ξεπουλήσουμε την Ασκληπενή γη σε μεσίτες και ξένα συμφέροντα. Ήσουν δάσκαλος και πατέρας μας στα δύσκολα μαθητικά και γυμνασιακά μας χρόνια. Στην Προφύλια στο Ασκληπειό, στην Παλιά Πόλη και μετά στην Ανάληψη. Οι ανάγκες της ζωής όμως, σε ώθησαν να αφήσεις το αγαπημένο σου χωριό και να μετακομίσεις με την οικογένεια σου στην πόλη.

Το σπίτι σου ήταν ανοικτό για όλους. Οφείλουμε ένα μεγάλο ευχαριστώ σε σένα και την σύζυγο σου αγαππé πρεσβυτέρα-θεία Ελένη, που μας φροντίζατε όλα αυτά τα χρόνια. Σας είμαστε ευγνώμονες.

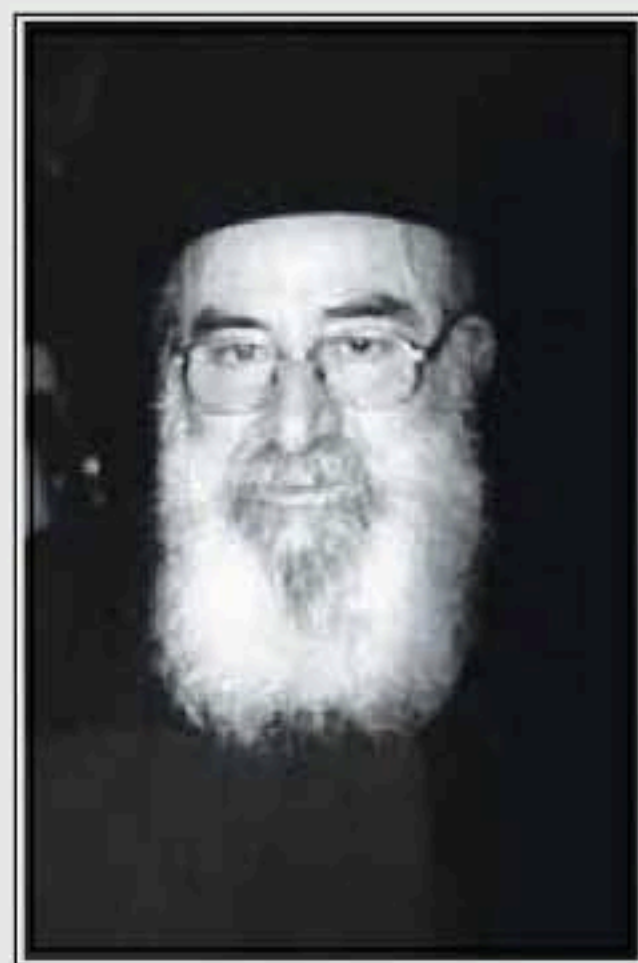
Ήσασταν άξιοι, γιατί μεγάλωσατε καλά παιδιά, και πολλά εγγόνια, και τους προσφέρατε με τους κόπους μιας ζωής πολλά υλικά και πνευματικά αγαθά. Μας μάθατε να αγαπάμε ο ένας τον άλλο, και αισθανόμαστε μια αγαπημένη και με ισχυρούς δεσμούς οικογένεια.

Η ανήσυχη σκέψη και η ενεργητικότητα σου σε ώθησαν να κάνεις έργα και να λαμπρύνεις με την παρουσία σου την συνοικία της Ανάληψης. Με συνεχείς προσπάθειες σου αποπερατώθηκε ο υπέρλαμπρος Ναός της Αναλήψεως, και έφερε τον κόσμο κοντά στην εκκλησία.

Οι αγαθοεργίες και τα βοηθήματα προς τους συνάνθρωπους σου ήταν πολλά και η Εκκλησία σου οφείλει βαθύτατες ευχαριστίες.

Στην μνήμη σου ας καθιερώσει η εκκλησία ένα βραβείο μάθησης, η ακόμη να γίνει και ονοματοδοσία ενός κεντρικού δρόμου της Ανάληψης με το όνομα «πατήρ Νικόλαος Ποντικινάς».

Στην θπεία μου στον Πολιτιστικό Σύλλογο του χωριού μας σου μετέφερα μέσα από τις συναντήσεις μας τις δράσεις και τα οράματα μας. Συνεισέφερες σε αυτή την προσπάθεια μας με τις συμβουλές, τις παροτρύνσεις και τα κείμενα σου στο περιοδικό μας, το Αφιέρωμα. Ήσουν και σε αυτό το μετερίζι του χωριού ταγμένος στρατιώτης και για αυτό σου οφείλουμε ευχαριστίες. Οι δράσεις, τα έργα σου και η δυναμική σου παρουσία θα είναι για μας πολύτιμη παρακαταθήκη. Η μυθική πλέον μορφή σου και τα διδάγματα σου θα μας καθοδηγούν. Καλό σου ταξίδι πατέρα Νικόλαε πεφωτισμένε δάσκαλε μας.

ΛΕΞΕΙΣ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Προφορά της Αγγλικής λέξης στα Ελληνικά	Αγγλική λέξη	Ελληνική λέξη
άμπολας	ambulance	ασθενοφόρο
γκάζι	gas	βενζίνη
γροσαρία	grocery store	μανάβη
κάπι	cup	ποτήρι
κάρο	car	αυτοκίνητο
καρπέτο	carpet	χαλί
καρτούνια	cartoons	κινούμενα σχέδια
κέκι	cake	τούρτα
κέτσα	ketchup	σάλτσα ντομάτας
κοχλάϊ	corn flour	καλαμποκάλευρο
λάϊνα	line	γραμμή / σειρά
λόλε	lollipop or candy	γλειφιτζούρι ή καραμέλα
μάπα - μαρίζω	mor	σφουγγαρίστρα
μασσίνι	washing machine	πλυντήριο
μούβαρε	move	κουνήσου
μπίλι	bill	λογαριασμός
μπόξι	box	κούτα
μπόσης	boss	αφεντικό
μπούκι	book	βιβλίο
μπούτσες	boots	μπότες
πεντέϊ	band aid	τσιρότο
πίπα	pipe	σωλήνας
πολιτσομάνος	policeman	αστυνομικός
πόρκι	porch	μπαλκόνι
ράνι σουζ	running shoes	αθλητικά παπούτσια
ρεστορά	restaurant	εστιατόριο
ρούφι	roof	ταράτσα
σάϊνα	sign	πινακίδα
σόσες	sausage	χωριάτικο λουκάνικο
στέκι	steak	μπριζόλα
στόρι	store	μαγαζί
στόφα	stove	φούρνος
τρόκι	truck	φορτηγό
τσιπίκα	cheap	φθηνά
τσιππια	potato chips	πατάτες τηγανιτές
τσούγκα	gum	Τσίχλα
φλόρι	floor	πάτωμα
φρίζα	freezer or refrigerator	κατάψυξη ή ψυγείο

Οι λέξεις που έχουν καταγραφεί χρησιμοποιούνται μέχρι σήμερα από τους Έλληνες του εξωτερικού και από όσους έχουν επιστρέψει πλέον στην Ελλάδα. Αξίζει να σημειώσουμε ότι οι Έλληνες που έφυγαν στο εξωτερικό κάποιες φορές δε γνώριζαν την αντίστοιχη με την αγγλική ελληνική λέξη, γιατί δεν υπήρχε ακόμα το αντικείμενο στην Ελλάδα την εποχή που μεταναστεύσανε. Ακόμα όμως και αν υπήρχε το αντικείμενο και γνώριζαν τη σωστή λέξη, προτίμησαν να την προφέρουν στα αγγλοελληνικά. Και κάπως έτσι επινόησαν τελικά μια δική τους διάλεκτο.

Οι Ασκληπνεοί όπως ονομάστηκαν στην Αμερική: Emanuel & Maria Hrisafinas, Maria Karageorgiou, Henry & Stella Hrisafinas, Emanuel & Maria Kourtis, Tasos & Georgia Hatzidiakos, Bill & Evangelia Klimantis, Theologos Klimantis, Bill & Helen Karageorgiou, Kostas & Stamatia Soffos, George J. & Argyro Avdellas, Kostas & Eirene Hatzidiakos, George & Maria Nychis, Bill G. Nychis, Steve & Argyro Matsangos, Stella Avdellas, Afrodite Sanios, Peter G. Nychis, George N. & Boubou Avdellas, Peter Trehas, Peter V. & Amalia Nychis, Panetha Nychis, Thareni Avdellas, Bill Sanios, Nick Avdellas, Bill Avdellas, Manolis Angelis, Georgoula Alexiou, Bill & Elaine Angelis, John & Dicea Angelis, John Nychis, Pete & Stella Matsangos, Stergoula Sanios, Irene Diacogeorgiou, John Avdellas, Bill Karas, John Sanios, George Hrisafinas, Pete & Stella Matsangos, Pete Mastrogiannis, Despina Sanios, Billy Kourtis.

Μια ημέρα απομακρύνθηκες One day you walked away

Γράφει η Βασιλεία Κούρτη-Καζούλη

Μια ημέρα απομακρύνθηκες
χωρίς ούτε ένα αντίο, σκεφτήκαμε.

Χρόνια όμως μας το έλεγες,
τραβώντας μας απ' το μανίκι,
για να σ' ακούσουμε,
μας εξηγούσες με χειρονομίες
για να μπορέσουμε να καταλάβουμε.

Αλλά δεν αντέξαμε ποτέ να σου το πούμε,
ούτε ένα αντίο.

Και επειδή δεν είχαμε τη δύναμη εμείς,
το είπες εσύ για μας,
για να ανακουφίσεις εσύ τον πόνο μας.

Μια ημέρα απομακρύνθηκες.
Δύο δρόμοι άνοιξαν μπροστά σου.
Γύρισες την πλάτη σου
στις μικρό-διαφορές στην
πλατεία του χωριού
για σύνορα και μικροπράγματα,
για την ώρα της ημέρας.

Γύρισες την πλάτη σου
στα ξεφωνητά των παιδιών,
στα γαβγίσματα των σκύλων,
στις φωνές, στα αυτοκίνητα,
στα κορναρίσματα.

Και γύρισες. Μπροστά σου
εκατοντάδες φύλλα σε χαιρετούσαν,
σου έγνευαν, σε καταπραΰναν.

Στο μέτωπό σου ο ήλιος
έστρωνε τη ζεστασιά του
μέσα από το σώμα σου ως τη ψυχή σου.

Κοίταζες ψηλά και χαμογέλασες
και μια δύναμη σε έλκυσε.

Το πηχρό κελάπιδισμα των πουλιών,
το δροσερό αεράκι που φυσούσε,
η ευωδιά του θυμαριού και του φασκόμη-
λουσε ταξίδευαν πίσω στο χρόνο

Και συνέχισες να περπατάς
σε έναν κόσμο που μόνο στα όνειρα τον
ζούμε, στην έκσταση που νιώθεις
όταν γίνεσαι ξανά παιδί.

Μια μέρα απομακρύνθηκες

και περπατούσες και περπατούσες όλο και
πιο μακριά από οτιδήποτε έχει σχέση με
τον κόσμο.

Και όταν κουράστηκες, κάθισες σ' ένα βρά-
χο, κοιτάζοντας χαμογελαστός τον πλάστη
σου, γνωρίζοντας βαθιά μέσα σου
ότι θα μπορούσες να περπατάς
ώσπου να τελειωναν τα βήματά σου.

Μετά έγειρες σε ένα καταπράσινο λιβάδι,
αγναντεύοντας τα βιαστικά σύννεφα, έκπλη-
κτος μπροστά στην ομορφιά τους, σαν να
τα 'βλεπες για πρώτη φορά.

Και όταν κουράστηκες,
έκλεισες τα μάτια σου και κοιμήθηκες,
κοιμήθηκες, κοιμήθηκες,
με όνειρα τόσο αγνά και καθαρά
όπως ενός μωρού.

Και μεσ' το όνειρο αυτό
ο χρόνος γλίστρησε προς τα πίσω,
και εμείς βαδίσαμε εμπρός.

Και σε όλη την απλότητά του,
ζήσαμε αυτή την αποκάλυψη,
πρόσωπο με πρόσωπο με το πεπρωμένο,
την ημέρα που απομακρύνθηκες.

One day you walked away without so
much as one goodbye, we thought.

But for years now you had been telling us,
pulling our sleeves so that we
would listen, showing us with gestures
so that we could understand.

But we could never say it,
not so much as one goodbye.

And because we couldn't,
you said it for us, relieving us of the pain.

One day you walked away.
Two roads opened before you.
You turned your back
on the squabbles in the village
square over borders

and trifles and time of day.

You turned your back
on the screeches of children,
the barking of dogs, the shouting,
the cars, the horns.

And you turned.
Before you hundreds of leaves were
waving, beckoning you, soothing you.

The sun on your forehead
spread its warmth through
your body into your soul.

You looked up and smiled,
and a force pulled you towards it.
The sound of birds chirping,
the breeze blowing,
the smell of thyme and sage
brought you years back

And you kept walking
into a world that we can only dream of,
into an ecstasy of growing young.

One day you walked away
and kept walking and walking away
from anything worldly.

And when you tired, you sat on a rock,
smiling up at your Maker,
knowing deep inside
that you could only keep walking
till you had no more steps.

Then you lay in a green pool of grass,
gazing at the clouds moving by,
amazed at their beauty,
as if you had seen them for the first time.

And when you tired,
you closed your eyes and slept,
and slept, and slept, dreams so clean and
clear as an infant's.

And in this dream time slipped backwards,
and we moved forward.

And in all its simplicity, we experienced this
revelation, face to face with destiny,
the day you walked away.

Το ποίημα αυτό είναι αφιερωμένο στη μνήμη του **Αναστάσιου Χατζηδιάκου**.

Ευχαριστώ τον Γιώργο Παπαντωνάκη, Επίκουρο Καθηγητή στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου
Αιγαίου και την Βάσω Μιχαλαρέα, συγγραφέας και μεταφράστρια, για την επιμέλεια της μετάφρασης μου στα Ελληνικά.

Η Τέχνη του Χειροποίητου Μοναδικής και ανεκτίμητης αξίας

γράφει η Καλλιόπη Πεταλά

Η σύγχρονη ζωή έχει φέρει στο προσκήνιο τον κόσμο του βιομηχανοποιημένου, παραμερίζοντας με τρόπο την αξία του χειροποίητου. Εν μέσω κρίσης όμως όπου κλονίζετε η οικονομία, η κοινωνία και οι αξίες, η επιστροφή στο γνώριμο είναι κάτι αναπόφευκτο και συγχρόνως ελπιδοφόρο. Το χειροποίητο έχει να προσφέρει αγαθά που δύσκολα πια συναντάμε. Για τους παλαιότερους, αλλά και τους νέους που κατοικούν ή επισκέπτονται τακτικά τον τόπο τους, το χειροποίητο και το σπιτικό είναι κάτι παραπάνω από γνώριμο, αφού υπάρχουν στο χωριό ακόμα άνθρωποι που ασχολούνται με την παραγωγή διαφόρων αγαθών, όπως ψωμί και λάδι. Οι ακούραστες νοικοκυρές του χωριού κάθε τόσο ανάβουν τους φούρνους ώστε να προσφέρουν στην οικογένεια, τους γείτονες και τους φίλους ένα ζεστό ψωμί. Το Πάσχα διάφορα χειροποίητα εδέσματα όπως κουλούρια, αυγούλες και τούρτες, έχουν την τιμητική τους και τις μέρες που φουρνίζονται, υπέροχες μυρωδιές γεμίζουν τα στενά.

Η δημιουργία, αλλά και η μεταποίηση οποιουδήποτε πράγματος με τα χέρια μπορεί να θεωρηθεί χειροποίητη τέχνη και κάθε μορφή της μπορεί να προσφέρει πολιτισμό. Το χειροποίητο είναι μία μορφή τέχνης την οποία όλοι μπορούν να οικειοποιηθούν ανεξαιρέτως, αφού γενικότερα βασίζεται στην εμπειρία και το ταλέντο. Η αναζήτηση διαφορετι-

κών ειδών από κάποιον μπορεί να οδηγήσει σε εκείνη που τον εκφράζει καλύτερα και του επιτρέπει να ακουμπήσει τις σκέψεις και τα συναισθήματα του. Ο δημιουργός δε γεννιέται, αλλά γίνεται, αφού μέσα από ατελείωτες ώρες σκέψης και δημιουργίας κάτι καλό συμβαίνει. Το χειροποίητο δεν είναι απαραίτητα τέλει, αρκεί να ικανοποιεί τον δημιουργό, να τον γεμίζει και να του προσφέρει τα ερεθίσματα ώστε να συνεχίσει.

Τα πλεονεκτήματα είναι πολλά και διαφορετικά για τον καθένα. Το πιο δυνατό όμως είναι το συναίσθημα της δημιουργίας. Συναίσθημα που το περικλείουν δεκάδες άλλα όπως χαρά, ευτυχία, ικανοποίηση. Η δημιουργία κάτι προσωπικού προϋποθέτει και απαιτεί την κατάθεση συναισθημάτων, αφού όσο πιο πολλά δώσεις, τόσο περισσότερα θα πάρεις. Απαιτεί από τη ψυχή, το σώμα και το μυαλό να είναι εκεί, ώστε να έχει πάνω του ένα κομμάτι δικό σου.

Δημιούργησε λοιπόν για εσένα ή για τους δικούς σου ανθρώπους κάτι καινούριο ή κάτι παλιό και γνώριμο κρατώντας την παράδοση ζωντανή. Ότι προέρχεται από τα χέρια μας, σίγουρα εμπεριέχει πολύ αγάπη. Δείξε λοιπόν τι νιώθεις για την οικογένεια και τους φίλους σου, προσφέροντας τους κάτι πραγματικά μοναδικό. Όπως είναι και η σχέση σας. Μοναδική και ανεκτίμητης αξίας.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠΟ ΠΑΤΡΙΔΑ

Το κείμενο που σας παρουσιάζουμε έχει γραφτεί από τον δάσκαλο Κούρτη Ιωάννη, και διαβάστηκε την 21 Απριλίου του 1946, από τον άμβωνα της εκκλησίας μετά τον εσπερινό της Κυριακής του Πάσχα. Όπως συμπεραίνουμε, προέτρεπε τους χωριανούς να υπογράψουν ένα δημοψήφισμα με το οποίο θα συμφωνούσαμε για την ενσωμάτωση με την υπόλοιπη Ελλάδα.

Το κείμενο είναι ιστορικής σημασίας, διότι ως γνωστό είχε ζητηθεί τότε από τις Μεγάλες Δυνάμεις η σύμφωνη γνώμη του Δωδεκανησιακού λαού, μια και είχε αρχίσει προπαγάνδα από την αγγλική διοίκηση για την δημιουργία αυτόνομου κράτους (τύπου Κύπρου) οπότε και μία μεγάλη μερίδα πολιτών ήθελαν την δημιουργία αυτόνομου κράτους. Το ψήφισμα επιδόθηκε

Από τα λόγια του δασκάλου διακρίνεται το πάθος του και η υποστήριξη του στην ιδέα της ενσωμάτωσης, καθώς καταδεικνύει τα δεινά των 600 χρόνων σκλαβιάς και υποταγής στις δυνάμεις της καταπίεσης, του αποκλεισμού και της οπισθοδρόμησης της κοινωνίας της Δωδεκανήσου. Με το λόγο του ο δάσκαλος μετέδωσε τη θέληση και την ορμητικότητά του σε όλους τους παρευρισκόμενους χωριανούς, που ίσως αρκετοί από αυτούς να ήταν διστακτικοί λόγω της προπαγάνδας που γινόταν κατά της ενσωμάτωσης εκείνη την εποχή σε όλο το νησί της Ρόδου.

Τελικά το κείμενο υπογράφηκε από όλους και δόθηκε στις τότε στρατιωτικές αρχές, για να προωθηθεί στην σύνοδο των ευρωπαϊκών συμμαχικών κρατών, με τα αποτελέσματα που όλοι γνωρίζουμε.

Δυστυχώς στην σημερινή μας κοινωνία δεν υπάρχουν τέτοιοι «δάσκαλοι» ούτε και εκφωνούνται πύρινοι λόγοι για τα «ιδανικά της φυλής». Ας αφουγκραστούμε λοιπόν την σημερινή άφωνη κραυγή της κοινωνίας και ας αναλογιστούμε την αγάπη και την θέληση που γεννιέται μέσα από τα λόγια του «δασκάλου», του Κούρτη Ιωάννη.

Υ.Γ.: Το κείμενο όπως βλέπεται είναι γραμμένο στην καθαρεύουσα και ήταν πραγματικά δύσκολο να αποτυπωθεί και να δακτυλογραφηθεί, αφού δεν υπήρχε η ανάλογη γραμματοσειρά. Ζητούμε συγγνώμη για τυχόν λάθη μας και στην αντιγραφή- ορθογραφία αλλά και στην απόδοση του κειμένου.

Γι' αυτό εργάστηκαν ο Πέθακας Αναστάσιος και ο υπογράφων, με αρωγό πάντα την ακούραστη Κλημαντή Ειρήνη και την Πρόεδρο του Πολιτιστικού Συλλόγου Ουρανία Γεωργιάδη. Το πρωτότυπο κείμενο ευγενικά μας χορηγήθηκε από τον Λάζαρο Κούρτη, υιό του εκλιπόντος δασκάλου.

Έρευνα - καταγραφή

Καραγεωργίου Ιωάννης του Φιλίππου

Χριστός Ανέστη!

Το φως του κόσμου, ο γλυκύτατος Ιησούς, κατήλθε μέχρις Άδου και αναστήθηκε, για να χαρίσει στους ανθρώπους την αιώνια ζωή και να απαλλάξει ολόκληρη την ανθρωπότητα από το βαρύ σκότος της αμαρτίας.

Ανέστη ο Σωτήρ του κόσμου, ο Ιησούς, η γλυκύτητα της αγάπης, η αστείρευτη αγάπη, για να αναστήσει την ανθρωπότητα από τον τάφο του προπατορικού αμαρτήματος, για να επαναφέρει στον δρόμο της αλήθειας τον πλανισθέντα άνθρωπον, για να συνεγείρει τον πρωτόπλαστον Αδάμ, για να χαρίσει στο αγαπητό πλάσμα του, τον άνθρωπον, αγάπη, αγιότητα, ελευθερία.

Διαλύονται σήμερα, αιδεσιμότατε Πάτερ μας, αξιότιμε κ. Δήμαρχε και λοιπό ευσεβές εκκλησίασμα, διαλύονται λέγω σήμερα τα δεσμά του σκότους και της δουλείας, σκυλεύεται ο θάνατος και διασκορπίζεται το γλυκό άρωμα της ελευθερίας εις τας ψυχάς ολόκληρης της ταλαίπωρης ανθρωπότητας, η οποία εις τα λόγια του Θεανθρώπου ουκ ένι δούλος ουδ' ελεύθερος, Ιουδαίος ή Έλλην ευρίσκει την ψυχικήν αυτής πρεμίαν, την ποθητήν γαλήνην, την ισότητα, την αγάπην, τον νοπτόν παράδεισον.

Σήμερα αποκυλίεται ο λίθος του μνήματος και ως σκύμνος, ο υπόδουλος άνθρωπος διασπά τας αλύσεις του σκότους και της αμαρτίας, δια να ενδυθή τον λευκόν χιτώνα του αγέλου, τον χιτώνα της αδελφικής αγάπης, της ισότητος, της ελευθερίας.

Πάλλεται από χαρά κάθε καρδιά σήμερα και καταθέτω μπροστά στα πόδια του λυτρωτού τον εγκάρδιον σεβασμόν και την λογική λατρείαν, ενώ με δάκρυα χαράς όλοι ψάλλομεν Χριστός Ανέστη.

Είναι η σήμερα ημέρα, ημέρα χαράς και πανηγύρεως για όλους τους Χριστιανούς, δί' ημάς δε τους Δωδεκανήσιους, ημέρα ελευθερίας.

Η μικρά μας πατρίς εορτάζει την Ανάσταση, την ελευθερίαν της. Ανήλθε και αυτή τον Γολγοθά της εθνικής σταυρώσεως και παρέδωσε το πνεύμα της σε κάθε ελληνική καρδιά η οποία επίστευε ακράδαντα ότι μια ημέρα θα αναστηθεί εκ νεκρών, σχίζουσα τα δεσμά της φρικώδους σκλαβιάς. Κατεδικάσθεις και σύ, ω πατρίς μας, σαν το Χριστόν, υπό του συνεδρίου των Ιταλογερμανών, ανήλθες το Γολγοθάν της εθνικής Σταυρώσεως, ήπιες όξον και χολήν, υπέφερες υπό των απίστων, εμπτυσμούς και μάστιγας, αλλά τέλος όμως έλαβες την Ανάσταση, την ποθητή κι ανεκτίμητη ελευθερία.

Είναι η σήμερον ημέρα, ημέρα αναγεννήσεως, ημέρα που γράφτηκε με ασβεστά γράμματα στην καρδιά μας και στην ιστορία μας, διότι και σήμερον περίσσια ακόμα ανεκτήσαμε την εθνική μας ελευθερίαν.

Αυτή δε η μεγάλη μας χαρά δυναμώνει ακόμη εφόσον φέρομεν στο νου μας τα σκληρά βάσανα, το πικρό φαρμάκι που το παρελθόν μας πότισε.

Ποίος από εμάς, αδελφοί, ελπισμόνησε πράγματι τον σκληρόν ζυγόν της δουλείας των 600 ετών, ποίος μπορεί ποτέ να λησμονήσει εκείνα τα μαρτύρια εις τα οποία υπόκειται ο λαός της Δωδεκανήσου;

Και όσα ως έθνος Τουρκοκρατίας οι ημέτεροι προγόνοι υπέφεραν, μόνον από τα βιβλία μπορούμεν να τα μάθωμεν και από αυτά που μας διηγούνται οι γεροντότεροι. Μόνο διαβάζοντας αυτά ταύτα τα πάθη των προπατόρων μας αισθανόμεθα περισσότερο να μας ανακουφίζει η εορτή της παρούσας ημέρας, η οποία σαν τελική σφραγίδα, επισφράγισε την δουλείαν μας, την σκλαβιά μας και μας εκάρισεν φώνη και ελευθερίαν.

Ποίος όμως από ημάς δεν αναπολεί με φρίκην σήμερον, δεν κινηματογραφεί στην μνήμη του, τα δεινά παθήματα της Ιταλικής και Γερμανικής κατοχής;

Ποίος αδυνατεί να προφέρει την λέξη Ελλάς; Ποιος δε ν'ατενίσει και να χαιρετήσει δίχως φόβον την γαλανόλευκον;

Ποίος δε να λησμονήσει τον εξευτελισμόν και τας ύβρεις που καθημερινώς εξετοξεύοντο κατά του γένους μας και της φυλής μας; Ενθυμείσθε αγαπητοί ότι έφθανε η παρουσία ενός κρατικού σταθμάρχου, δια να πνίξη έναν πατριωτικόν μας αίσθημα εις την γένεση του, για να εξαλείψη από μιαν εορτήν μας τον εθνικόν χαρακτήρα και να δώσει έναν χαρακτήρα ατόμων πονεμένων, σκλάβων μεν, αλλά που είχαν ταυτοχρόνως τις καρδιές των γεμάτες από συγκίνηση και έτοιμες να εκκυλίσουν -όποτε οι περιστάσεις το επέτρεπον - σε ένα ατελείωτο εθνικό τραγούδι, σε ένα ατελείωτο εθνικό ζητωκράυγασμα.

Πόσοι δε συμπατριώτες μας εξωρίσθησαν, εφυλακίσθησαν δια πατριωτικές εκδηλώσεις, πόσαι εκκλησίες εκλείσθησαν, πόσα σχολεία έπαυσαν να λειτουργούν;

Αλλά αι πιέσεις αύται των Ιταλών, το κλείσιμο των εκκλησιών και των σχολείων, οι κατασχέσεις των περιουσιών; Έκλειον μεν όλους ημάς απ'το φόβο της σκληρής σκλαβιάς, αλλά συνάμα επότιζον και εκαλιέργουν καλύτερα το πατριωτικό μας συναίσθημα, μας εγέμισαν την καρδιάν από θάρρος, εγκαρτέρησιν και πίστην προς μιαν γρήγορη ημέραν της εθνικής μας αναστάσεως, της εθνικής μας παλιγγενεσίας. Τότε στρατιώται εφύλαττον τον τάφον του Σωτήρος- εδώ οι Βάρβαροι και αγροίκοι κατακτιπαί εφύλαττον τον τάφον της θαμμένης και λησμονημένης Δωδεκανήσου, χωρίς όμως να γνωρίζουν οι άθλιοι ότι μετά την σταύρωσιν θα ακολουθούσε η Ανάστασις, μετά την σκλαβιά η ελευθερία!

Οι μαθηταί τρέμοντες από τον φόβον των Ιουδαίων, κλεισμένοι εις τα υπόγεια ανέμενον την Ανάστασιν του δασκάλου των. Και ημείς κλεισμένοι μέσα εις τας οικίας μας, φρουρούμενοι υπό της Ιταλικής κυβερνήσεως εποτίζαμεν με τα

Η φωτογραφία αποτυπώνει την επίσκεψη του Ναυάρχου Ιωαννίδη (του πρώτου στρατιωτικού διοικητή Δωδεκανήσου) που επισκέφθηκε το χωριό μας. Διακρίνεται ο τότε πρόεδρος της κοινότητας Αχιλλέας Χατζηλαζάρου που εκφωνεί τον πανηγυρικό της ημέρας. Δίπλα του ο δάσκαλος με όλα τα παιδιά του σχολείου.

εθνικά μας φρονήματα και τις ελπίδες μας το δένδρο της ελευθερίας μας, το εμεγαλώσαμεν με τον πόνο μας, τη λαχτάρα μας, τα δάκρυα μας, την ελπίδα μας.

Και νάτο σήμερον εθέριεψε και εκυριάρχησε όλων εκείνων των μικρών χόρτων που παρεμπόδιζαν την ανάπτυξιν του.

Κύριοι και κυρίες,

Αισθανθείτε το μεγαλείον της σημερινής ημέρας. Είμεθα ελεύθεροι!!!!

Ο Έλλην Δωδεκανήσιος δεν εορτάζει πλέον σήμερον με φόβον την εορτήν αυτήν την πανήγυριν των πανηγύρεων. Δεν κρύπτεται πλέον εις τας απόκεντρους γωνίας, για να ανταλλάξει ως άλλοτε τον αδελφικόν και συνάμα πατριωτικόν ασπασμόν. Δεν φοβείται να φωνάξει.. **ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ !!!!**

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ ΠΑΙΔΙΑ- ΔΟΞΑ ΣΤΟ ΕΘΝΟΣ ΜΑΣ!!

Η εικόνα της αναστάσεως του γλυκύτατου Ιησού σήμερον έχει για συντροφιά της την κυανόλευκον.

Πατρίς και θρησκεία, έθνος και εκκλησία,σήμερον συναντώνται για μας τους Δωδεκανησίους κατά την υπέρλαμπρον ταύτην ημέραν, δια να αποδείξωσι στην μικράν μας πατρίδα ότι ο Ελληνισμός ουδέποτε έχαθη από την Δωδεκάνησον, αλλά εκοιμάτο μόνον δια να μη ίδει τας καταστροφάς, τα βάσανα, την τυρανίαν της Τουρκικής, της Ιταλικής και της Γερμανικής κατοχής.

Χριστός Ανέστη και μαζί του και η μικρά μας πατρίς,η θρυλική Δωδεκάνησος.

Και όπως με την θύραν κεκλεισμένη παρουσιάσθη εις τους μαθητάς ο Ιησούς, δια να αναγγείλη την Ανάστασιν, έτσι και με την θύραν κεκλεισμένη παρουσιάσθη και εις ημάς την σήμερον ο στρατός της μεγάλης συμμάχου και φίλης Αγγλίας, δια να μας φέρη την ελευθερίαν, το φώς !!!

Ζήτω η μεγάλη σύμμαχος Βρετανία!

ΚΥΡΙΟΙ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΙ! Ναι, Είμεθα ελεύθεροι!

Αλλά σε ποίον το χρωστώμεν αυτό; Εις την εκκλησίαν μας και εις τας θυσίας του έθνους μας, εις τους μεγάλους συμμάχους μας, αλλά προ πάντων εις τους ήρωές μας, οι οποίοι δια των θυσιών αυτών, δια του αίματός των επότισαν το

Η φωτογραφία τραβήχτηκε στο Αρχαίο Στάδιο κατά την παρέλαση της Ανεξάρτητης Δωδεκανήσου. Διακρίνονται Φίλιππος Καραγεωργίου, Μαρία Χατζηλαζάρου, Μαρία Νύκη, Μαρικτούλα Γεωργιά, Δέσποινα Ποντικήνα.

δένδρο της ελευθερίας μας. Ας στρέψωμεν λοιπόν ευγνωμώνως προς αυτούς τον νούν κατά ταύτην την στιγμήν και ας στεφανώσωμεν αυτούς με τον αμάραντον και αειθαλή, της αθανασίας στέφανον.

Ας χαιρετήσωμεν αυτούς, διότι μας εκληροδότησαν την ελευθερίαν, ας σιγήσωμεν για δύο λεπτά προς χάριν αυτών των οποίων τώρα τα πνεύματα ευρίσκονται γύρω μας και συναγαλλόμενα, εορτάζουσι μαζί μας την θεσπεσίαν ταύτην ημέραν.

Ας χύσωμεν δάκρυα χαράς και λύπης, ήθους και υπερηφανείας δι'εκείνους οι οποίοι, για χάριν μας, για την ελευθερίαν μας, εθυσίασαν περιουσίαν και οικογένειαν.

Ήρωες της ελευθερίας, δεν πεθάνατε, είστε παρόντες και θα είστε πάντοτε. Για εσάς ουδέποτε θα υπάρξει χρόνος, για εσάς δεν θα υπάρξει θάνατος. Εις εσάς δόξαν και τιμή.

Ήρωες της Δωδεκανήσου, παιδιά ατρόμητα, δεχθήτε σήμερα από ημάς τον πλέον εγκάρδιο πατριωτικό χαιρετισμό. Επιτρέψατέ μας να φωνάζωμεν πάλι δυνατά: **«Ζήτω οι ήρωές μας»!** Κύριοι και κυρίες,

Οι ήρωές μας σήμερα ζητούν από ημάς να φανώμεν αντάξιοι των θυσιών αυτών.

Ζητούν από ημάς να συνεχίσωμεν το έργο των, να ενώσωμεν την μικράν μας πατρίδα πάση θυσία με την μεγάλην μας μητέρα, την Ελλάδα. Διότι αν και είμεθα ή μάλλον αυτοκαλούμεθα ελεύθεροι, όμως μέχρι σήμερα διοικούμεθα υπό κράτους φίλου μεν και συμμάχου, αλλά ξένου.

Δεν είναι όμως αυτό θέλπισι των πρώων μας, των θυσιών μας. Πρέπει να ελευθερωθώμεν. Πρέπει να γίνωμεν Έλληνες! Πρέπει να διώξωμεν ακόμη και το παραμικρό σύννεφο υποψίας της σκλαβιάς, πρέπει να ενωθώμεν με την μητέρα μας, την Ελλάδα. (ένωσις...) Το παν εξαρτάται από ημάς. Διά της επιμονής μας θα φθάσωμεν εις τον σκοπόν μας.

Αγαπητοί αδελφοί,

Κατά ταύτην την στιγμήν η πατρίς ζητεί την δύναμίν σας, την απόφασίν σας. Σήμερα η μεγάλη μας και ένδοξη Ελλάς σας καλεί ίνα της ορκισθήτε αγάπην, θυσίαν και αυταπάρνησιν. Η γλυκύτατη πατρίς μας, η πατρίς αυτή δια την οποίαν εσείς υποφέρατε τόσα, σας καλεί σήμερα όλους να απαντήσετε δια δημοψηφίσματος, εις όλα τα έθνη, τα οποία θα συνέλθουν κατά τον προσεχή Μάϊον, εις το συνέδριον της ειρήνης, ότι ένας πόθος μόνον καίει την δωδεκανησιακήν καρδίαν. Να γίνει Ελληνική. Ότι μία πατρίς μόνον θα υπάρξει δι ημάς. Η Ελλάς. Αυτήν μόνον θα λατρεύωμεν αυτήν μόνον θα αγαπάωμεν και χάριν αυτής θα θυσιαζόμεθα.

Ότι μία σημαίαν μόνον θα έχωμεν. Την Ελληνικήν και υπό τας πτυχάς της κυανολεύκου θα αναπνέωμεν το γλυκύ άρωμα της ελευθερίας.

Εμπρός λοιπόν. Προσέλθετε όλοι Έλληνες αγνοί, βγαλμένοι από τα κόκκαλα και υπογράψετε το ψήφισμα το οποίον θα σας παρουσιάσει ο αιδεσιμότατος Παπασταμάτης για να πείτε ξεκάθαρα εις όλους όσους δεν γνωρίζουν ότι είμεθα Έλληνες:

Ζήτω το Έθνος! Ζήτω η Ένωσις!

Κούρτης Ιωάννης, διδάσκαλος, έτος 1948

Η εκκλησία στο Ασκήπιδιό

Ν. Λυγερός

Από τον ενδέκατο αιώνα η εκκλησία στο Ασκήπιδιό υπομένει τα πάντα και τα δεινά από τις κοινωνίες που πέρασαν, για ν' αφήσει στην ανθρωπότητα το μήνυμα της φιλήρμης χαράς. Τώρα όμως πρέπει να την προστατεύσουμε από νέες επιθέσεις που δεν υπολογίζουν ούτε την ιστορία της ούτε την αξία της, καθώς είναι γνωστό ότι βρίσκεται στα θεμέλια μιας παλαιοχριστιανικής εκκλησίας πράγμα που αποδεικνύουν οι σκαλιστοί κίονές της, που βλέπουμε στο μουσείο, εκεί που βάλαμε και τον σταυρό των Ιπποτών, σύμβολο της Χριστιανοσύνης.

Γι' αυτό, αν πας εκεί Έλληνα προσκυνητή, στήριξε μας, για να παραμείνει αυτή η εκκλησία ελεύθερη, ακόμα και αν είναι ήδη πολιορκημένη από τη βαρβαρότητα της λήθης.

Ασκήπιδιό, Ρόδος, 29/03/2012

Φωτογραφικό υλικό από την επίσκεψη του κύριου Λυγερού στο χωριό Ασκήπιδιό της Νότιας Ρόδου. Ο κύριος Λυγερός, προσκεκλημένος από τον Πρόεδρο του χωριού κύριο Σταμάτη Χατζηλαζάρου, μαζί με τον κύριο Χρήστο Σπανό επισκέφθηκε αρχικά τον βρε-

φονηπιακό σταθμό «Καστροφωλίτσα», όπου είχε την ευκαιρία να γνωρίσει του λιλιπούτειους μαθητές και να δει τους παραδοσιακούς χορούς που είχαν ετοιμάσει για τους εορτασμούς της 25ης Μαρτίου. Στη συνέχεια, περιηγήθηκαν στον περιβάλλοντα χώρο αλλά και στους εσωτερικούς χώρους του Ιερού Ναού της Κοιμήσεως της Θεοτόκου που πρωτοκτίστηκε το 1060 και διατηρεί μέχρι και σήμερα τις υπέροχες τοιχογραφίες με την πλήρη απεικόνιση της Κοίμησης της Θεοτόκου. Παράλληλα, συνέχισαν την επίσκεψή τους στο Εκκλησιαστικό και Λαογραφικό Μουσείο του χωριού όπου υπήρχαν μαρμάρινες στήλες από τον 5ο αιώνα μ.Χ της Παλαιοχριστιανικής Εκκλησίας. Τέλος, η περιήγηση του κύριου Λυγερού ολοκληρώθηκε με την επίσκεψή του στο Κάστρο του Ασκήπιδιου.

Παιδικά ερωτήματα

Δρ. Νίκο Λυγερό

Πότε αρχίζει το μάθημα για τα παιδιά; Όταν μπαίνουν στην τάξη; Κι αν δεν υπάρχει τάξη; Γιατί τα παιδιά να είναι μαθητές; Επειδή το θέλει ο δάσκαλος; Διότι το θέλει ο θεσμός, το κράτος ή ο ΑΣΕΠ; Ο δάσκαλος θέλει κάτι; Ή ακολουθεί μόνο και μόνο την ύλη; Τι σημαίνει ύλη για τα παιδιά; Γιατί να έχει πάντα δίκιο ο δάσκαλος; Γιατί να κάνει ερωτήσεις ενώ ο ρόλος του είναι να δίνει απαντήσεις; Γιατί το λάθος να μην είναι δημιουργικό; Τα παιδιά είναι μόνο παιδιά ή μικροί άνθρωποι; Έχουν δικαίωμα με το σύστημά μας να είναι δημιουργικά; Ή πρέπει ν' ακολουθούν τις οδηγίες του δασκάλου; Πώς ένας δάσκαλος είναι δάσκαλος; Με τις προδιαγραφές του κρατικού φορέα; Με τα τυπικά προσόντα του; Τα παιδιά ξέρουν ότι είναι δάσκαλος ή απλώς το πιστεύουν; Είναι θέμα οντολογικό ή δεοντολογικό; Τι γίνεται αν είναι τα παιδιά προικισμένα; Και τι γίνεται όταν δεν είναι ο δάσκαλος; Ακόμα χειρότερα, τι γίνεται όταν ο δάσκαλος νομίζει ότι είναι προικισμένος και θεωρεί ότι είναι ειδικός για να προσεγγίσει τα παιδιά; Το ξέρει ότι τα

προικισμένα παιδιά βλέπουν μόνο την αλήθεια και δεν ακούν αυτά που λέει; Το ξέρει ότι το γελοίο είναι τόσο χυδαίο που καταντά αστείο για τα παιδιά; Ποιος μαθαίνει τους δασκάλους να έχουν μαθητές; Η εξομοίωση; Οι σχολικοί σύμβουλοι; Το πανεπιστήμιο; Ή απλώς η αδιαφορία του συστήματος; Όταν θυσιάζονται τα παιδιά στο σχολείο, ποιος το συνειδητοποιεί; Ο διαγωνισμός που πέρασαν οι δάσκαλοι; Γιατί τα παιδιά συνεχίζουν να κάνουν ερωτήσεις όταν υπάρχουν όλες οι απαντήσεις; Γιατί μερικά παιδιά θέλουν ν' αυτοκτονήσουν και άλλα το καταφέρνουν; Μήπως δεν μπορούν να μάθουν το μάθημα της ευτυχίας; Μήπως υπάρχουν πράγματα που είναι πιο σημαντικά; Η ανθρωπιά; Γιατί μας αρέσουν τα εύκολα μαθήματα; Επειδή δεν έχουν ουσία; Επειδή δεν αμφισβητούν τίποτα; Γιατί να πεθαίνει ο μικρός πρίγκιπας και αυτό να μην μας αλλάζει; Γιατί να υποφέρει ο ηλίθιος και να μην το νιώθουμε; Από έλλειψη συνείδησης; Δημιουργικότητας; Ή απλώς νοημοσύνης; Γιατί τα παιδιά με ειδικές ανάγκες να μην έχουν

δικαίωμα να υπάρχουν; Επειδή υπάρχει ήδη η βιβλιογραφία; Επειδή όλοι ξέρουν το θέμα και το θεωρούν ανούσιο; Ποιος είναι ο λόγος ύπαρξης των στρατηγικών μάθησης αν δεν υπάρχουν παιδιά με ειδικές ανάγκες; Η βιοηθική έχει καθορίσει την έννοια της άθλιας ζωής, γιατί δεν υπάρχει η ανάλογη έννοια της άθλιας μάθησης; Γιατί να επιτρέπονται όλα στη μάθηση; Διότι δεν υπάρχει θεός ή άνθρωπος; Ή και τα δύο; Γιατί οι δάσκαλοι διδάσκουν παραμύθια και όχι μύθους; Γιατί διδάσκουν ιστορία δίχως γεγονότα; Ποιο παιδί δεν θέλει ν' ακούσει για ήρωες; Γιατί να υπάρχουν διαμάχες χωρίς μάχες; Τα παιδιά έχουν συνείδηση; Ή δεν πρέπει να έχουν για να παρακολουθήσουν το μάθημα; Έχουν δικαίωμα να κάνουν ερωτήσεις που δεν έχουν απαντήσεις; Έχουν κάποια συμβολή στο μάθημα ή είναι απλώς πειραματόζωα; Υπάρχει ιστορία του παιδιού; Γιατί τα παιδιά να είναι μόνο μαθητές και όχι οι επόμενοι δάσκαλοι; Υπάρχει ελευθερία για τα παιδιά; Πότε τελειώνει το μάθημα για τα παιδιά;

ΜΥΘΟΙ. ΙΣΤΟΡΙΑ. ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ. ΘΡΥΛΟΙ. ΠΡΟΣΩΠΑ. ΓΕΓΟΝΟΤΑ. ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ ΑΣΚΛΗΠΕΙΟ, ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ η λέξη ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΝ, Μας φέρνει στον νου την αρχαία Ρόδο και την Ελλάδα μας. Εχθροί, πειρατές, αιώνες σεισμοί, κατακλυσμοί και πυρκαγιές, στο διά των αιώνων, εξαφάνισαν πολλά στοιχεία και ονόματα, πρόσωπα και γεγονότα από το ιστορικό χωριό μας. Στα παλιά εκείνα χρόνια, λίγοι άνθρωποι γνώριζαν γραφή και ανάγνωση και ακόμη πιο λίγοι αυτοί που έγραφαν έγγραφα για τη ζωή και την κοινωνία των χωριών της Ρόδου μας, γλυκειάς και αγαπημένης μας... ΟΛΟΚΛΗΡΗ η περιοχή του χωριού, από το Θάρρι μέχρι το Γεννάδι και από το Γεννάδι μέχρι το χωριό Ίστριος, Βάτι και Κιοτάρι, είναι μεστή αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Παντού αρχαία ονόματα, τάφοι και κοιτίδες Ροδιακού Μεγάλου Πολιτισμού.

Στα χρόνια του Βυζαντίου (4ος-15ος αιώνας), υπήρχαν πολλές πειρατείες και έτσι πολλά χωριά της Ρόδου, ίσως και το χωριό μας, να ανέβηκαν ψηλότερα για να αποφύγουν τους κουρσάρους των ανοικτών θαλασσών. Οι πειρατές έρχονταν στη Ρόδο, ιδίως στα χρόνια των Ιπποτών (1309-1522) και στα χρόνια των Οθωμανών (1522-1912) για να κλέψουν ζώα, σπαρτιά, έπιπλα, ωραία κορίτσια για τα χαρέμια της ανατολής. Οι Ροδίτισσες ήταν από τις ωραιότερες Ελληνίδες. Περιζήτητα ήταν τα ξανθά κορίτσια που τα πουλούσαν στους Εμίρηδες της Ανατολής, όσο ήταν το βάρος του κοριτσιού σε χρυσάφι!

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ, το αγαπημένο μας Ασκληπείον, ανήκε στο Κράτος της Λινδίας. Το Κράτος της Λινδίας είχε πολλούς ΔΑΜΟΥΣ, όπως τους ΔΑΜΟΥΣ: Λαδαρμίων, Βρασίων, Καταβίων, Πεδιών, Λινδοπολιτών, Καμυνδιών, Παγιών, Νεττιδών, Κλαδιών, Αργειών, Βουλιδών, Δρυιτών, και Φυσκιών. Ίσως υπήρχαν και άλλοι ΔΑΜΟΙ ΤΗΣ ΛΙΝΔΟΥ, αλλά έχουν χαθεί στο χώμα και στην ανωνυμία. ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ αναφέρεται ρητά στα 1454. Εκείνα τα χρόνια το χωριό μας και όλα τα Δωδεκάνησα τα κατείχαν οι Ιππότες του Αγίου Ιωάννου. Οι Ιππότες έχτισαν το κάστρο του χωριού μας που ήταν ένα από τα γνωστά των Ιπποτικών χρόνων (1309-1522). Στην πραγματικότητα οι Ιππότες δεν έχτιζαν κάστρα και τείχη. Αυτοί έβαζαν τα σχέδια και οι Ασκληπνεοί έβαζαν τον ιδρώτα, τον πόνο, το αγκομαχητό και τα δάκρυα. Ένα Ιπποτικό Έγγραφο που εντοπίσαμε, αναφέρει για το χωριό μας τα εξής:

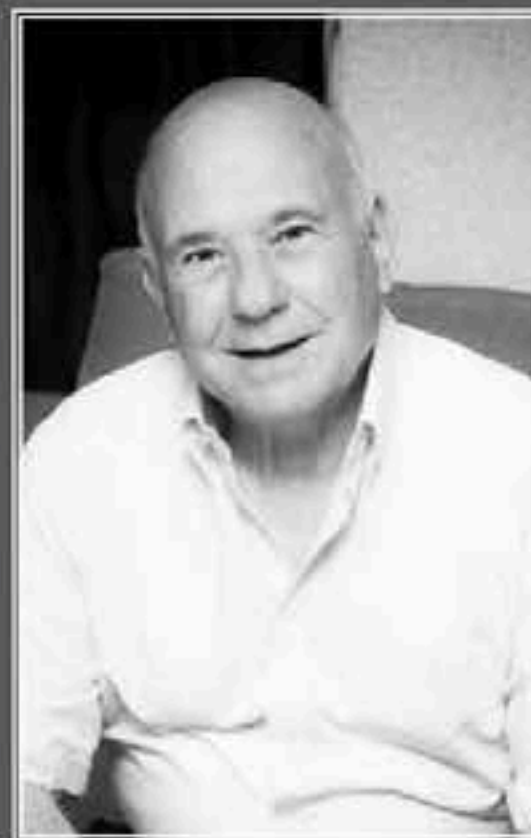
«Σε περίπτωση πειρατικής επιδρομής, οι κάτοικοι των κάτωθι χωριών, Κάλαθος, Πυλώνας, Λάρδος, ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΝ, και Γεννάδι, να τρέξουν στο φρούριο της Λίνδου»

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΙΟΤΑΡΙ, ΚΑΙ ΤΟ ΧΙΛΙΟΡΑΒΔΙ!

ΤΟ Κιοτάρι είναι το άνετο επίνειο του χωριού μας.

ΟΛΟΙ οι Ροδίτες σήμερα γνωρίζουν το χωριό Ασκληπείος και το όμορφο Κιοτάρι που είναι άρρηκτα δεμένο με το

Γράφει ο **ΘΕΟΦΑΝΗΣ ΜΠΟΓΙΑΝΝΟΣ** ο Ρόδιος
Διπλωματούχος
Δημοσιογραφικής Σχολής
Λονδίνου. Διπλωματούχος
της Σχολής Ξεναγών
Δωδεκανήσου. Έχει εκδώσει
είκοσι πέντε βιβλία για τη
Ρόδο, την Ποίηση και τη
Φιλοσοφία. Όλα τα βιβλία του
εμπνέονται από την αγάπη του
για τον Άνθρωπο, την Ιστορία
και κυρίως για τον υπέρτατο
Ροδιακό Πολιτισμό.

ονομαστό χωριό μας. Η λέξη Κιοτάρι, συναντάται όχι μόνον στη Ρόδο, αλλά και αλλού. Πρόκειται για την λέξη Χιότι. Οι παλιοί Ασκληπνεοί έλεγαν Χιότες και Σότες, τις καίτες των Ορέων! Έβλεπαν από ψηλά την παραλία με τις θίνες και τις ονόμαζαν Χιότες. Η μικρή Χιοτή στο στόμα του καλού παλαιού Ασκληπνεού, έγινε Κιοτάρι!

ΜΙΑ ωραία παράδοση αναφέρει πως το Χιλιοράβδι πήρε το όνομα του από την εξής αιτία. Χιλιοράβδι και Κιοτάρι είναι η ίδια περιοχή του Ασκληπείου! Στα παλιά χρόνια, όπως γράφει ο Ρόδιος συγγραφέας Θεοφάνης Μπογιάννος, υπήρχαν πολλές πειρατείες στα χωριά μας. Οι κάτοικοι του Ασκληπείου αποφάσισαν να σώσουν το χωριό και τους χωριανούς. Έκοψαν κορμούς πεύκων, από την περιοχή του Θάρρι και τους έστησαν στην παραλία για να μοιάζουν με όπλα, κανόνια και τείχη. Τα ραβδία- κορμοί ήταν χίλιοι και έτσι, κατά την παράδοση ονομάστηκε η περιοχή: ΧΙΛΙΟΡΑΒΔΙ!

Η Παραλία από το Κιοτάρι-ΧΙΛΙΟΡΑΒΔΙ, μέχρι την παραλία του Γενναδίου, ήταν τόπος γεμάτος σπίτια, νεκροταφεία, ναυπηγεία, και ζωή. Πριν από μερικά χρόνια στην παραλία αυτή, λόγω τρικυμίας, φάνηκαν πολλοί τάφοι των Κλασικών χρόνων, 5ος και 4ος αιώνας π.Χ.

Τον Ιούνιο του 1854 έφτασε στο χωριό ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΣ, Ο γνωστός Γάλλος περιηγητής Βίκτωρ Γκερέν. Γράφει για το χωριό:

«ΧΩΡΙΟ ΑΣΚΛΗΠΙΟ. Από τα Λάερμα μέχρι το χωριό Ασκληπείος μετρούμε εννέα ώρες. Συναντούμε αρχικά μέρος γυμνό αλλά σε λίγο γύρω από την περιοχή εντοπίζουμε δάση πεύκων, και κυπαρισσιών. Το χωριό ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ είναι χτισμένο στην πλαγιά ενός βουνού και έχει 80 σπίτια, όλα ελληνικά, μια εκκλησία και δύο μοναστήρια. Οι χωρικοί παράγουν σιτάρι, κριθάρι, χαρούπια, ελιές, συκιές, και μουριές. Το χωριό σήμερα το αποκαλούν ΣΚΛΗΠΙΟ, όσοι όμως γνωρίζουν αρχαία ελληνική ιστορία, γνωρίζουν πως εδώ υπήρχε μεγάλο ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΝ...»

ΣΗΜΕΡΑ το χωριό Ασκληπείος, η πιο σωστά ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΝ, είναι φάρας Ελληνικού Πολιτισμού. Υπάρχουν ακόμη παραδοσιακά σπίτια, στολές, χοροί, τραγούδια που θυμίζουν την αρχαία Ελλάδα και την σύγχρονη Λαογραφία. Περισσότερα στοιχεία για τις παραδόσεις, Λαογραφία, το Κάστρο, το Κιοτάρι, το Χιλιοράβδι, τα Τοπωνύμια και τους θρύλους του χωριού μας, στα βιβλία του Ρόδιου Συγγραφέα, Θεοφάνη Μπογιάννου, που διανέμονται ΔΩΡΕΑΝ.

ΤΟ ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΝ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ: ΙΕΡΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΡΟΔΟΥ. ΚΕΝΤΡΑ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

ΤΑ ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ ήταν Ιερατικά, θρησκευτικά θεραπευτήρια: δια πάσαν νόσου και κάκωση του σώματος, όπως αναφέρουν οι αρχαίοι περιηγητές και πρώτος ο Περιηγητής Πausanias, το δεύτερο αιώνα μ.Χ.

ΗΤΑΝ ΠΟΛΛΑ τα Ασκληπεία στην Ελλάδα. Αναφέρονται όμως πως τα τέσσερα μεγαλύτερα ήταν στην Αρχαία Τρίκκη (Νομός Τρικάλων), στην Κω, στην Επίδαυρο και στη Ρόδο.

Τα Ασκληπεία τα ίδρυαν οι ιερείς που ήταν και γιατροί. Όλα τα Ασκληπεία, για όλες τις αρρώστιες ήταν κοντά σε δάση ποτάμια και θάλασσες, ώστε οι ασθενείς να έχουν τη βοήθεια του κλίματος σχετικά με την υγεία τους.

ΟΤΙ ίσχυε στο Ασκληπείο της Επιδαύρου, το ίδιο ίσχυε για όλα τα Ιερά Θεραπευτήρια της Ελλάδος, δηλαδή για όλα τα Ασκληπεία.

Το σημερινό διάσημο και ωραίο χωριό Ασκληπιείον, μας οδηγεί στην αρχαία Ελλάδα. Λέγεται πως στην περιοχή αυτή και μάλιστα στο Δήμο Πεδιέων, όπου υπάγονταν και το χωριό Ασκληπιός, υπήρχε μεγάλο Ασκληπείο αφιερωμένο στο θεό Ασκληπιό που γιάτρυνε όλες τις αρρώστιες των πιστών του, με αμοιβή και ... φακελάκι!

ΜΟΛΙΣ ο ασθενής έφτανε στο Ασκληπείο, του χωριού μας, οι Ιερείς, πριν τον ρωτήσουν από που έρχεται, πως τον λένε και από τι πάσχει, του πρόσφεραν έναν πολτό, από λιωμένο σκόρδο, μέλι και κουκουνάρα πεύκου. Στην συνέχεια οι Ιερείς έπαιρναν το Τάμα του ασθενή! Το τάμα ήταν ανάλογο με τον πλούτο του ασθενούς. Οι φτωχοί πρόσφεραν κότες, γουρουνάκια αρνιά και γλυκά που τα ετοιμάζε η οικογένεια του ασθενούς. Ο θεός Ασκληπιός είχε ένα τεράστιο άγαλμα στο κέντρο μιας παραλληλόγραμμης αίθουσας. Για να γιαιτρευτεί ο ασθενής, όφειλε να κοιμηθεί στην αίθουσα αυτή. Τη νύχτα παρουσιάζόταν στον ύπνο του ο θεός Ασκληπιός και του έλεγε τον τρόπο της θεραπείας του. Αν αυτός παρά την προσπάθεια του, δεν μπορούσε να δει στον ύπνο του το θεό Ασκληπιό, τότε ένας Ιεουργός, ένας Ιεροφάντης, ένας Μεγάλος Ιερέας, η ένας Πυρφόρος, Ιερώνυμων, θεράπων ή Νεωκόρος, που ήταν όλοι ιερείς του θεού Ασκληπιού, κοιμόταν προς χάρη του ασθενή.

ΓΙΑ να κοιμηθεί ο Ιερέας στην θέση του ασθενούς ζητούσε πρώτα ένα ποσό και ένα τάμα, για τον θεό και τον εαυτό του... ΟΙ Ιερείς του Ασκληπιείου, προσπαθούσαν να πείσουν τους ασθενείς, πως ο θεός και ιατρός Ασκληπιός δεν κάνει λάθη. Έτσι χιλιάδες Ρόδιοι από όλο το νησί προσέτρεχαν στο χωριό Ασκληπιείον, για να βρουν ίαση και προστασία. Οι πλούσιοι ασθενείς πρόσφεραν Ιερές αγελάδες, βόες, χρυσούς τρίποδες, αλλά και ολόκληρο κοπάδι από πρόβατα, ζώα και γενικά τάματα μεγάλα, όπως μεγάλη ήταν και η χάρη του θεού!...

ΕΞΩ από το Ασκληπείο υπήρχαν πίνακες και ονόματα ασθενών που γιαιτρεύτηκαν από το θεό! Ο θεός Ασκληπιός είχε για Σήμα του ένα φίδι. Είχε και δύο κόρες που ήταν επίσης ιατροί. Την μία την έλεγαν Ιασώ και την άλλη Υγεία. Στο μουσείο της Ρόδου υπάρχει μέχρι σήμερα ένα αγαλματάκι της θεάς Υγείας που παίρνει φαρμάκι από το φίδι για να κάνει φάρμακα για τους ανθρώπους.

Το έτος 408 π.Χ., τα τρία κράτη της Ρόδου ενώνονται σε ένα Δήμο: ΤΟ ΔΑΜΟ ΡΟΔΙΩΝ. Ιδρύεται μέσα στην πόλη της

Ρόδου, Μεγάλο Ασκληπείον και έτσι το Ασκληπείον του χωριού Ασκληπιός, πέφτει σε φήμη, σε τάματα και διασημότητα. Είναι όμως παλαιότερο από το Ασκληπείον της Ρόδου.

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ Ασκληπείοι, όπως και όλοι οι Ρόδιοι, είχαν πολλούς θεούς. Δίας, Ερμής, Ήφαιστος, Απόλλων, Ποσειδών, και Άρης ήταν οι μεγάλοι θεοί. Υπήρχαν και θεές, όπως η Ήρα, Αθηνά, Αρτέμιδα, Δήμητρα, Περσεφόνη και Αφροδίτη. Άλλοι θεοί ήταν οι: Διόνυσος, Πάνας, ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ, Ήλιος Άδης, Ορφέας, και Ηρακλής. Υπήρχαν όμως και άλλες μικρότερες και άγνωστες θεότητες, όπως: Εστία, Γη, Κρόνος, Κύκλωπες, Εκατόγχειρες, Γίγαντες, Ερινύες, Μαινάδες, Μούσες, Χάριτες, Ωρες και Μοίρες. Ακόμη: Τιτάνες, Σάτυροι, Σίληνοι, Χάρος, Σειρήνες και άλλες 3.000 μικροί και άγνωστοι δαίμονες της αρχαίας Ρόδου και της Ελλάδας μας.

ΕΧΟΥΝ περάσει από τότε 3.000 χρόνια. Το Ασκληπείο στο χωριό Ασκληπιός, χάθηκε μέσα στη λήθη και στο διαβατού πανδαμάτορα χρόνου. Εχθροί, Ανατολής και Δύσης, λήστεψαν το Ασκληπείο, τους ιερείς και σήμερα μας είναι αδύνατο να εντοπίσουμε που ήταν αυτό το κάποτε διάσημο σε όλη την Ελλάδα, Ασκληπείον στο Δήμο Πεδιέων, εδώ που είναι σήμερα το φιλόξενο και ιστορικό χωριό Ασκληπιός Ρόδου, με τους φιλόξενους και χαμογελαστούς, φιλομαθείς και μειλίχιους κάτοικους!

ΟΙ ανθέλληνες, Ρωμαίοι Αυτοκράτορες, Κωνσταντίνος, Θεοδοσίος, και Ιουστινιανός εξέδωσαν Νεαρές, δηλαδή Διατάγματα, με τα οποία κατεστράφησαν οι αρχαίοι ναοί των Ελλήνων για να μην τους θυμίζουν τον υπέρτατο ελληνικό πολιτισμό μας. ΟΙ ιερείς των Ασκληπειών συνελήφθησαν και κατακρεουργήθηκαν. Τα Ασκληπεία έγιναν Λατομεία! Χωρικοί πήραν τις πέτρες, τα αγάλματα, τους βωμούς, τα θυσιαστήρια και τους κίονες και τους έκαναν οικοδομικό υλικό για τα σπίτια και τα Δημόσια Οικήματα. Όπου υπήρχαν αρχαίοι ναοί από μάρμαρο, έγιναν δίπλατο και Καμίνια, για να κάνουν ασβέστη από τα μάρμαρα των αρχαίων Ελλήνων Πατέρων μας...

ΕΛΑΤΕ, φίλοι αναγνώστες στο σημερινό Ασκληπείον Ρόδου. Ένα χωριό με 700 περίπου μειλίχιους, φιλόξενους και ανοιχτόκαρδους ανθρώπους.

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΣ Σύλλογος Ασκληπιείου είναι άοκνος και ρέκτης του Ωραίου, του Καλού και του Μεγάλου Ελληνικού Πνεύματος. Το χωριό έχει και εκκλησία στην Κοίμηση της Παναγίας. Γιορτάζει στις 15 Αυγούστου. Η διάσημη αυτή εκκλησία φέρει δυο χρονολογίες: 1060 και 1222. Στο ωραίο αυτό χωριό θα χαρείτε επίσης το Ιπποτικό Κάστρο, την Εκκλησία με τις υπέροχες Βυζαντινές αγιογραφίες, το Εκκλησιαστικό και το αρχαιολογικό αλλά και Λαογραφικό Μουσείο του ιστορικού και πανέμορφου χωριού...

Το χωριό απέχει από την πόλη της Ρόδου 65 περίπου χιλιόμετρα και έχει έκταση περιοχής 46.625 στρωμάτων γης, που είναι ποτισμένη από το αίμα, τον πολιτισμό, την τέχνη και την φιλοσοφία, την ιστορία και το κάλλος της Αρχαίας Ποέσσης Ρόδου μας.

Φωτο-παρουσίαση

Εκδρομή με τα γαϊδούρια στα μοναστήρια τη δεκαετία του '60

Το πρώτο διοικητικό συμβούλιο του πολιτιστικού συλλόγου

Στο καφενείο του Εγγλέζου το 1974

Μονή Θάρρι το 1969

Η εκκλησία του χωριού απ' το καφενείο του "Αλέξη"

Πλατεία του χωριού το '60 - Μιχάλης Ντεζάριος, Λευτέρης & Μιχάλης Χατζηλαζάρου

Τα παιδιά του δημοτικού σχολείου Ασκληπιείου αρχές της δεκαετίας του '70

πανοραμική του κεντρικού χωριού - 1970

Η νεολαία του '80

Είσοδος σχολείου 1967 - Δάσκαλος Κούρτης Ιωάννης

Στο Αλώνι του Κουναρά - Θαρρενός Παπαβασιλείου και Αλέξης Παπαβασιλείου

Υπαιθριο σφαγείο - Γιώργης Στεργάκης

ΥΠΑΡΧΕΙ ΧΡΗΜΑ;

Γράφει ο Καραγεωργίου Φ. Γεώργιος

Η απάντηση είναι ναι και μάλιστα πολύ. Συχνά λέμε χάρηκε πολύ χρήμα.

Η αλήθεια είναι ότι το χρήμα δεν χάνεται, δεν εξαφανίζεται, δεν εξαυλώνεται, απλά αλλάζει χέρια. Μας λένε ότι υπάρχει βρώμικο χρήμα, σας πληροφορώ ότι μόνο βρώμικοι υπάνθρωποι υπάρχουν που το ελέγχουν ασκώντας εξουσία σε αυτούς που πραγματικά το παράγουν.

Η ανάγκη του χρήματος δεν είναι να δημιουργεί χρήμα, αλλά να διευκολύνει στην κίνηση των προϊόντων - αγαθών. Το χρήμα δεν είναι τίποτα άλλο, παρά ο βασικός παράγοντας στο σύστημα ανταλλαγής αυτών μεταξύ των ανθρώπων. Αυτός θα μπορούσε να είναι ο ορισμός «ανάγκης» του χρήματος. Αυτή η «ανάγκη» έγινε στόχος μιας ομάδας υπάνθρωπων να έχουν την απόκτηση του, φτάνοντας στον απόλυτο έλεγχο του. Σήμερα ελέγχουν το 92,5% του παγκόσμιου πλούτου.

Στην αρχή της ιστορίας δεν υπήρχε χρήμα και ο άνθρωπος ήταν αναγκασμένος να στηρίζεται στις δικές του προσπάθειες και αγώνες για την επιβίωση του. Καθώς και ο καιρός περνούσε έμαθε ο άνθρωπος να ανταλλάσσει προϊόντα χωρίς να υπάρχει ακόμη το χρήμα που να καθορίζει την αξία τους. Ο άνθρωπος με τα χρόνια ανακάλυψε πως με κάποια προϊόντα διαρκείας όπως ο χρυσός και ο άργυρος εάν το χρησιμοποιούσαν ως υλικά που αντιπροσωπεύουν το πλούτο, θα έκανε το εμπόριο πιο αποτελεσματικό. Στην εξέλιξη αυτή υπήρχε το πρόβλημα της μέτρησης του βάρους και της καθαρότητας έτσι ώστε να μπορούν να καθορίσουν την ακριβή αξία. Το πρόβλημα αυτό το ξεπέρασαν με την εισαγωγή στην νομισματοκοπία. Το νομισματοκοπείο ήταν μια ισχυρή ιδιωτική αρχή η οποία βεβαίωνε την καθαρότητα την αξία των μετάλλων, όπου αργότερα η σφραγίδα της δημιουργούσε το νόμισμα του κράτους.

Με την αύξηση της εξειδίκευσης του πλούτου μια συντεχνία

αυτής της ομάδας ανθρώπων έγινε ιδιαίτερα ισχυρή έχοντας την χρυσοχοΐα στην εποπτεία της. Αυτή η ομάδα χειριζόταν μεγάλες ποσότητες χρυσού, γι' αυτό δημιούργησε θησαυροφυλάκια και ασφάλεια για την μεταφορά του. Οι έμποροι και οι τεχνίτες μετά την συσσώρευση των κερδών από τα πολύτιμα μέταλλα είχαν και αυτοί την ανάγκη αυτής της ασφάλειας. Εστράφησαν στην «ανάγκη» των χρυσοκόων οι οποίοι είχαν τα θησαυροφυλάκια για την τοποθέτηση εκεί των χρηματοκιβωτίων τους με μια μικρή δαπάνη. Η δαπάνη αυτή είναι ο σημερινός τόκος. Ο χρυσοκόος έδινε μια απόδειξη στον καταθέτη χρυσού η οποία καθόριζε την αξία του μετάλλου σε χρήμα. Ο καταθέτης όταν αγόραζε κάτι προτιμούσε να μην αποσύρει την ποσότητα πολύτιμων μετάλλων αλλά να δώσει την απόδειξη αυτή. Η μέθοδος αυτή ανταλλαγής ήταν τόσο βολική ώστε έγινε δημοφιλής με αποτέλεσμα να ξεκινήσει το σύστημα των επιταγών και ισοζυγίων γεννώντας στην ουσία τις τραπεζικές επιχειρήσεις. Δηλαδή το σημερινό τραπεζικό σύστημα.

Οι χρυσοκοοί σύντομα κατάλαβαν, ότι μόνο το 10% του κατατιθέμενου χρυσού απέσυραν οι καταθέτες με αποτέλεσμα να δανείζουν τα υπόλοιπα σε άλλους που ήθελαν δάνεια. Για κάθε τρία τάλαντα του δανείου απαιτούσαν τέσσερα τον χρόνο.

Η ποσότητα του χρυσού την εποχή εκείνη ήταν σχετικά περιορισμένη και έτσι οι τραπεζίτες αυτοί πήραν τον απόλυτο έλεγχο της αγοράς χρυσού. Οι απόγονοι και οι μαθητές της ομάδας αυτής έγιναν οι ισχυροί των ημερών μας. Οι τραπεζίτες πλέον αυτοί ανακάλυψαν πως μπορούσαν να δανείζουν αποδείξεις κατάθεσης που στο σύνολο τους θα υπερέβαιναν σε μεγάλο βαθμό το χρυσό που ήταν κατατεθειμένος και έτσι χρέωναν τόκους για απλό χαρτί που δεν τους κόστιζε τίποτα. Σήμερα μπορούν και δανείζουν το μετοχικό τους κεφάλαιο επί 33 φορές.

Οι άνθρωποι σκεπτόμενοι ότι ο χρυσός τους ήταν αποθηκευμένος με ασφάλεια, προτιμούσαν να χρησιμοποιούν αυτές τις αποδείξεις κατάθεσης που όμως στην πραγματικότητα δεν είχαν καμία αξία γιατί απλά οι αποδείξεις (σημερινό χρήμα) ήταν περισσότερες σαν αξία από τον χρυσό που υπήρχε αποθηκευμένος. Μπορούσαν να πάρουν αυτές τις αποδείξεις παραχωρώντας τον πλούτο τους, την γη, τα σπίτια, τις επιχειρήσεις τους κ.τ.λ. σε αυτούς τους πανούργους και αχόρταγους χρυσοκόους. Στην πραγματικότητα αυτές οι αποδείξεις, εγγυητικές επιστολές όπως θα λέγαμε σήμερα, δημιουργούσαν καρκινώματα χρεών σε ολόκληρη την κοινωνία.

Καθώς το χρήμα τυπωνόταν από το πουθενά μέσω μιας

ιδιωτικής επιχείρησης χρυσοχόων- τραπεζιτών και εισερχόταν μέσω δανείων στην κυκλοφορία, ο πραγματικός πλούτος ενός κράτους άρχισε να μεταφέρεται στα χέρια τους. Η εισαγωγή νέου χρήματος είχε παροδική επίδραση στην αύξηση του εμπορίου και της παραγωγής μέχρι τη στιγμή που εξοφλούσαν το δάνειο. Με τους τόκους που απαιτούντο μειώνονταν το χρήμα που βρισκόταν σε κυκλοφορία κι αυτό φυσικά οδηγούσε σε ύφεση, σε οικονομική καταστροφή και στην απώλεια της περιουσίας που κατέθεταν ως ενέχυρο. Αυτό τα\θα συνέβαινε εάν δεν έμπαινε σε κυκλοφορία καινούριο χρήμα με την μορφή δανείων (όπως κάνουμε σήμερα), κι έτσι γεννήθηκε το τραπεζικό σύστημα που στηρίζεται σε ψεύτικους και εικονικούς αριθμούς τους οποίους μας παρουσιάζει η κάθε κυβέρνηση για να εξυπηρετεί αυτούς, ελέγχοντας την ζωή μας σήμερα και τα παιδιά μας αργότερα.

«Ο κάθε λογικά σκεπτόμενος άνθρωπος καλείται να πάρει θέση με την ψήφο του»

Ίδρυσαν το Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών, την Παγκόσμια Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο για να μπορούν να μας ελέγχουν και με τον νόμο πλέον, έχοντας τα αρχηγεία τους στις Η.Π.Α. Τον νόμο τους τον δώσαμε εμείς ψηφίζοντας τους. Στόχος τους λέγανε τότε ότι είναι να βοηθούν και να επιβλέπουν την ειρήνη, την αναδόμηση και ανάπτυξη την παγκόσμιας οικονομίας, κατευθύνοντας τους όρους των δανείων εξαλείφοντας την φτώχεια στα κατοχικά τους κράτη. Ο πραγματικός όμως σκοπός τους ήταν και είναι όταν οι οφειλέτες παραβιάζουν τους όρους τους δανείου να μπορούν να αναλάβουν τον έλεγχο και να υπαγορεύουν τις δαπάνες της χώρας σε όλους τους τομείς, από την κοινωνική πολιτική μέχρι και την εθνική ασφάλεια. Κάθε αντίσταση θα επέφερε την πτώση της ηγεσίας της χώρας. Σε περίπτωση αποτυχίας μιας πολιτικής ηγεσίας, μέσω αυτών των 3 ιδιωτικών εταιριών επιτρέπουν στις Αμερικάνικες δυνάμεις να εισβάλουν σαν επιμελητές και να επανακτήσουν τον έλεγχο του κεφαλαίου της χώρας. Μήπως αυτό δεν έγινε τώρα στη πατρίδα μας; Εδώ δεν φαίνεται η Αμερική αλλά η Ευρώπη γιατί μας παρέδωσαν στην επίβλεψη τους. Όπως λέμε Τρόικα.

Αυτή η ομάδα είναι τα αφεντικά του κόσμου, είναι οι νταβατζήδες που αποκάλεσε Έλληνας πρωθυπουργός, είναι αυτή που υποκινούν και σταματούν πολέμους, που χειρίζονται τα χρηματιστήρια και τα επιτόκια, διατηρούν τον διαχωρισμό των τάξεων σε πλούχιοντες και μη πλούχιοντες, σε έχοντες και κατέχοντες, και λογοκρίνουν τα δελτία ειδήσεων με το ψέμα και την προπαγάνδα τους. Είναι οι λαοπλάνοι και οι σαρκοφάγοι που ελέγχουν τη πιστωτική ικανότητα των εθνών κατευθύνοντας την πολιτική των κυβερνήσεων κρατώντας στα χέρια τους τη μοίρα των ανθρώπων.

Είναι η σημερινή «Αόρατη» Παγκόσμια Κυβέρνηση της Νέας Τάξης Πραγμάτων που σαν στόχο τα επόμενα χρόνια έχουν

να αποκτήσουν την ιδιωτική γη, να κατάσχουν κάθε μέσον που θα έκανε τους λαούς και τα έθνη να αντισταθούν και να αποκτήσουν όλο τον ορυκτό και μη πλούτο λαών. Το Νέο Χρήμα δεν θα είναι σαν τα σημερινά χαρτονομίσματα και μέταλλα που μπορεί κανείς να τα δει και να τα αισθανθεί, αλλά θα γίνονται με το Ηλεκτρονικό Σύστημα Ανταλλαγής Αξιών. Πρόδρομος αυτού του συστήματος είναι οι πλαστικές κάρτες των τραπεζών που όλοι ξέρουμε. Δηλαδή θα δαλώνουν αυτοί πλέον α ποσά και εμείς απλά θα πρέπει να τα επικυρώνουμε χωρίς το δικό τους Πόθεν Εσχες. Μετά από αυτά τι θα πρέπει να λέμε, πληρώνουμε και μη ερεΰνα ή μην πληρώνεις και ερεΰνα; Ο Αμερικανός ποινικολόγος F Lee Bailey μας λέει ότι η ρίζα όλου του κακού δεν είναι το χρήμα- είναι το μετρητό.

Αυτή η Παγκόσμια Κυβέρνηση μας οδήγησε να πιστεύουμε πως ο μίσος κόσμος είναι θρησκευόμενος και καπιταλιστής και έχει προστάτη την C.I.A. και ο άλλος μισός είναι κομμουνιστές και άθεοι και προστατεύονται από την K.G.B. Σχεδόν μετά την λήξη του Ψυχρού Πολέμου πάνω από 850 εκατομμύρια ανθρώπων παγκοσμίως δεν έχουν να φάνε και σύμφωνα με το οργανισμό Τροφίμων και Αγροτικών Προϊόντων των Ηνωμένων Εθνών, 16.000 παιδιά πεθαίνουν από την πείνα κάθε μέρα, και ο αριθμός αυτός αναμένεται να διπλασιαστεί μέχρι το 2020. Το παιχνίδι τους έχει τη ρίζα του στον παλιό τεκτονικό όρο "Ordo Ab Chao." Δημιουργούν μυστικά το πρόβλημα και οι πολιτικοί τους έρχονται για να προσφέρουν ανοιχτά μια νέα λύση δηλαδή τάξη από το χάος. Στο χάος δεν είμαστε και εμείς τώρα;

Οι πόλεμοι, οι νέες ασθένειες, οι οικολογικές καταστροφές, η πολιτική και οικονομική αστάθεια είναι οι μέθοδοι που εφαρμόζαν για να μας υποτάξουν αυτή την Νέα Εποχή. Μας υποδηλώνουν βάση νόμων που αυτοί χάραξαν με την ψήφο μας.

Αυτή την παγκόσμια λύση προσπαθούν να μας επιβάλουν με το χρήμα που έχουν, παίρνοντας όμως την εξουσία από εμάς που τους ψηφίζουμε. Χωρίς εμάς θα ήταν δικτάτορες. Είμαστε οι πολλοί και όχι οι λίγοι.

Ο κάθε λογικά σκεπτόμενος άνθρωπος καλείται να πάρει θέση με την ψήφο του στα επερχόμενα αυτής της Αόρατης Κυβέρνησης.

...«Και εδόθη εις αυτό εξουσία επί πασαν φυλην και γλώσσαν και έθνος. Και θελουσι προσκύνηση αυτό πάντες επί της γης, των οποίων τα ονόματα δεν εγράφησαν εν τω βιβίω της ζωής του Αρνιου του εσφαγμένου από καταβολής κόσμου» (Αποκ. Γ' 7Β-8)

...«Διότι το Αρνιον το αναμεσον του θρόνου θέλει ποιμάνει αυτούς και οδηγήσει αυτούς εις ζώσας πηγας υδάτων και θέλει εξαλείψει ο Θεός παν δακρύον από των οφθαλμών αυτών.» (Αποκ. Ζ' 14-17)

Dr. D.C. Yermak Η ΠΥΡΑΜΙΔΑ ΤΗΣ ΚΑΜΠΑΛΑ
Texxe Marrs Ο ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ
Larry Kent Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ
Gary H. Kah ΠΡΟΣ ΜΙΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ
Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

«Ένα μουσικό ταξίδι 25 χρόνων όπως το φαντάστηκα εγώ»

Όλα ξεκίνησαν κάπως έτσι... "σαν μια φορά κι έναν καιρό" Γεννήθηκε στο Ασκληπείο της Ρόδου. Η κλίση του στη μουσική διακρίνεται από νωρίς. Ανακαλύπτει μόνος του, τους μουσικούς δρόμους και δοκιμάζει τις πρώτες του μελωδίες... στις αρχές του 1987 κυκλοφορεί ο πρώτος του δίσκος με τίτλο «Μπλε Μωρό». Ο Βασίλης Καζούλλης, όλα αυτά τα χρόνια, παραμένει πιστός σε όλα όσα τον έκαναν να αγαπήσει τη μουσική...

Ήταν μια μέρα του 1987..... Η Άννα, η Φεγγαρένια, η Γαλανή η κοπέλα, η Τρελλή, η Μικρή, ακόμα και η Κομπιουτερίτσα, όλες μεγαλωμένες στην ίδια "γειτονιά", γεμάτη μελωδίες και ήχους της δυτικής ροκ σκηνής και της ελληνικής παραδοσιακής μουσικής. Στην "γειτονιά που μεγαλώσανε έφερναν γύρω το στενό. Το παιδικό τους μυστικό ζούσε χειμώνες, καλοκαίρια". Τι κι αν πέρασαν τα χρόνια και μεγάλωσαν. Αυτές έχουν μείνει πάντα "στα δεκαεννιά".

Μια ανοιξιάτικη μέρα, καθώς έπιναν "καφέ καπουτσίνο", "αραχτές" στον "δύο όροφο" μιας πολυκατοικίας, ακούγοντας "τις βρισιές και τα χνώτα των άλλων" σκέφτηκαν πως δεν έπρεπε πια να "περιμένουν τον χειμώνα".

Ποθούσαν να ζήσουν ένα καλοκαίρι γεμάτο "ταξίδια" θαλασσινά γιατί όπως έλεγε κι ένα γνώριμο τραγούδι "απ' τα ταξίδια θα απομείνουν μόνο τα θαλασσινά. Έτσι, αποφάσισαν να φύγουν. Σκέφτηκαν, όμως, πως απ' το μεγάλο ταξίδι που σχεδίαζαν δεν θα μπορούσε να λείπει μια καλή τους φίλη, η "Φανή". Την πήραν αμέσως τηλέφωνο, μα η Φανή απασχολημένη ως συνήθως με τους έρωτες της.

Στην αρχή ήταν λιγάκι διστακτική, καθώς έλεγε πως βαριόταν τα ταξίδια και τις "τόσες αποστάσεις". Τελικά, πήρε στις αποσκευές της "το παλιό αλφαβητάρι", φόρεσε τα "τρίπια καπέλα" που της είχε χαρίσει "η Τρελλή", τις "ψεύτικες χάντρες στο γυμνό λαιμό της" και έφυγε. Ντυμένη στα άσπρα και φορώντας ένα "άσπρο νυχτικό" που θα "ανέμιζε στην στροφή" ξεκίνησε το δικό της ξεχωριστό ταξίδι.....

Ο προορισμός τους ήταν κοινός και το ραντεβού θα δινόταν "στην παλιά την εθνική". Οι υπόλοιπες κοπέλες πήραν "το τελευταίο πλοίο" της "άγονης γραμμής" που έφευγε απ' "την πύλη τη θαλασσινή". Η Άννα, όμως, πιο ριψοκίνδυνη απ'

όλες επέλεξε να αλλάξει πολλά "αεροπλάνα" για να φτάσει στον προορισμό της. Καταβάθως μέσα της είχε "πόθο για να πετάξει". Οι μέρες περνούσαν ξέγνοιαστα. Το αεράκι φυσούσε και αυτές σεργιάνιζαν στου Αιγαίου τα νησιά. "Άπλωναν πανιά και γυρνούσαν σ' άγνωστα μέρη". Η "Κομπιουτερίτσα που δεν έμοιαζε με όλα τα άλλα τα κορίτσια", γρατζουνούσε την κιθάρα της και η ατμόσφαιρα γέμιζε με τραγούδια που είχαν άλλοτε "Ευρωπαϊκό" και άλλοτε "Θαλασσινό" ή "Πανηγυριώτικο" ήχο. Έφευγε ο καιρός σαν καράβι που τους πήγαινε πίσω-μπρος...". Πότε -πότε, "τις κρύες νύχτες" έλεγαν τραγούδια "χωρίς ρεφρέν" ή τραγούδια από "νότες ψυχοφθόρες", όπως "το νέγρικο το μπλούζ" που χόρευαν στο "μπάρ" της γειτονιάς. "Ειν' ένα μπαρ σαν όλα τα άλλα μα όλα ειν' ξεχωριστά".

Στο δρόμο τους συνάντησαν έναν μοναχικό ταξιδιώτη. Τον "βρήκαν νύχτα, η κιθάρα του σπασμένη". Εκείνος στη ζωή του έκανε ατελείωτα ταξίδια. Τους διηγήθηκε πως "όταν άφησε το σπίτι του πιο μικρός κι από παιδί, ο ληστής και ο παλιάτσος στο ταμπούρλο του ανέμιζαν τραγούδια". "Τον προσπέρασαν τα χρόνια, δίχως νύχτες γιορτινές" και η ζωή του επιφύλασσε τόσες περιπέτειες που για να ζήσει, "σαν πυγμάχος αγωνίστηκε απάνω στο σκοινί". Όταν τον ρώτησαν γιατί επέλεξε να ζει "ακλόνητος στο βάθος ή άνθρωπος μονάχος", εκείνος απάντησε πως όλα αυτά τα χρόνια, "πρώτο ρόλο" στη ζωή του είχαν "κοπέλες για λίγο" και πως τα "φιλιά του Αυγούστου" δεν κρατούσαν για πολύ. Τους είπε ακόμα μια παλιά ιστορία: "ξέρω πως μια νύχτα συνάντησα, μια που ήταν ψεύτρα μια μάγισσα, πόσο ξεγελάστηκα, νόμισα πως κυρά μου θα' ναι κι αρχόντισσα". Ούτε κι αυτός δεν ήξερε "πώς ερωτεύεται" τόσο γρήγορα. Ολομόναχος και ταλαιπωρημένος. "Τώρα μονάχα το τραγούδι του απομένει".

Τον έλεγαν Δημήτρη... Είχαν τόσα πολλά να μοιραστούν μεταξύ τους και τόσα κοινά καταβάθως, που έγιναν φίλοι και πορεύτηκαν μαζί για πολύ καιρό. Κάπου στα μέσα του 2000, βρήκαν στεριά και γύρισαν μαζί σε "τόσες πόλεις και πλατείες, στα λιμάνια, στα νησιά στις συναυλίες, πλάι στις ράγες, πλάι στα παλιά τα τρένα, ψιθυρίζουν λόγια που' ναι πικραμένα"

Πάντοτε όμως νοσταλγούσαν "τα ταξίδια" τα θαλασσινά. Μπήκαν ξανά στη βάρκα με τα κουπιά σπασμένα που την έλεγαν Ελένη και συνέχισαν την "περιπλάνηση". Έκαναν "ευχές" να ναι "αέρας το πανί κι όνειρο το καράβι κι απ' το βυθό ως την ακτή να ναι απαλό το βράδυ". Τα βράδια διάβαζαν παραμύθια που άρχιζαν κάπως έτσι: "κόκκινη κλωστή δεμένη έφτασε ο κόμπος πια στο χτένι". Καμία φορά νοσταλγούσαν τα παλιά βιβλία του πατέρα και πάντα τους μάγευαν της Αλεξάνδρειας οι μύθοι κι οι γιορτές. Παίρναν "τα αστεία σοβαρά, τα σοβαρά για αλήθεια, γι' αυτό λοιπόν και κρύφτηκα(ν) μέσα στα παραμύθια" Σιγά-σιγά το κύμα τους παρέσυρε γλυκά μέχρι τις ακτές της μακρινής Αγγλίας.

Αισθάνονταν πως σε αυτά τα μέρη είχαν συγγενείς και κατά σύμπτωση αυτοί οι συγγενείς ήταν κοινοί. Ήταν ο Ραούλ, ο John, ο Ringo και ο George. Κάπου εκεί "μες του Λίβερπουλ τους δρόμους"...και μέσα στα ατέλειωτα λιβάδια με τις φράουλες κυκλοφορούσαν σαν "άγγελοι με τα φτερά", που "κρεμάσανε στους ώμους μια κιθάρα απ' τα παλιά". Ίσως αυτοί να ήταν οι "άγγελοι της γης" που φαντάζονταν.

Χωρίς να καταλάβουν το πώς, απ' το Λίβερπουλ βρέθηκαν ξαφνικά στην Σαντορίνη. "Από τα τόσα δειλινά στην Σαντορίνη όσα κι αν είδαν τίποτα δεν έχει μείνει". Κάθε βράδυ, όμως, κοίταζαν τον ουρανό κι έβλεπαν "κάτι να γυαλίζει". Κάτι σαν "Φωτεινή Βροχή". Κανείς τους δεν ήξερε τι ήταν αυτό που έβλεπαν και όλοι αναρωτιόντουσαν. Όμως, η "Φεγγαρένια με τα χρυσωμένα χτένια" που "χάνονταν με τα φεγγάρια", ήξερε τι ήταν αυτό κι "έσβησε τα φώτα, για να δουν τ' αστερία". Αισθάνονταν πως "Κυλούσε ο χρόνος στο νερό, μες το όνειρο τ' αποψινό". Πράγματι, τα χρόνια περνούσαν μα το ταξίδι ήταν τόσο ονειρικό και γεμάτο που δεν ήθελαν να τελειώσει. Και ταξίδευαν, και τα ταξίδευαν απ' τη Δύση μέχρι την Ανατολή για πολύ καιρό ακόμη. Ακούραστοι ταξιδιώτες... Η φιλία και η αγάπη που τους έδενε τόσα χρόνια ήταν

τόσο δυνατή που αποφάσισαν πως πρέπει να την γιορτάσουν. Έπρεπε να κανουμε μια μικρή μονάχα στάση για να ξεκινήσουν και πάλι. Κάπως έτσι η βάρκα τους έδεσε τον Ιούνιο του 2011 στο Βορινό Λιμάνι". Κατέβηκαν και πήραν τη γραμμή Βικτόρια - Πειραιά".

Η Άννα και η Φανή πιστές στο ραντεβού, τους συνάντησαν σε μια πλατεία της Αθήνας. Στο βάθος υπήρχε μια σκηνή. "Γύρω κόσμος πολύς μπύρες πολλές και μουσικές".

Ξαφνικά τα φώτα άναψαν.... Στη σκηνή, εκείνος που μάζεψε όλες τις στιγμές τους και τις έκανε τραγούδια. Δίπλα του πολλοί φίλοι απ' τα παλιά τραγουδούν μαζί του.

Η Φανή, η Άννα, η Μικρή, η Τρελλή, η Γαλανή η κοπέλα, η Φεγγαρένια, η Κομπιουτερίτσα, ο Δημήτρης εκείνο το βράδυ άκουσαν τραγούδια τόσο γνώριμα που τους θύμισαν τον ίδιο τους τον εαυτό.. Τελικά η Φανή συνάντησε ξανά τον Μπίλη μετά από τόσο καιρό.. Είχαν περάσει κιόλας 25 χρόνια κι όλα έμοιαζαν σαν να' ταν χτες.....

Λέγεται πως το ταξίδι δεν τελείωσε ποτέ...

Μαρία και Ελένη Καζούλλη.

ΑΦΙΕΡΩΣΕΙΣ

Η παραπάνω «ιστοριούλα» ήταν μια έμπνευση της στιγμής, γραμμένη με πολλή φαντασία. Δεν είχα προγραμματίσει κάτι απλά μου ήρθε στο μυαλό και άρχισα να γράφω!!!

Θα θέλαμε όμως να κάνουμε και μια προσωπική αφιέρωση και να σου πούμε πράγματα που ίσως δεν σου έχουμε ξαναπεί! Μας έχει τύχει πολλές φορές να γελάσουμε (γλυκά) από μέσα μας ακούγοντας ερωτήσεις τύπου: «δηλαδή είναι θείος σου;», «δηλαδή τον ξέρεις καλά», «δηλαδή έχει έρθει σπίτι σου», «δηλαδή έχετε καλές σχέσεις», «πότε θα μας τον γνωρίσεις», «πως είναι να έχεις θείο τον Βασίλη Καζούλη;». Κι εμείς τους κοιτάμε και τους λέμε: «τι να σας πούμε βρω παιδιά, θείος μας είναι όπως όλοι οι άλλοι θείοι».

Τα πράγματα είναι κάπως περίεργα. Όταν ήμασταν μικρές ήσουν ο Φαίος Βασίλης που περιμέναμε πως και πως τις γιορτές. Καθόμασταν όλη μέρα πάνω στο δώμα κοντά στις γιαγιάς της Ελένης το σπίτι περιμένοντας να δούμε το αμάξι σου να έρχεται στη Βρύση. Κι όταν ερχόσουν στη Ρόδο χαιρόμασταν τόσο πολύ που δεν σε αφήναμε σε ψυχία! Όλη μέρα από πίσω σου!

Μετά, θυμόμαστε τις συναυλίες, που, αν και πιτσιρίκια ερχόμασταν και ξέραμε όλα τα τραγούδια απ' έξω!

Ειδικότερα, θυμόμαστε στιγμές στον Ηριδανό στη Ρόδο! Τα τραγούδια ήταν λογικό να τα ξέρουμε απ' έξω γιατί κάθε απόγευμα στο σπίτι μας κάναμε συναυλίες τραγουδώντας τα! Ακόμα και χορευτικά κάναμε! Με λίγα λόγια μεγαλώσαμε με αυτά τα ακούσματα! Το αγαπημένο μας τραγούδι θυμάμαι ήταν το «να' χα κάτι να πω».

Μετά όμως, μεγαλώσαμε και αρχίσαμε να καταλαβαίνουμε πράγματα....Είσαι, δηλαδή, ο αγαπημένος μας Φαίος αλλά συγχρόνως και ο Βασίλης Καζούλλης που τα τραγούδια του τα έχουμε συνδυάσει με διάφορες φάσεις της ζωής μας. Τα έχουμε ακούσει όταν δεν είμαστε καλά, όταν είμαστε χαρούμενες, ερωτευμένες, απογοητευμένες...

Από τότε που πήγαμε φοιτήτριες έχουμε βρεθεί πολλές φορές σε φοιτητικά στέκια που παίζουν τα τραγούδια σου. Ακούγοντας τον κόσμο να τα τραγουδάει και να τα αγαπάει μας συγκινεί πολύ γιατί καταλαβαίνουμε ότι αναγνωρίζουν το ταλέντο, το ήθος,, την σεμνότητα και την αυθεντικότητα που σε χαρακτηρίζει σε όλη σου την πορεία.

Φέτος είμαστε περισσότερο χαρούμενες και συγκινημένες για τα 25 χρόνια live που γιορτάζεις. Στις γιορτές κάνουμε δώρα γι' αυτό κι εμείς σου ετοιμάσαμε αυτό το λεύκωμα! Ήταν μια ευκαιρία να σου δείξουμε πόσο θαυμάζουμε την πορεία σου όλα αυτά τα χρόνια και κυρίως πόσο σε αγαπάμε γι' αυτό που είσαι, που μας αγάπης και μας νοιάζεσαι!

Θεέ Βασίλη σου ευχόμαστε να συνεχίσεις να κάνεις πιο πλούσιο το ελληνικό τραγούδι με τις υπέροχες μελωδίες και τους στίχους σου!

Σ' ΑΓΑΠΑΜΕ ΠΟΛΥ

ΕΛΕΝΑΚΙ ΚΑΙ ΜΑΡΟΥΛΙ ΚΑΖΟΥΛΛΗ

Όταν ήμουν μικρός όταν με ρωτούσαν τι θες να γίνεις όταν μεγαλώσεις ενώ όλα τα παιδιά έλεγαν ποδοσφαιριστής, αστροναύτης, αστυνομικός, εγώ έλεγα «τραγουδιστής σαν τον θείο τον Μπίλη». Ήσουν κάτι που ήθελα να μοιάσω, σε είχα κάπως σαν πρότυπο. Δεν θα ξεχάσω την χαρά που είχα όταν ερχόσουν Ρόδο και έτρεχα δίπλα να σε δώ. Περίμενα εναγωνίως όταν μάθαινα ότι ετοιμάζεις νέο δίσκο, μέχρι να βγει και να τον ακούσω με τις ώρες μέχρι να μάθω όλα τα τραγούδια απέξω. Δεν υπήρχε τραγούδι που να μην ξέρω και ακόμα έτσι είναι. Μία φορά είχα πάρει μια κασέτα και ηχογράφησα την φωνή μου από πάνω για να φαίνεται σαν να κάνουμε ντουέτο. Και κάποιες φορές υιοθετούσα μερικά στοιχεία από το στυλ σου. Θυμάμαι ότι έλεγα στον πατέρα μου να μου πάρει στρογγυλά γυαλιά πλίου σαν του θείου του Μπίλη. Δεν νομίζω να υπήρξε πιο φανατικός καζουλικός από τον Πετράκη. Μεγαλώνοντας με την θέληση να σου μοιάσω, δεν γινόταν να μην αρχίσω να παίζω κάποιο όργανο. Για κάποιο λόγο που δεν ξέρω ξεκίνησα με το βιολί. Είχες πάρει τηλέφωνο θυμάμαι στο σπίτι και μου είπες πως αν μάθω βιολί θα μπορώ να μάθω μετά εύκολα και κιθάρα. Μετά από ένα χρόνο είπα στους γονείς μου ότι δεν θέλω άλλο βιολί, θέλω να μάθω κιθάρα σαν τον θείο τον Μπίλη. Έτσι σταμάτησα το βιολί και ξεκίνησα την κιθάρα. Πολλά πράγματα έκανα... σαν τον θείο τον Μπίλη. Όταν ήμουν στο δημοτικό έπαιρνα μαζί μου αυτόγραφα και τα μοίραζα στους συμμαθητές μου. Πριν κάποια χρόνια ένας φίλος μου είχε πει βλέποντας με να σιγοτραγουδάω σκεφτικός καθώς ακούγαμε ένα από τα τραγούδια σου, πως θα πρέπει να έχω συνδυάσει καταστάσεις της ζωής μου με τη μουσική σου. Εκείνο που σκέφτηκα τότε ήταν πως σε ακούω από μικρός. Ένα ντοκουμέντο που μου είχε φέρει η θεία Βασιλεία, μου έδειξε από πόσο μικρός. Εγώ σε ηλικία 2-3 ετών, ίσα ίσα που μπορώ να μιλήσω και να τραγουδάω με σπαστές λέξεις ένα τραγούδι σου. Εκείνη η περίοδος ήταν που ξεκίνησες το ταξίδι σου με την μουσική την οποία ακολουθούσα από 2 χρονών.

Αν όχι το πρώτο τραγούδι, τότε ένα από τα πρώτα τραγούδια που τραγούδησα ήταν δικό σου. Τα χρόνια περνούσαν και ο Πετράκης μεγάλωνε ακούγοντας τα τραγούδια σου. Το γεγονός ότι στα 25 μου χρόνια γιορτάζεις τα 25 χρόνια live πιστεύω λέει πολλά.

Πετράκης

«ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ»

γράφει η Στεργούλα Ποντικίνα- Λαουδίκου

Μεσ' απ' αυτή τη στήλη θα 'θέλα να αποτίσω φόρο τιμής στη «μάμμη» μου, τη Μαρία (Μαρία Καζούλλη), αυτή την παραστατικότατη και πανέξυπνη «παραμυθού» των παιδικών μου χρόνων... Παρ' όλο που οι λέξεις εξελίσσονται και διαμορφώνονται μεσ' από τις επιδράσεις και τα γεγονότα της ζωής, θα κάνω μια προσπάθεια, να τα αποδώσω όσο μπορώ αυθεντικά, σαν να βγαίνουν μεσ' απ' την ψυχούλα της. Απευθύνομαι και σ' όλα τα ξαδέλφια μου στην Αυστραλία και θα τα προσκαλέσω να 'ρθούν στην παρέα της γωνιάς με το τζάκι του παλιού μας σπιτιού... Όλοι κρεμόμαστε από το στόμα της...Το παραμύθι αρχίζει...

«Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΟΥ ΘΕΛΕ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΕΙ»

Μία φορά και έναν καιρό, ήταν ένας που 'θέλε να παντρευτεί:

-Μάνα, ε να παντρευτώ τη Μαρία.

-Όχι, γιε μου, μεν την πάρεις κι αυτή είναι λολή.

-Όχι, εγώ θα την πάρω!

-Πρε γιέ μου μεν την πάρεις!

-Εγώ θα την πάρω.

-Καλά. Αφού θέλεις να την πάρεις, απς με, πάρε μου, να πάω να την ευρώ, κι εγώ ε να σου πώ...

Εκίνησε λοιπόν η μάνα του κι επήε στις Μαρίας...

-Ε Μαρία, ε τι κάμνεις;

-Ποια είσαι συ;

-Είμαι η μάνα του Γιάννη.

-Ου, ου, ου, που να την κάτσω;

Που να την κάτσω;

Και πιάνει ένα μουζωμένο καζάνι και καθίζει την πάνω.

-Απς με κόρη μου να φύω!

Η φούστα της έγινε συμμούζουρη.

-Ου, ου, ου, πού πάεις, πού πάεις; Λάμενε, λάμενε!

Πιάνει ένα ψιαλί, κρίκτσι, κρίκτσι, κρίκτσι, και έκοψεν της τη φούστα της κι έκαμεν τη κορόϊδο...

-Ε. σου λεα πρε γιε μου που 'το λολή, Α ει πως με έκαμε!

-Κακό χρόνο να 'χει, εν την παίρνω λοιπό.

Περνά λίγος καιρός, πάει πάλε στη μάνα του ο Γιάννης.

-Μάνα ε να πάρω τη Θαρρενή.

-Όχι, γιε μου μεν την πάρεις κι ευτή είναι τρευλή.

-Όχι, εγώ ε να την πάρω

-Πρε, γιε μου, μεν την πάρεις...

-Όχι, ε να την πάρω...

-Ε, χάιτε λοιπό να πα α τες εύρουμε!

Εύτες ήτο λέει τρεις αρφές. Κι οι τρείς ήτον τρευλές.

Εσυνιαρίσασιν το σπίτι που εθε να 'ρτει ο γαμπρός, έβαλαν και το τραχανά να ψήνεται στη φωτιά!

Λέει τος η Μάνα τος «Μην τυχόν και μιλήσει καμιά σας τώρα που νάρτει ο γαμπρός!!»

-Καλά μάνα...

Ήρτεν ο γαμπρός, έπιασεν την κουβέντα με τη μάνα, οι κόρες εν ελέασι κουβέντα! Κεία που κάθουντο σφούσκωσεν ο τραχανάς στη φωτιά!

«Μωλή, μωλή, μωλή, εσφούτσιωεν το τσιουτσιάλι!» λέει η πρώτη.

«Παλάσυλε μωλή το τσίλο.» λέει της η άλλη.

-Χαλός την κόρη που εμίλα κι ε να πάρει το γαμπλό!!!

«Κακοχρόνο να 'χετε κι εσείς!» είπεν ο γαμπρός κι εφυεν που κεία! Επέρασεν πάλι λιος καιρός, έβαλεν ο νους του να παντρευτή. Επήεν ες τη μάναν του.

-Μάνα, ε να πάρω τη Μιγδαλενή!

-Όχι, γιε μου, μεν την πάρεις κι είναι κακής διαγωγής η μάνα της!

-Εγώ ε να την πάρω!

-Μεν την πάρεις πρε γιε μου!

-Ε να την πάω να την εύρω και ύστερα ε να σου πώ.

Πιάνει ο Γιάννης μιαν αφορά*, καθίζει πάνω. Που όξω που το σπίν της Μιγδαλενής είχε λέει μια μουνουριά.

-Χού μωρή αφορά! Χου μωρή αφορά! Έθελεν να βγάλει την αφοράν πάνω στη μουνουριά!

«Με βγαίνει η αφορά πάνω στη μουνουριά...» λέει του η Μιγδαλενή.

-Η μάνα της ήβγεν, εφτή ε θα βγει...

-Ε αφού ήβγεν η μάνα της, ε να βγει κι εφτή.

-Αφού είναι κακής διαγωγής η μάνα σου ε να γίνεις κι εσύ, ε... Κι εφυεν και που κει... Επέρασεν κάμποσος καιρός, ευτός επήρεν την απόφαση!

-Μάνα, ε να πάρω την Ελένη!

-Όχι, γιε μου, μεν την πάρεις κι ευτή είναι φαντασμένη...

-Όχι, εγώ ε να την πάρω...

Ερουανιαστήκασιν, έγιναν ο γάμοι... Επήραν το αντρίϊνο στην εκκλησιά κι εξέκασαν το κρασί.. Επήεν η νύφη να το φέρει. Κεία που βάσαν το μπουκάλι, βλέπει την ασκιάν της μες το μπουκάλι, και τι εφαντάστην...

«Παντρεύει με η μάνα μου, μάμα κάμω ένα παιάκι και πεχάνει μου ε, θα λέω ώχου το παιάκι μου...» Κι έσκασε να κλαίει.

Ο κόσμος ελάμενε εστην εκκλησία κι η νύφη κόμα να φανεί. Στέλλουν και τη μάνα...

-Μωρή κόρη μου τι κάμνεις τόσων ώρα και λαμένη ο κόσμος...

-Έλα δω μάνα, παντρεύεστε μας, μ' άμαν κάμουμε ένα παιάκι και πεχάνει μας ε θα λέμε άχου το παιάκι μας...

-Καλά λες κόρη μου!

Κι εγκαλιάστηκαν κι εκλαίασιν κι οι δύο μαζί. Έσκασεν ο κόσμος να λαμένει τη νύφη, στέλλουν και το γαμπρό!

-Πρε γεναίκες, τι κάμνετε τόσων ώρα και λαμένει ο κόσμος ες στην εκκλησιά...

-Έλα δω γαμπρε μου! Παντρεύουμε σας, γιέ μου, μάμαν κάμετε ένα παιάκι και πεχάνει σας, ε θα λέτε ώχου το παιάκι σας...

-Κακοχρόνο να 'χετε κι εσείς!

Μιε γάμος έγινεν, μιε ο Γιάννης επαντρεύτην. Κι ετρώγαν κι επίναν κι εμανάς ε μας εδίναν.

* άλογο

**ΣΧΟΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Λένε πως τα παραμύθια λένε ψέματα για να μάθουν στα παιδιά μεγάλες αλήθειες της ζωής!!!

Δεν λέω, γελούσα πολύ μ' αυτό το παραμύθι μα, όταν έφτανε στη σκηνή με το μπουκάλι, κάτι με ανατρίχιαζε!!

Ηθελα να 'χει καλό τέλος κι αναρωτιόμουν γιατί...

Μήπως μ' αυτό τον τρόπο μου 'λεγε πως δεν είναι όλα ρόδινα στη ζωή...

